

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 8.

Львовъ, Дня 4 Липца 1848.

Письмо сіе часомъ выходитъ шо тыждень разъ въ Второкъ. — Цѣна почтовая въ Львовѣ 1 Рублик. 15 кр. Ср; къ оурадахъ почтовыхъ 1 Рублик. 43 кр. серебромъ.

ПЕРЕСТОРОГА ОДЪ РАДЫ НАРОДНОИ

Дже смѣтна вѣсть зъ многихъ сторонъ доходить до насъ, шо наши люди господамъ свои грѣнты съ хитыми сподаяти зачинають и то за милѣ мѣдъ вѣдъ цѣнѣ, чы то зо свои колѣ, чы зведенны хитрыми подмокали дробныхъ. На тихъ своихъ грѣнтахъ, коли ще вѣла на нихъ паньщина и данины, и коли они ще не вѣли кашни влины, дѣдичны, оутримѣллитися со своими родинами, и вѣмъ стѣвало зъ нихъ на житье, и на кѣ потребности. Они вже тогда такъ вѣли для насъ пожиточны и многоцѣнны; то те перъ тымъ вѣдъ зъ нихъ для насъ пожитокъ, и тымъ вѣдъ ихъ цѣна, коли они вѣдъ отъ паньщины и данины, и вѣдъ кашни дѣдичными, и вы ихъ можете доври справляти и обрѣкати, абы дѣлко вѣдъ плодѣ приносили. Тихъ вѣдъ канѣцъ рынѣхъ, абы хоть вы вѣ то вѣдъ наибѣльше завѣло, лѣхо, хѣтко, незначно, и мѣюче ихъ въ рѣхъ не знати вѣдъ розѣдѣ, и въ вѣдъ днѣхъ мѣюче ихъ розтратити и змѣрѣвати, а цѣмъ потомѣ почати, вѣдъ жити, дѣла съ родиною обрѣдѣти, дѣ головѣ положити, и вѣдъ подѣти? Чѣмъ то перше не хватили такъ за Грѣнта, коли ще на нихъ вѣла паньщина и данины, овѣдъ грѣнта лежали подѣткими. Може и кто гадѣ, же дѣ нѣде дарѣмъ абы такъ же за мѣли гроши грѣнта догѣти? Той горѣ завѣдѣ, во нѣмъ доври и тѣвѣзы господамъ мѣюче розвѣ, и мѣюче цѣмъ свое и свои родинѣ передѣ очили, не вѣдѣтъ зъ рѣхъ своихъ своей дѣдичный кѣлокъ своей родной свѣтой земли, котра ихъ вѣ доври мѣти годѣла и за котрѣ они ажъ до-недѣка только крѣвого потѣ проливали. Котры люди попродають свои грѣнты, и змѣрѣють вѣдъ за нихъ гроши, найи розвѣдѣтъ, цѣмъ съ ними вѣдѣ и вѣдъ ихъ конѣ чѣмъ, а такѣй конѣ, цѣмъ доки имъ силы стане, то вѣдѣтъ мѣдѣти дробны слѣжити, за кѣмъ хѣбѣ въ вѣдѣ рѣки вѣ дѣвити, а корѣи Боже слабѣти и въ старѣти вѣдѣтъ жѣвати и подѣ вѣдѣми плѣтами вѣ вѣлати и въ гризѣтою и дарѣнными вѣ жѣломи на

своей нерѣдѣ оумирающе нарѣкати. Така то вѣдѣ горѣ долѣ тыхъ рѣхъ людей, котры въ своихъ грѣнтахъ великой вѣрѣти и цѣны не покладаютъ, абы вѣ ихъ позвѣти вѣпають. Коли вы вѣмъ господамъ черезъ вѣмъ нещасливѣ выпадѣ до той нѣдѣ прѣйшовѣ, цѣмъ вы сами мѣмъ найлѣпшѣмъ колѣ вѣдѣ въ станѣ своей грѣнтѣ съ доври вѣжиткомъ обрѣвити и тѣмъ причинѣ подѣвала мѣ мысль и охѣтѣ зѣдѣнѣ, своей дѣдичный грѣнтѣ продать, то вы то вѣло по хриѣтѣни, абы цѣла громада такого нещасливого чѣловѣка и братѣ въ Хриѣтѣ подѣ свою опѣкѣ вѣла, его запо-могѣ и подѣрѣвала, и тымъ спѣмъ не довривали, цѣмъ вы онѣ свою вѣдѣ не сподѣвали, и потомѣ вы горѣ нещасѣ на завѣдѣ цѣлои громады не приходѣтъ. На перѣторѣ и то вѣмъ вѣмъ, цѣмъ вѣмъ вѣмъ и то-гда не лѣкомѣли на грошѣ, колѣмъ може кто съ Пѣновѣ хотѣвъ вѣшъ грѣнтѣ обрѣвити подѣ вѣрѣкомъ, абы вѣмъ вѣло вѣ вѣшѣ хѣтѣ сидѣти и той грѣнтѣ справляти и обрѣкати, только цѣмъ вѣмъ за то цѣмъ рокѣ мѣдѣ паньщину обрѣвали, О! одѣ того вѣмъ дѣже стѣрѣжѣтъ, во тымъ спѣмъ могли-вѣмъ незначѣ съ часѣмъ зновѣ паньщину вѣрѣвати.

Рѣдѣ рѣки въ Львовѣ мѣючи правѣдѣ до-ври и цѣмъ цѣлого народа рѣкого передѣ очили, съ великимъ жалѣмъ тѣмъ смѣтѣ вѣдѣти оучѣла, и поспѣшѣ вѣмъ доври люди- такъ най-корѣ перѣтерѣти, и вѣмъ цѣмъ вѣрѣдѣмъ порѣдѣ дѣти, цѣмъ вѣмъ свои вѣмъ дѣдичны грѣнты для себе, для свои родинѣ и для своихъ по-томѣковъ въ цѣлѣти захѣвали, справляли, и обрѣвали, а вѣдѣтъ зъ нихъ и гроши и хѣбѣ и одѣжѣ, и вѣдѣ дѣ на своихъ положити свою головѣ.

Одѣ головнои рѣкой рады въ Львовѣ
дня 1 го Липца 1848.

Мѣхѣмъ Кѣзымѣй
Застѣпникъ предѣдѣтелѣ.
Фѣдорѣмъ Лѣонѣтовѣчъ
Сѣкрѣтарѣ рады.

О ДѢЛАНІИ ГОЛОВНОИ РАДЫ РѢСКОИ ВО ЛЬКОВѢ. (тагъ дальшій).

Догн сходилисьмо са на радѣ къ сали конститторкѣ оу Бв. Юра; на шестѣ загѣданнѣ збѣшлисьмо са дна 12го Мая першій разъ къ Семейнарѣи, де на нашѣи збѣрана призначено и коштомъ рады прираджено однѣ салиу мѣзѣильнѣ. Тѣ читала и розбирала са на самѣи передѣ выроклена одозвѣ о способѣ заказывана радѣ помѣнишнѣ; также читанѣ запрошеннѣ Благановѣ на зборѣ Благанскыи къ Празѣ Ческой. На внесеннѣ члена Жѣвковскаго оустановлено комѣтѣи или выдѣлы мающѣи са займати поднесенномъ рѣскои народности, оскѣты и жита конститтѣційного. Также кнѣзъ той салии членѣ, мѣкъ потребно постарати са о выданнѣ словаря рѣскаго, и оскѣдинѣ, що самѣи мае наметѣреннѣ для кѣхъ рѣскаго азыка докладнѣ навести са хотащнѣхъ, выкладати вышшѣ граматикѣ тогожъ азыка зъ порѣкнаномъ зъ нншнми славанскыи азыкаи. *) Оураджено потѣмъ, абы рада мѣни правильно закше два разы на тыждень, къ Понѣдѣлокѣ и къ Патницѣу бѣвала, а до оубоныхъ выдѣловъ сходити са, колы едѣ потреби.

На тайной радѣ прѣймала са депѣтація зъ рады такъ званой полѣкорѣскои, котра выкладала засады тойжъ рады, и жадала, абы са наша рада зъ нею порѣзѣмѣла и полѣчила. Наша рада вызначила комѣтѣю, мающѣ розскажити, що полѣико-рѣскай радѣ на то одпокрѣтити. Потѣмъ оухвалено, абы рада наша, котра зъ початкѣ тымчасово са заказала, мѣко стала головна рѣска рада едѣла оуважана, и народѣ ю тымъ споговомъ мѣко такѣ оуважати едѣ, колы помѣниши, запровадити са мающѣи рады едѣдѣ ю мѣко такѣ оузнавати, и до ни са односити. Также оураджено, абы оувѣдомити Выго. Радѣ крайовый о заказаннѣ са нашон рады, и вылати къ той цѣли заризъ на дрѣгнй день депѣтацію до Губернатора.

Въ семѣмъ загѣданнѣ дна 13го Мая донѣкъ членѣ Царевичѣ, що не толькѣ сама молодѣжъ школьна прагне оучити са по рѣски, але и еи роднѣ въ Львовѣ, мѣкъ и по селахъ мешкающѣи, того советѣ дѣже жити. На то рада порѣшила скомѣ членови Юркевичови, Директорѣи школѣ нормальныхъ, постарати са о позколенѣткѣ Выг. Презѣдѣюмъ крайового, абы еце къ томѣи рокѣ

*) Зачахше одѣ 23го Мая, той членѣ догн выкладнѣ три разы на тыждень къ Семейнарѣи тѣмъжъ надѣкѣ, порѣкнывающе азыкѣ рѣскай зъ азыкомъ старославанскыи, роуїйскыи, полѣскыи и чѣскыи; на тѣи надѣкы оучащяють люди розмѣнтыхъ народностей, розмѣнтѣи вѣкѣи и станѣ, але ходать и значнѣиши и вѣковѣи оурадники.

школьнѣмъ по школахъ нормальныхъ къ пѣкнѣхъ годинахъ дѣти оучили са по рѣскѣ; и раднѣнѣко прѣймала оскѣдченнѣ Семейнарѣистѣовѣ, що они на себѣ прѣймають оковазѣкѣ оудѣлати дѣтемъ тѣмъ надѣкѣ ко кѣхъ нншнхъ школахъ Львовскыи. Въ тайной радѣ на справѣзданнѣ комѣтѣи рада постановила, абы вызначены членѣи радѣ полѣико-рѣскай оутнѣ оскѣдчили, що наша рада на еи желаннѣ пристати, и ннѣкше постѣпати не може, мѣкъ къ своей одозвѣ зъ 10го Мая оскѣдчила. —

На внесеннѣ члена Борысѣвевича, абы са рада застановила, мѣкыи споговомъ долю дѣловъ полѣпшити можна, вызначена комѣтѣа зѣаучи справѣ оскѣдчила, що доля дѣловъ е къ прѣкдѣ лихѣ, и они по чѣсти зъ лѣвѣи скащѣннѣковѣ жѣють, але полѣпшити ихъ долю можна толькѣ при запроваженнѣ вѣсѣи парѣхѣлѣннхъ школѣ, при котрыхъ они, ели сѣтъ оупѣковлѣни, едѣдѣ оучитѣлами, и мѣко оучитѣ едѣдѣ мѣти кѣже значнѣише оутриманнѣ; на що и рада пристала. (Дальшый тагъ постѣпнѣть.)

Одинѣ доврѣи нашѣ Рѣснѣ, котрого словѣ можна цѣлѣкомъ закрѣтити, оповѣдаѣ намѣ рѣчь настрѣбѣющѣ, котрѣ за оковазѣкѣ советѣ маемо, до вѣдомѣсти народѣи подати.

Мѣко вырѣннѣи на выверѣтѣла въ Львовѣ, пѣишовѣ тойжѣ дна 21го т. м. по полѣднѣ до Зѣкладѣ Оскѣлѣнскыи, де са выверѣтѣла для порѣзѣмѣна са о выворѣ на зѣстѣпнѣковѣ на зборѣ Вѣдѣнскыи сходили. Тамѣи оувѣвши чѣкаѣ, аже са выверѣтѣла зѣйдѣтъ; къ томѣи надѣишовѣ одѣнѣ панѣ, котрый зо зѣаюмыи скѣиини вѣзѣкѣко него стоащѣиини зачѣкъ розмѣвѣ; едѣкъ то, мѣкъ са нашѣ родѣкъ зъ той розмѣовѣ доврѣдаѣ, властѣтель сѣла, зъ Окрѣдѣи Чортѣковскаго вырѣннѣи одѣкъ нашнхъ людѣи на зѣстѣпнѣка на зборѣ Вѣдѣнскыи, о котрѣиомѣи кѣже прѣше чѣли, мѣкъ онѣ са до народности рѣскои признаѣѣ и мѣкъ са передѣ выверѣтѣлаи клѣѣвъ, що цыре едѣ рѣскѣ справѣ на сѣиѣкѣ попирати. Запѣтали го его прѣѣтѣлѣ, мѣкыи правѣомъ до того прѣишовѣ, що мѣселѣаны закрѣили; онѣ одпокрѣкъ на тоѣ: „Нашнхъ Бѣланѣовѣ не тажѣко оманѣтити; оумѣю по рѣски, и лѣчше може, мѣкъ де котри зъ ихъ свѣщѣннѣковѣ; а до рѣскаго людѣи мѣкъ лише по рѣскы, а кѣже ти и вѣрѣтъ, а тымѣи борше, колы додѣкъ, жѣкъ самѣи Рѣснѣ” Въ дальшѣмъ розговѣрѣ выхѣлаѣла, мѣкъ си постѣпаѣкъ, оубѣвѣи на одѣиѣи кѣѣлю, абы наши свѣщѣннѣикы „рѣсѣи покрѣ” емѣ закрѣили.

Не зѣаемо еце къ прѣкдѣ, мѣкъ онѣ на сѣиѣкѣ справѣ рѣскои корѣнити едѣ; але зъ того розговѣрѣ мало кѣже можемо советѣ рѣкѣити надѣи; и зъ того поводѣ рѣкѣимо нашѣ народѣи оуважнѣи, мѣкъ мало закрѣити можна тымѣи, котри

перше нїколи неспоминувше, що свѣтъ Рвннами, тепер колы ходитъ о выборы, ако о нинїи великїи справы народнїи, Рвннами єа називають, хоты бы такъ солоденькыми, якъ патока словами промовляли. При выборахъ мнѣнио наибольшій взглядъ мати, абымы такихъ выверали, котри рвкѣй справѣ шире, и не бѣа кѣра спрїають; але и котри тѣмъ справѣмъ задержаютъ належащие коронити. Требажъ дже указати, абы зъ одного злого къ другому не впасти. Нашииъ короляиъ, котри при выборахъ вѣдѣа чинни, о томъ ходило, абы, колы не могъ кто ния спрїающій вѣдѣа выверанный, немыверани вѣдѣа скѣтаѣиши Рвнны, котри бы сильнѣише рвкѣй справѣ могли заступати, але только рольники, котри и азыки нѣмецкого не оумѣють, и на заступництвѣмъ потребнои оскѣты не мають; и для того найрозумнѣишии негодныи сполузами старали єа оу нашего людѣмъ закрѣнке ко священникаиъ рвкыиъ подкупати. Недайтежъ єа тыии подкупалии оуководити и не сдѣлѣтъ скаплике; але закрѣдѣйте тыиъ, котри на закрѣнке засидѣють; и де еще мають выборы настѣпити, выверайте на заступниковѣмъ такъ священниковѣмъ якъ и свѣцкыхъ, котри прако знаютъ, але о котрыхъ знаете, що свѣтъ цырыи Рвннами, ко на сѣмѣмъ намиъ свѣтлыхъ и прако знаючыхъ заступниковѣмъ дже потрека. Додаемъ тѣмъ еще то, що на заступниковѣмъ не только мешканцѣмъ вашого окрѣга выворокого, але и де инде и во Львовѣ мешканючихъ выверати можете; только старайтеєа перше добре порадити и переконати, ци тїи, котрыхъ выверати хочете, свѣтъ цырыи Рвннами.

ДО РВННОВЪ И РВННОКЪ.

Перчитакши оногда къ Денникѣмъ народовоимъ бодовѣмъ Полькы до Польокъ, абы для захвална и розширенѣа своѣи народовоости инакше не говорили, якъ по полькѣмъ; полисликыиъ сокѣмъ, же народна бодовѣа, неино до нашихъ Рвннокъ, але и до Рвнновѣмъ, осклике священниковѣмъ, оурадниковѣмъ, стѣдѣнтѣмъ далеко потребнѣиша; ко Полькы звикаєа межи собою, а накетъ до Рвнновѣмъ сѣланѣмъ по польки, и хыба ино колыєа до Нѣмца по нѣмци, ако для хвалыєа по Францѣмъ заговоратъ; а однаковожъ мовитъ Полька къ своѣи бодовѣмъ: „На что намиъ тои парадѣ. — Я много Рвнновѣмъ, оурадники, школарѣ, ка и денекотри священники, и межи собою, и до своихъ родычѣмъ, до своихъ женъ и дѣтей, а чалоимъ накетъ до Рвнновѣмъ релиѣениковѣмъ и сѣланѣмъ по польки єа бодзикають! Я знаетежъ вы Рвнны, же то значитъ зараджвати своѣи народѣмъ, его въ ганьбѣмъ и понижѣню оутримувати? ко то значитъ оуправляти чужѣмъ нивѣмъ, а своѣю занѣхати. Пракда то, же чужа нива лѣпше справляна,

менше коло неи працѣ, а большій на хвалию пожитокъ; але если вы ино чужѣмъ нивѣмъ справляти вѣдѣте, своѣи неткнѣкши, комѣжъ большій пожитокъ, если не властители, котрый безъ наименшого трѣбѣмъ и выдаткѣмъ положицю зо своѣи нивы закрѣає? а колиѣмъ больша кривѣа, если не намиъ самыиъ, нашоѣи родинѣмъ, нашииъ дѣтей, колы власна нива чинѣмъ разѣмъ пѣтѣмъ и дѣтѣмъ? колы власна нива, котраєа наєа и дѣти такъ добре а накетъ лѣпше якъ чужа живити могла, кѣчнѣишѣмъ лежить околѣгомъ, и чинѣмъ разѣмъ горше зарастѣе? Такого трифѣнкѣмъ бодзикаєа до сего часѣмъ, а накетъ ще теперъ бодзикаєа не перетѣе наши рвкы мовѣа; занѣхалиєа мы, а оуживалиєа мы чужѣмъ, непамятни, же сами сокѣмъ и скѣмъ народовѣмъ тажкѣмъ завдавалиєа и заклаєа кривѣмъ. — Говорилиєа зъ нашии сѣвѣдѣи, дѣдѣи, оурадникаи не сконѣмъ, але чужими азыкомѣмъ, признавалиєа имиъ кнѣшѣтѣмъ, а они наєа за тоєа ако своихъ подѣглыхъ оуживали, и доєа оуживаютъ и такъ єа зъ нами охѣдали, и кѣчнѣишѣмъ къ подѣглотѣмъ тринати ради, и кже намиъ нашѣмъ народовѣмъ, нашѣмъ свокоѣмъ заперечаютъ! Говорилиєа до своихъ дѣтей чужими азыкомѣмъ; а они до того азыки, до того народѣмъ такъ прилагѣли, же кже анѣ признаєаєа нехѣдѣтѣмъ, що походатъ зъ Рвнновѣмъ, и ще до того зъ наєа и зъ нашего народѣмъ єа рѣгаютъ и придѣчаютъ скон голоєа до тыѣмъ, котри кричали: прѣчъ зъ Рвннами! — Говорилиєа до нашихъ женъ чужими азыкомѣмъ; а они зъ азыкомѣмъ тыиъ, чужѣмъ мѣды, чужѣмъ строѣмъ, чужѣмъ звыткы сокѣмъ приколи! сѣкѣмъ и наєа на оговѣмъ и порѣганкѣмъ кыстакли. Я мы сами скѣмъ народовѣмъ, сконѣмъ найближнѣишѣмъ крѣкыишѣмъ, сконѣмъ сѣвѣдѣи, сконѣмъ парѣхлѣналиѣмъ ставалиєа єа чужими, — же не разѣмъ вѣдѣхали зѣ тыи чѣиши, колы наши тѣты зъ нѣишѣмъ якъ зъ прѣлѣлами єа охѣдали, зъ нѣишѣмъ якъ зъ дѣтей, клѣишииъ ихъ азыкомѣмъ розмаєакали. Але ци кжеєа моєа поправили? ци кже только сконѣмъ влацныиъ говорили азыкомѣмъ? Ой! нѣ! и то наша вина и то наше нещѣєа, що нѣ! позавказвалиєа єа къ токарѣтѣмъ, абы вѣдѣмъ нашоѣи народовоости и прокѣщенѣа крѣпко вѣдѣишии силами дѣгати, а першѣмъ основѣмъ тои вѣдѣмъ азыкъ нашѣмъ чужими азыкомѣмъ фалшѣмъ, слаєаєа и подкупѣмъ! Що зъ єаной стороны єаной рѣкою вѣдѣмъ, то зъ другоѣмъ, другою пѣдѣмъ; ко ще чужими азыкомѣмъ немоєа пиєаєа, але и говоримъ, ко ще не родовитѣмъ рвкыишѣмъ азыкомѣмъ але чужими, не моєа до чужѣмъ людѣмъ, до Поляковѣмъ, Нѣмцѣмъ, але до самыѣмъ Рвнновѣмъ, до Рвнновѣмъ оурадниковѣмъ, до Рвнновѣмъ священниковѣмъ, до жѣнокъ накетъ и дѣтей, говорити не перетѣаєа! Ой тажѣнко ще кнѣишио противъ нашоѣи народовоости! прѣтѣмъ томѣмъ оговѣзкови, цѣоєаєа наєа прѣлѣи, и грѣ-

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 9.

Льво́къ, Дня 11 Липца 1848.

Письмо сѣ часомъ выходитъ що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покромна ко Льво́къ 1 Реньк. 15 кр. Ср; ко оурадахъ почтовыхъ 1 Реньк. 45 кр. срібромъ.

Его Цѣсарске Величество зколили найвышшимъ постановленьомъ зъ дня 17. Чверца т. р. нашомъ Превосходномъ Метрополитѣ, Его Превосходителствѣ Михаилѣ Левицкомъ надати достоинство ПРИМАГА (Первенствующого) къ Королевствѣ Галиціи и Володоміріи.

ДОБРА РАДА.

Вже хвалити Бога знесена панщина и данины. Алежъ также вже не бѣде за-помогы. То теперь дѣже потрѣбно, абы громады закладали си шпика́ръ збо-жовы, и тогъ камъ не бѣде тажко, бо теперь осыпы оутали тай замѣсть ныхъ на свою и села выгодѣ и потрѣбѣ не прійде горко и тажко цомъ сыпати. Но такий шпика́ръ охоронить васъ напротивъ недородзю, напротивъ перѣдновинкѣ, котрый сѣ не разъ такъ дѣже дае къ знаки, напротивъ жидѣвскои немилосерднои лихвы, и маючи цомъ спродати тогды, коли бѣде по-плачѣкати, прійде громада до гроша на свои выдатки, ако на заклѣплене такого какака землѣ на спѣльнѣ па-говино, ако лѣса на спѣльный оужи-токъ. Возьмѣтъ си добри люди тѣю щирѣ радѣ на оукагѣ, розмѣрѣйте са-ми собѣ добре, пѣзнайте свою великѣ къ тѣмъ корысть, и зрѣтъ такъ. Если вы кто мѣгъ до того дати до-крый спѣсѣбъ, ако если де такий шпи-ка́ръ есть и добре сѣ веде, то просимъ описати и сюда прислати, абы къ Зорѣ

той Галицкой дати вѣстѣ громадамъ до вѣдомости, жебы сѣ пристѣбкали.

Одъ головнои рѣскои рады ко Льво-
къ дня 3го Липца 1848.

застѣпники прѣдѣдателя.

Кѣзьемскый.

Бортникъ.

СЛОВО ДО РѢСКОГО НАРОДА ВЪ
ГАЛИЧЧИНѢ.

Послѣхайте добри люди, абы сѣ знали правдѣ, и мали перѣсторѣ щирѣскѣ.

Вамъ гогорѣтъ такъ и сѣкъ, тѣ-
да и сюда, але вы скѣй розмѣ майте,
не вѣакомѣ дѣхѣ вѣрте, и отои сѣ прав-
ды и перѣсторѣ сильно трымайте.

Бѣдѣте вѣрни нашомъ Цѣсарови
Августѣи и Царѣки Галиціи Фердинан-
довѣ.

Зъ Его великои милости маемъ
теперь дѣже добри права.

Панщина и данины знесени. — Вже
бѣдѣтъ къ школахъ по рѣски оучити, и
права по рѣски голосити. Оурадники
мають вѣди скѣдоми рѣского азыка,
абы зъ людьми нашими по рѣски гого-
рили, и абы наши люди могли до оура-
дѣкъ такей по скѣмѣ писати. Вже не
бѣдѣтъ доминѣа и мандаторы; але гро-
мада бѣде си сама кыкѣрала свою стар-
шинѣ громадѣкѣ спомежи сѣбе. Бѣдѣтъ
такни сѣды приаглыхъ къ очѣхъ людей,
абы того, котрый провинить, не ми-
нѣла кара, и абы невинный не бѣвѣ ка-



раный. Гвардіа народока (не польска) по-зколена громадами, абы тымъ пѣвнѣйши бѣли правѣ сконхъ и стерегли спокою; громады мають и сами спо-межи себе выберати старшихъ при гвардіи и мѣйстрѣнокъ бѣде по рѣки и безъ перешкоды къ господарствѣ, коли бѣде до того чась. Оурадники постано-влени для добра краю и народа мають тѣю сватѣ свою повинностъ смѣлѣно выповнати, и кождомъ есть колы-не слово, домагатисѣ прака и жалѣка-тисѣ на крыкѣ. Каждый житель краю есть рѣкный передъ пракомъ. Цѣсаръ и Царъ нашъ нѣмъ подпише и выдасть прако, бѣде собирати сѣймъ, на ко-трый жителѣ краю колынымъ голосомъ мають и обирати депѣтатѣокъ, ко-трыймъ могѣтъ закѣрити, абы тѣи належито ихъ потребы и нѣжды оповѣли, и добри прака обрадили. То гро-мады повинны старатисѣ о томъ, абы добрыхъ людей выкѣрали и на депѣто-каныхъ. Особа Цѣсара и Цара есть ска-та и нѣтыкальна; но Его Министры бѣдѣтъ передъ народомъ и сѣймомъ ѡдповѣдательными, абы край не бѣкъ покрывѣженный. Вѣльно также теперь людемъ закладати рады, абы правды доходити, и колыно хотъ колы пра-кѣ сказати и писати, абы правда бѣла на свѣтѣ, тай колыно до Цѣсара и Ца-ра къ потрекахъ и нѣждахъ прошеніа подавати. Розѣмѣна само черезъ се-бе, же колыного слова и письма не на-лежитѣ на неправдѣ и на чѣю напастъ и крыкѣ надѣживати, така смѣлѣсть бѣде ѣа карати.

Таки то добри маемъ теперь прака и вѣаке, для краю и людей докре прако можемъ мати. Тай ще наша рѣка на-рѣдностъ на той нашой рѣскогалицкой земли есть нашою рѣскою народоки заѣзпечена, и теперь хвалити Бога

„честь нашою рѣскою имени.“

Есть также подане прошеніе до Его Величѣства Цѣсара и Цара ѡдъ нашою голокной Рады о подѣлѣ Галиціи, абы бѣла оу насъ рѣка Гѣбернѣа а тамъ ген-генъ за Ганомъ, за Вылокомъ, за Дѣнайцемъ, межи полѣками мазѣра-ми Гѣбернѣа польска, а то томъ абы-мо тымъ пѣвнѣйши бѣли ского. —

Иакже намъ добри люди не бѣти кѣрными нашою такъ милостивомъ Цѣсарѣки и Царѣки? Но намъ Рѣсинамъ не трека о томъ много гокорити, та-же сердце рѣске смѣлѣнне и вѣауне.

Докри маемъ теперь прака. Яѣ иде о томъ, абы-мо зъ ныхъ скорыстали, и сталнѣа щасливымъ народомъ. При-такихъ добрыхъ пракахъ бѣлибѣ-мо сами согѣ винни, елибѣ-мо ѣа не выдѣбли зъ дакной нѣжды нашою.

Преѣо вѣемѣа докри аюди ста-райте и складайтеа на томъ, абы-те и позакладали въ каждомъ сѣлѣ школы, и посылайте дѣточки свои на наѣкѣ, щѣоки бѣли оученными и письменными. Безъ наѣки и письма найострѣйшій розѣмъ не може и въ свѣтѣ рады да-ти, и неписьменного можна легко о-шѣкати. Тай наѣка тѣперь легко пѣйде, ко бѣде ѣа давати къ рѣдной нашой рѣской мѣкѣ.

Не гокорѣтъ, що не маѣте заѣо дѣточки свои оучити. Таже тѣперь есть чась коло господарства лѣпше ходити и щѣо и зарѣкити. Тай отъ вѣармо-ѣа въ грѣды, и не марнѣ-мо дарѣокъ Божиыхъ на великій грѣхъ пѣаньства. Прописѣаютьа къ сѣлѣ тымѣи, та чо-мѣ вы не стало сѣла на сто, на дѣ-стѣ рѣнскихъ, а каждого господара зъ особна но на колыка крѣйцарѣокъ, абы оплатити оучитѣла. Не сердѣтѣа люди добри, що камъ выѣданѣа пѣаньство, ко черезъ тоѣ пѣаньство велика нѣжда меже вами, черезъ тоѣ пѣаньство не кытаѣ васъ на школы, а праѣа ваша иде дармо. Для милости ко дѣточ-

камъ сконимъ опаматайтесѧ, и не о-
бѣртайте дарокъ Божиухъ на грѣхъ пѣ-
льнѣства, а бѣдѣте мати великѣ ра-
дѣсть, а дѣточки ваши великій пожи-
токъ зъ того, що бѣдѣтъ оумѣти
книжки читати, зъ книжокъ сѧ мо-
лити и въ церквѣ спѣвати, що сѧ бѣ-
дѣтъ вѣскои мѣдрости дочитѣвати,
що змогѣтъ вѣ собѣ написати и счи-
слити (зрахѣвати).

Возмѣтъ сѧ ще и тоѣ до сердца, а-
быте и сами свои межѣ сокою, и со
вѣсѧ инными народовцями въ спо-
кою, въ любѣи и въ жичливости жили.
За сконимъ окѣтавайте и не дайте сѧ,
(але добрымы способами), крыкды чини-
ти: но также нѣкого не напа-
стѣйте и не крыкѣтъ. Шо бы
камъ бѣло немило, того дрѣ-
гимъ не чинѣтъ. Тай то сердце рѣке
вѣ мало страхъ Божій. Инѣдѣ Христоу
приказѣ корогѣвъ сконухъ любити,
хоть сѧ можна мати передъ ними на
осторожности. Такимъ спокоюмъ по-
зыкаете собѣ сердца вѣхъ, акы ма-
ли „честь для мене рѣкого. И
не може бѣти, акы сѧ люди на правдѣ
нашой не познали, и намиъ справѣди-
вости не признали.

Бѣтъ люди, котры щось мають къ
тѣмъ, акы зацепити межѣ нашимъ
народомъ и дѣховенѣствомъ незгодѣ,
незакѣренѣ и подозрѣнѣ, а то запекне
тоиѣ, акы нашъ народъ розлѣчитѣ оѣ
скащенникѣвъ, и акы го потѣмъ при
незгодѣ тимъ лѣкше взѣти подъ свою
опѣкѣ и панованѣ. Такѣи злы намѣренѣ
тыхъ людей выйдѣтъ на явѣ. Бѣли
дѣськѣдѣсѣ межѣ Отцами дѣховными
и ихъ парафѣанами щось заходитъ,
то молимъ и просимъ какъ честни и
мили братѣ, акы сердце рѣке не разило
сердца рѣкого, вѣже и такъ зѣолѣлого,
и залѣдко сѧ голащого, и акы сердце
рѣке для сердца рѣкого чистою любо-
кѣю горѣло. Бѣли межѣ кымъ, то межѣ

Отцами дѣховными и парафѣанами
ихъ повинна бѣти свѣта любокѣ. Коли
въ часахъ недолѣ рѣкон вѣѣ оѣ нарѣ-
да рѣкого оѣдѣпили, то такѣи Отцы
дѣховни подѣлали горѣѣ его неволю,
а народъ тримаѣ сѧ кѣсильно сѣкого
дѣховенѣства. Чѣжъ мало бы сѧ те-
перь къ тыхъ щасливыхъ часахъ тоѣ
положенѣ змѣнитѣ? Бѣнаймѣ! Най
сѧ ктоѣ тамъ здѣровенѣкій гѣкоритъ
що хоче, мы сѧ не даймо зъ розѣмѣ
зѣкти. Най не вѣдѣ межѣ Рѣсинами
незгоды и позорѣ до подозрѣнѣ! Най
чѣсторѣсѣка спрака перѣимѣ сердца
рѣски.

Іерей М. М.

О дѣланію головной рады рѣркон въ львовѣ. (тагъ дальшій)

Еще въ той и нѣстѣдѣющей тайной радѣ
дня 16 го т. м. радѣно о высланію посланникѣвъ
зъ рады головной на собѣръ сѣбѣанѣкій до
Прагы Чѣкон.

Понѣкажъ тамъ посланники вѣхъ сѣбѣанѣ-
скихъ народѣвъ къ держѣвѣ Авѣстрійской мѣшкаю-
щихъ для нарядѣна сѧ надѣ вѣполнѣными ихъ
потребами мали сѧ зѣбрати, а нашъ народъ рѣ-
ский дрѣгымъ сѣбѣанѣкымъ народамъ, мало вѣ
знанѣи, и досѣ оѣ чѣсторонныхъ то за чѣсть
польского, то за чѣсть рѣсѣйского народа неправо
бѣдѣ оуважанѣи и акы оѣ неспрѣмѣющихъ рѣской
справѣ, котри на той собѣръ зъ Гѣлицѣи мали
ѣхѣти, инѣкше не вѣдѣлимо выѣставлѣни, якъ
правѣда вымагѣе: оѣдѣла рада головна за рѣчь
потребѣнѣ, акыѣлимо и мы Рѣсѣны передъ дрѣгымѣ
сѣбѣанѣами яко народъ выѣдѣпили, и акы по-
мѣати на той собѣръ посланникѣвъ зъ народѣ
Рѣского, и порѣчикше тоѣ посланницѣтѣо чѣст-
нымъ сконимъ члѣнамъ Іоаннови Борѣсѣкевичѣви
зѣстѣдѣпникѣви прѣдѣдѣатѣла рады, Григорѣю Гѣ-
нѣлькевичѣви Крилошѣнѣд Перѣмыскоиѣд, и Ілѣксѣю
Зѣкаѣнѣыскоиѣд выѣчѣкшеиѣд Богомоловѣе, дали имъ
писѣлимо закѣрѣительное и нѣстрѣкѣцію, якѣи ко
вѣхъхъ обѣрадахъ и оурѣдокѣнахъ постѣпати, и
оголовокѣ оѣдозвы рады нашой зъ дня 10 го Мѣа
трииѣати сѧ мають.

Понѣкажъ высланѣе тыхъ посланникѣвъ до
Прагы знѣчѣнѣишихъ вымагѣло выѣдатѣкъ, оу-
радѣно зѣробитѣи зъ рады головной оѣдозвѣ вѣз-
нѣвѣющѣ заѣсѣнѣишихъ Рѣсѣнѣвъ до складѣи на
конѣчни потрекѣи головной рады, справѣ рѣского
народѣ зѣстѣдѣпѣющѣи.

Застѣданые оу мѣ дна 19 го Мая оговинкон паметки годне. Зачало са тог застѣданые кривою промовію Преосвященнаго Епископа Предсѣдателя о кривоути и богатѣхъ нашего рѣкого азыка; причѣмъ зрелили оукагѣ, якъ той азыкѣ большѣ, якъ дрѣгій, сконили зарѣбѣлими выризами, въ котри такъ богатый, до бѣдана найкраснѣйшихъ чѣстѣхъ способный. Потѣмъ оуѣдчикъ Застѣдникъ Предсѣдателя крылошанъ Кѣзьямскій, що прѣйшло впротѣ до рады нашон писанье Мѣнѣстри справъ внѣтринныхъ; бѣла то бѣдѣ на петіцію Рѣинѣхъ зъ дна 19 го Березна до Наймѣнѣйшого Пана поданѣ, зѣзвѣлающа на кѣ пѣнкта, о котрихъ мо проинили. Прочитавъ ю насампередъ крылошанъ Лотоцкій въ нѣмецкомъ азыцѣ, а секретарь рады Малиновскій въ рѣкомъ переводѣ додавше коротке объяснѣнне поединчихъ ей пѣнктоѣхъ. Рада дѣже возрадовалася тымъ письмомъ. — Бѣли тогды на радѣ кромѣ много людей вышшой класи, также депѣтокани зъ кѣлькинацѣть громадъ Циркѣлѣ Жѣковѣкого и Бережанѣкого притомини. По прочитаню мѣнѣстеріальнаго письма завѣрѣвъ голоѣхъ одѣнъ зъ тѣхъ Бѣланѣхъ, депѣтоканый громады зъ Клиѣнки Волокон Циркѣлѣ Жѣковѣкого именѣмъ Иванъ Залѣжный, и кривоили словами сказавъ, якъ кѣхъ Бѣланѣхъ то дѣже радѣ, що тѣ видѣть, и чѣють, и подаковавъ насампередъ Богѣ, потѣмъ Цѣсарѣки за ласкы дѣла рѣкого народѣ оказани, а на остатокъ Преосвященномъ Епископу, и кѣмъ членамъ рады, що са за рѣкымъ народомъ оуимають, и о доверѣ его такъ цирѣ са старають; слоко свое закончивъ просьбою, абы вѣюда по сѣлахъ рѣки школы позапроваждѣвати, котрыхъ тепѣрь цѣлый народѣ чѣе потребѣ. Тѣи слова кѣмъ на радѣ притоминымъ дѣже са подобали, и при оукасахъ кѣ са бѣдѣвали: „Криво! криво! Членъ Жѣковѣкий выкладѣвъ людямъ сѣлѣскимъ що то Конституція, и напоминавъ, абы Рѣинны при стараню са о свои права, закше згодѣ и любокѣ ближнего мали предѣ очима. Зновѣ оуѣзвѣвъ са Залѣжный и мѣкнѣвъ о нашѣмъ оурадѣ и нашей вѣрѣ, котрѣ мѣкъ мѣкнѣвъ, ещѣ Св. Владимѣръ по цѣлой Рѣи розширикѣ, и котра дои розминитого оутикѣ бѣз навѣла. По прочитаню протоколѣ, оуѣдчикъ Залѣжный: Рада народна потребѣ запѣвно грошѣ на дрѣкѣ и на инѣи выдаткы. Кѣ грошѣ дѣдѣтъ, що потреба зъ охотою, ко рада до доверѣ цѣлого народѣ са старѣ, и цѣлый народѣ застѣпаѣ. Тѣлько напишѣтъ до насъ, а мы вамъ грошѣ пришаемо. Подаковавъ чѣстномъ вѣсѣдникови и дрѣгимъ притоминымъ Бѣланамъ зъ тымъ згаджающимъ членѣмъ Гѣрѣкинѣмъ и зрѣкнѣвъ оукагѣ, кобы тѣлько половинна

народѣ рѣкого дѣла по еднѣмъ крѣйцарю, тобы кѣже зѣбрало са бѣльше якъ 8000 Рѣнѣкнѣхъ срѣбромъ. Залѣжный бѣдѣвъ: „Н по Рѣнѣкомъ каждый господѣръ дѣтъ, колы бѣдѣ потреба. — Членъ Юркевичъ задалѣвъ спривоизданье о школахъ и оуѣдчикѣ, що ещѣ до концѣ рокѣ школьного въ школахъ нормальныхъ три разы на тыждѣнѣ, а въ Гимназіяхъ дѣа разы ко Второкѣ и Четверѣ надѣла рѣкого азыка дѣвати са може. Притѣмъ завѣрѣвъ зновѣ голоѣхъ І. Залѣжный о школахъ сѣлѣкнѣхъ, и сказавъ якъ бы бѣло потреба, дѣла дѣтей, котри далеко мають до школы ходити, при школѣ заложити дѣмъ охоронны, цѣобы могли въ нѣмъ черезъ полдѣнѣ зѣстѣти, и ходомъ до домѣ и зъ домѣ до школы чѣсѣ не тратили, а въ непогодѣ могли и заночѣвати. Вѣе що тѣлько Залѣжный говоривъ, бѣло такъ доверѣ, такъ роздѣмѣ, такъ на сконѣмъ мѣсѣци, що са кѣ притомини его здоровомъ прѣстомѣ роздѣмокнѣ, и быстромъ роздѣмокнѣ не могли на дѣковати. (тагѣ дѣальшій наѣтѣпнѣтъ).

До людѣ рѣкого.

Нѣже! нѣже! кѣтанъ Рѣиннѣ!
Тѣкоѣ нѣма не загинѣ.
Вѣже бѣдѣ Бѣга, дѣальше Сани
Надѣ Рѣинномъ нѣма пана;
И скрѣдени сѣтъ кайданы
И въ кѣтъ пѣйшли атаманы.
Надѣ Галичѣмъ мѣна зѣра;
Чистѣ сонцѣ кѣтаѣ зъ моря,
Вѣже лѣчь его на насъ грѣѣ,
Лѣгкѣй тѣлько вѣтерѣ кѣѣ.
Тѣперѣ, братѣ, дрѣгѣ со дрѣгомъ
Сѣверѣмъ еднѣмъ крѣгомъ;
Кривоной мѣкы гологомъ
Взникѣмъ радѣсть кѣ небѣгомъ;
Вѣѣ запоры розкалѣмъ
И бѣдѣмъ рѣкы дѣмъ.
Гдѣ етъ тѣперѣ така снѣи,
Цѣомъ Рѣинна покѣлила?
Лѣкъ са бѣри не конѣтъ,
Идѣкъ Лѣкъ рикнѣ, пѣтахъ заѣтитѣ.
Разомъ братѣ до дѣли!
Цѣобы вѣрѣ нѣмѣла
Сѣкропа, и люди знали,
Цѣо Рѣинны зъ мѣртѣкнѣхъ кѣтали.
Сѣк.... Пр....

Спростокованье дѣкотрыхъ словъ въ оуолошеню предѣлаты на рѣке дѣло: „Справа Кѣекотинѣкнѣ въ 7. числѣ Зѣри оуѣѣщѣномъ, и такъ въ 19. стѣхѣ (кѣѣѣто ко то оно) мѣе бѣти: „кобы то оно; въ 21. (кѣѣѣто а дѣла того) мѣе бѣти: „ко дѣла того, а въ 24. (кѣѣѣто тѣжѣмнѣй) мѣе бѣти: „тѣжѣмнѣй. —

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 10.

Львовъ, Дня 18 Липца 1848.

Письмо сіе часомъ выходитъ шо тыждень разъ во Второкъ. — Цѣна покровни ко Львовѣ 1 Ринск. 15 кр. Ср; къ оурадахъ почтовыхъ 1 Ринск. 43 кр. срібромъ.

Число. 61.

Преосвященномъ Епископѣ Помпею-политаньскомъ Господинѣ Григорію Іахимовичѣ, нареченномъ Епископѣ Перемыскомъ, Самборскомъ и Саноцкомъ о Господѣ радоватися.

ПРЕОСВЯЩЕННЫЙ ЕПИСКОПЕ,
возлюбленный о Христѣ Господѣ Брате!

По образѣ и по подобию трудолюбиваго мравѣа, который готовитъ къ жаткѣ пища и многое къ лѣтотворитъ оуготовленіе, благоговѣйшии мѣже отъ дѣхонныхъ и мірскихъ людей, ревностію хвалы Божіа и спасенія рѣскаго народа Галицкаго разжении сокращаеа ко Львовѣ дна 6го Мая с. г., составиша Радѣ народнѣ рѣскѣ и предѣтакиша, соединенными силами еа также къ просвѣщенію реченнаго народа, къ воздвиженію и оумноженію его временныхъ и вѣчныхъ благъ, наипаче же къ его оутвержденію къ нравахъ кѣры Христіанской, которю онъ отъ древнѣйшихъ временъ по обрадѣ греческомъ испокѣдѣтъ, благопотребна сѣтъ, избирати, на языцѣ рѣскомъ предлагати, извѣстити и къ письмѣ нареченномъ Зорѣ Галицка издавати, дабы народъ рѣскій по мѣстахъ, мѣстечкахъ и селахъ обитающій отъ чтенія такоаго письма благопотребна вѣдомости полѣчати и тѣмъ ко вѣхъ обстоятельствомъ житія своего ползковатися возмогаъ.

Богъ и Отецъ свѣтокъ, отъ него же еако дааніе благо и еако даръ совершенъ сходитъ, да благословитъ тщаніе честныхъ Рады рѣской членовъ, да дастъ имъ силѣ много, еже исполни ти имъ предпринятое народопользное дѣло, да возраститъ еа также къ воздвиженію народа рѣскаго насладити едѣтъ, а къ конецъ да коемѣждо отъ нихъ воздастъ мзда по своимъ его трудѣ.

Надеждатоеаже мзды да оумилаетъ и Васъ Преосвященный Епископе! — Собраніе Рады рѣской хвалитъ предѣдательствомъ Вашего Преосвященства.

Ваше тамъ приѣтствіе не токмо цѣлое Собраніе Рады въ добрыхъ его помыслахъ егда оукрѣплати едѣтъ, но такоже Священникомъ Церквами парохіальными оуправляющими становится побѣдительною причиною, да они такоже къ просвѣщенію и одобренію людей рѣскихъ ревностно прилѣжати и по желанію Рады народной своими письменными сочиненіями Зорѣ Галицкѣ подкрѣплати кохощѣтъ.

Благодарю Ваше Преосвященство о семъ клирѣ моимъ даномъ многопользномъ примѣрѣ, по которомъ онъ о благогоуаніи народа рѣскаго попеченіе имѣти долженъ естъ.

Проче же да благополитъ Ваше Преосвященство Радѣ народнѣ рѣскѣ о моемъ вѣхъ честныхъ еа членовъ искренномъ почитанію оукрѣрити.

Господь Богъ да поспѣшитъ ити
къ предпринятыхъ или дѣланіяхъ, да
сторицію оумножитъ корысти трудо-
выхъ, и тако да коздкигнетъ народъ
Галицкій до дрекной бѣо знаменитости,
славы ради своего и ради преемстаго и-
мене своего.

Въ Оуникѣ кѣго Юліа хавми.
Вашего Прюскащнства кавкаго бла-
гополучіа Вамѣ искренно желающій ѡ
Христѣ Господѣ братъ

МІХАИЛЪ МИТРОПОЛІТЬ.

ГОЛОСЪ 30 СЕЛА.

Дѣла Божіа негодитѣ и не можнѣ ани по-
правити ани ѡдмѣнитѣ. Жѣ народы походе-
нѣомъ и азыкомъ сѣтъ пороздѣлюваніи, е то
дѣломъ Божиимъ, напротивъ котораго кѣ силѣ
и мѣдрѣстѣ людскѣ нѣтъ подариено, такъ и него-
днѣкѣ была торговля. И коли до того Богъ въ сер-
дцѣ каждого народѣ милѣстѣ класно народнѣстѣ
класъ, то мѣ надѣкъ такжѣ и повиннѣстѣ той
милѣстѣ даръ охоринати и на дорозѣ народнѣстѣ
поштѣпати; для тогожѣ каждый народъ ми-
ло розмантѣхъ колѣй долѣ, мило розмантѣхъ
иннонароднѣхъ радѣвъ, которыми подѣлѣгае, за
своѣмъ народнѣстѣмъ оумилно обѣтае, напро-
тивъ корѣбѣмъ ю корѣннѣмъ, крокъ за нѣ про-
ливає, къ конѣ егѣ е нѣмѣкатѣйшимъ довромъ,
котораго никѣмъ ани склѣати, ани знекажати,
ани понижати безъкѣрно не допѣститѣ. И прѣцѣ
наша Полѣски дѣлѣютъ, жѣ о нашѣ народнѣстѣ
и о нашѣ азыкѣ дѣлаемо! Чѣмъ Рѣснѣмъ, котрихъ
е 15 милѣонѣвъ, не сѣтъ народѣмъ? ако чи мо-
же толькѣ еднѣ рѣснѣй народъ не мѣе правѣ о
своѣ народнѣстѣ дѣлати? Хѣтъ мы галицкѣи Рѣ-
снѣмъ ено чѣстѣ того личнаго народѣ становимѣ
и подѣ нѣмѣмъ ѡдѣ нашихъ кратѣй Рѣдомѣ
зѣбѣгаемо, то тоѣ нашихъ прѣвъ народнѣстѣ не
зменьшае, и зѣ нашими братьями подѣ вѣла-
домъ дѣховымъ, подѣ вѣладомъ пѣкѣмнѣстѣ
сообщѣтѣмъ ничѣ не перешкаждае. А и Полѣски
галицкѣи не сѣтъ такжѣ ено малѣнькѣмъ чѣстѣ-
кѣмъ народѣмъ полѣскаго; а прѣцѣ прѣвъ народнѣ-
стѣ своѣй нѣдѣдѣплинѣхъ оуживати хотѣтъ!
Одѣжѣто для того и мы Рѣснѣмъ ено свѣтѣ нашѣ
повиннѣстѣмъ рокѣмъ, ели за нашѣмъ народнѣ-
стѣмъ и нашими азыкомъ обѣтаемо. Илѣ хотѣ-
лѣмъ вѣкъ на то згаджѣмъ и до того змѣрѣмъ,
еднѣкѣ много не знае зѣ мѣсѣсѣмъ стѣновѣща на
то позирати трѣва. Одѣжѣто ели мы тѣ на на

шої землі природою ко́льниці кити и наш
народно́сть ненародше́н захова́ти хочемо, то
потребе́мо, а́кы наш оврадо́къ церковный мѣнь
приналежнѣе пока́жаны, а нашъ а́зыкъ а́кы во
всѣхъ нижшѣхъ и кишшѣхъ школахъ, такѣй
по всѣхъ оурадахъ яко а́зыкъ погаднѣй
(Grundsprache), яко а́зыкъ церковный и лич-
ныйшого народъ вывъ запроваджены. Зъ того
не можемо ничого одбѣтити, е́сли не
хочемо все єно по́броднѣ ролю гра-
ти. Мы со́вѣ выскра́жимо по мѣларѣ, же
тѣ на Рѣи тѣло, или дво о́бразъ повинно быти
совѣтъ рѣко́е, а пото́мъ можна каркы розма-
итѣи (нѣмѣцкѣи, польскѣи и т. п.) накладыти,
а́кы єно рѣчины не пере́мѣняли, то вѣдѣ о́бразъ
красный — яко по лѣзика́льному, же звѣкъ за-
гаднѣй (Grundton) на Рѣи мѣе быти совѣтъ
рѣкѣй, а то́мъ можна инѣи и розмаитѣи звѣ-
ки докладыти, а́кы єно головного не пере́мѣняли,
то вѣдѣ згода или гармонѣа (согласно́сть). Кто
инакши права рѣкѣи понимае, то́й яко ихъ до-
бре не роздѣ́ле, ако не є цѣркви и правыми Рѣ-
инными. Для того пони́же мѣжи нами є мно-
го Полако́въ, то мы имѣ кривды не хочѣмъ
ровѣти, ани ихъ народно́сти оутѣкати, и гдѣ-
кы ихъ въ школахъ нашихъ рѣко́е яко ко́льшоє
число было зъ нашихъ молоде́жѣхъ, тѣмъ тѣи пред-
мети для ихъ въ польско́мъ а́зыцѣ выклады-
тиса могѣтъ, цю для нашихъ въ рѣкѣи а́зы-
цѣ выкладытиса вѣдѣтъ. Я хотѣ имѣ на Рѣи и
нашъ а́зыкъ оуи́вѣти трѣки, єли́кы оурадни́ка-
ми быти хотѣли, то ихъ єднако никто на то
силовати не вѣдѣ. Але тоє стои́тъ за пра́ви-
ло, же тѣтка на Рѣи жаднѣи школы для цѣ-
лого окрѣсѣ постано́вляти не могѣтъ быти чи-
сто-польскими, якъ Рѣинны съ Полаками въ
Праздѣ, цю до гімназѣй оугодѣ зровѣти, и тѣмъ
споко́комъ имѣ не ро́вно́сть, але во́льшій пра́ви-
о́дъ своѣхъ оуі́вѣдити хотѣли.

Тое вѣко оупередивши спомнимо, же нѣтъ
маркѣтно, же бѣозва Сговорѣ рѣчикога *) въ своѣй
сповѣди ничего о обрадѣ рѣчкѣ неспомни-
нае, а ещѣ маркѣтнѣйше, же некоторѣи члени
Сговорѣ держатсѣ римскога обрадѣ. Правда, же
обрадѣ не бѣдѣнае народности, але бѣдѣ оно-
го члѣдѣ, нѣкъ Болары наши черезѣ перемѣнѣ об-
радѣ на полакѣвѣ попереходили, вѣже нарѣдѣ
нашѣ тѣдѣ на Рѣчѣи члѣдѣвѣ обрадѣ римскога
вѣ за полакѣ тринакѣ и тримѣти вѣдѣ. **) И е-
сли кто поплѣдѣржѣти вѣти хоче, той найде

*) Рада полъско рѣка, о котрой донесеніемъ въ чинѣ 4. и 6. нашон Зори, назвала ся теперь, авы тыиѣ лѣвше Рѣсинѣкъ на полъскѣ сторонѣ прѣтегати, Сокороиѣ рѣкииѣ. Въ короткомъ чинѣ вѣше о нѣмъ скажемо. —

**) 3PH Uiber die Aenderung der Nationalität. 1818.

кнѣзъ, а но прѣвѣскаго доходявѣ. Оже то и тепѣрь закидають Рѣсинамъ незгоды, и хочѣтъ съ нами годити. Але, если кто, то Рѣсина за покоемъ и за згодою. Чыжъ то Рѣсина хоче незгоды, коли са цѣлкою справедаливо опоминѣе о свою рѣска народнѣсть на своей власной рѣска-галицкой земли, коли соебѣ крывды не дѣе чинити, коли подѣ Цѣсаромъ адѣстрицкимъ и Царомъ своимъ Галицкимъ зоставаѣи хоче, коли соебѣ о дѣлной Польщи не марить, и коли не сѣдитъ за Польшѣ кровъ свою проливати? И чыжъ то Рѣсина Полака напѣтѣ? Чыжъ то Рѣсина Полака крывды хоче? Чыжъ для того Рѣсина не може са тѣжже бѣдѣ Полака домагати, абы его не напѣтѣвакѣ и не крывдикѣ? Мы Рѣсины такѣ, якѣ Полаки словенскаго родѣ; але дѣа оубоги словенскы народы. Въ ядѣмъ и може кѣ вѣдѣтъ ебди Рѣсины и Полаки вѣе едѣно. Але потѣмъ народы са розрѣтали, а не зрѣтали въ одно тѣло. Коли бы тепѣрь Рѣсина и Полакѣ мѣвѣ ебди вѣе едѣно, то нѣй ебде Полакѣ Рѣсиномъ. Ба! Полакѣ того не хоче; то тѣмъ самымъ правомъ може Рѣсина того не хотѣти, и Рѣсиномъ колѣти зостаѣи. Мы Рѣсины ебди колѣи самы въ соебѣ подѣ своимъ власнымъ Кнѣзѣмъ и Царѣмъ. Яжъ пѣзнѣйше, коли мы подѣ Татарѣмъ стогнаюче бѣпорѣ дѣти не могли, тогда нагѣ Польшѣ закоукала и завила. Но Польшѣ не могла Рѣсина стравити, и зникла съ того свѣта; и мы досталиса до Явѣтри, котра нашѣ недолю оолодила, и тепѣрь нагѣ нашѣ рѣска народнѣсть заепѣчила. Такѣ то кѣлѣтъ полѣка надѣ нами дѣже дѣвно дѣтѣла. И колѣи нагѣ крывды не дѣе, и кѣ Полаки нагѣ шѣста жичѣте, то чѣмъ бы нами колѣтитѣ? Тай чѣй кѣ на нѣждѣ нашѣй не хочѣте своей шѣслѣкѣости заложити? Тѣе бы не ебдо кѣрѣно для кѣсѣ. И для нагѣ и для кѣсѣ ебде лѣпше, коли кѣ ебдѣте на своимъ и мы на своимъ, бо то „вратѣ соебѣ радѣ, сѣтра соебѣ нѣла. Нѣй кѣсѣ Полакѣ тѣе зѣ розмѣд не зводѣтъ, що жѣкѣ тѣмъ нагѣ вѣроломѣи Рѣсины кѣмъ надѣкаждѣтъ; они не переможѣтъ нашѣмъ волѣ, твердѣмъ волѣ народа рѣскаго, котрого кѣ самы оупѣртыи за своимъ назывѣаѣте. Мы Рѣсины не хочѣмъ крывды тѣхъ Полакѣ, котри схѣдѣтъ жити меже нами; земля наша выживѣтъ нагѣ вѣсѣхъ и мы ебдемъ кѣмъ ради, если ебдѣте оумѣркоуани и справедаливѣ, бо то сѣрдѣе рѣске оумѣе милѣвати. Оже мы хочѣмъ згоды; но не съ крывдою нашѣю, такѣ якѣ еѣтъ правѣда наша.

М. М.

Доногаѣтъ нагѣ зѣ розмѣнтѣхъ сторонѣ, же крѣжатѣ фѣлѣшкѣи поголоуы, що нагѣхъ погѣлѣнѣкѣмъ на Бѣворѣ Славѣнскѣмъ до Прагѣ не прѣйѣнѣто. Дѣвно нагѣ, якѣ могѣтъ ебди тѣкѣи, котри такѣ фѣлѣшкѣи поголоуы розширѣ-

ють, кѣмъ могѣтъ знѣти, що са ажа нѣхъ кѣдѣти мѣнѣтъ. Наши погѣлѣнѣкѣи, ебди бѣдѣ вѣсѣхъ Славѣнѣмъ якѣ найлѣпше, зо цѣнѣю лѣво-кѣмъ бѣртѣмъ и зѣ кѣлѣкѣмъ оудѣломъ зѣ недолю рѣскаго народѣ прѣйѣнѣти; кѣмъ кѣрѣно погѣлѣнѣкѣи на зѣсѣдѣнѣкѣи сѣкрѣтарѣ въ голѣвѣномъ вѣдѣлѣ; погѣл. Гѣнѣлѣкѣи на зѣсѣдѣнѣкѣи прѣдѣдѣтелѣ въ вѣдѣлѣ рѣскаполѣкѣмъ, а Закаѣнѣскаго на Сѣкрѣтарѣ тогожѣ вѣдѣлѣ. Вѣсѣ Славѣны оузнаѣи жичѣна и оуниѣбѣна Рѣсина зѣ цѣлкою справедаливѣ, и зѣнеклѣи Полакѣ тѣмъже прѣтомынѣхъ, що нагѣ прѣзнаѣи сѣдѣшѣсть и справедаливѣсть. Наши кѣрѣи дѣмѣкѣи и пѣвѣнѣкѣи рѣски и далѣкѣмъ Славѣнамъ знѣни; и спѣвано нѣхъ зѣвѣше зѣ кѣлѣкѣмъ оудѣломъ кѣмъ на зѣвѣрахъ Славѣнѣмъ. Доногѣи нагѣ о тѣмъ зарѣзѣ наши погѣлѣнѣкѣи лѣстѣи, а тепѣрь покѣрѣдѣше, тѣе сѣмѣ радѣстѣно опѣвѣдали. И газѣты чѣкѣи о тѣмъ доногаѣтъ.

Полаки кѣждѣтъ, що нагѣ азыкѣ рѣскай не кѣрѣбѣнѣи, и прѣгѣи; а дѣрѣгѣи Славѣны въ Прѣзѣ инакѣе го оѣдѣли, и „найѣдѣлѣкатѣнѣйшѣмъ зо вѣсѣхъ Славѣнскѣхъ азыкѣмъ“ назывѣаѣтъ.

Газѣта Покрокѣ зѣвѣна зѣ 12 го Чѣрѣца пишѣ: Дѣла 11 т. м. (на сошѣтѣе св. Дѣла) спѣваѣтъ Скаѣ. Гѣнѣлѣкѣи оѣр. гр. кѣт. по славѣнскѣмъ Слѣжѣмъ Божѣ; по тѣмъ мѣкѣ дѣймающѣмъ мѣкѣ въ рѣскаю азыкѣ, найѣдѣлѣкатѣнѣйшѣмъ (najjétnější) то зо вѣсѣхъ славѣнскѣхъ.

ДѢЛА МАТЕРИ РѢСКОИ.

Ого дѣтинѣкѣ, якѣ дѣнѣ бѣжѣи кѣрѣна,
Пѣкѣ лѣвѣдѣ ебѣла, якѣ зѣрѣнѣкѣи мѣна;
Вѣ синѣмъ еѣ оуѣдѣ неко кѣчѣрѣе,
Вѣ рѣмѣанѣмъ лѣчѣдѣ цѣкѣтѣкѣи пѣлѣнѣе,
На чѣлѣ глѣдѣкомъ оумѣ са розкѣивѣе
Вѣ сѣрѣю малѣнѣкомъ свѣтѣ — оутѣха глѣе.
Надѣ дѣтинѣкѣмъ сѣдѣтъ рѣскаи мѣти,
По сѣмѣномъ лѣчѣдѣ, по жѣрѣкѣ спѣзнѣти,
Сѣдѣтъ сѣлонѣкѣи, якѣ кѣрѣзѣка ебѣла
Надѣ мѣгѣдѣкѣю, и рѣскаи спѣдѣтила,
Тай рѣска дѣмѣкѣ съ тѣхѣнѣкѣи, зѣ лѣгѣнѣкѣи
Сѣ цѣрѣнѣкѣю глѣдѣи, зѣ вѣрѣного сѣрѣнѣкѣи
Дѣ сѣдѣ дѣтинѣкѣ такѣ лѣво спѣваѣе,
Мѣкѣ то кѣнѣомъ зѣлѣкѣа покѣваѣе.
„Нѣкѣтѣо мѣла, пѣчалѣнаа мѣти,
Оѣи лѣишѣ зѣ рѣскаи дѣтинѣцѣ спѣваѣти;
Бо рѣскаи дѣмѣкѣ — сѣмѣнѣи крѣстѣ на глѣоѣ,
И рѣскаи мѣка — сѣромѣ на подѣоѣ,
И рѣскаи сѣрдѣе — тѣдѣа стѣпѣоѣла.
И рѣскаи дѣла — сѣротѣа нѣмѣла.
Кѣлѣи кѣто знѣе оѣкѣнѣе дѣоѣо
Сынѣ тѣоѣи зѣ проѣна, зѣнѣдѣтъ сѣоѣо,

О ОУСТАВѢ ЗАСЯДНОЇ (КОНСТИТУЦІИ) И СОБОРѢ ОУСТАВОВАТЕЛЬНОМЪ ВЪ- ДЕНЬСКОМЪ.

До 18 го Марца с. р. Наймилостивѣйшій нашъ Цесарь и Король въ оупорядкованію вѣхъ справъ Монархїи австрійской такъ колю неограниченъ; лише въ королевствѣ Оугорскомъ зъ Краціоку и Славонію и въ Великомъ Виажитѣ Семоградскомъ кола. Его въ орѣдванію справъ тыхъ краѣвъ едла правами тамѣшнымъ жителямъ прилѣгдующимъ ограничени; такъ, що въ тыхъ краѣхъ лише тоі могло едти правомъ вѣхъ жителѣвъ оковазбующимъ, на що также и Сѣмъ оугерскимъ и семоградскимъ, зъ застѣпникѣвъ тыхъ краѣвъ зложеный приставъ. Въ рѣштіи областѣхъ (провѣнціалѣхъ) до Цесарства австрійского на лежащихъ т. е. въ нашомъ королевствѣ Галицко-Володимѣрскомъ, въ Чехахъ, Моравѣ и Шлесѣ, въ Архіепископствѣ Вишшомъ и Нижшомъ Австрїи зъ Салисбургію, въ Сѣирѣ, Тырольщинѣ зъ Фюрарльбергю, въ королевствѣ Ілірію складующомъ са зъ Воеводѣвъ Каринтіи и Кринни и зъ Повѣржи Адриатицкогю, въ королевствѣхъ Далмациї, Ломбардіи и Венеціи, въ тыхъ вѣхъ областѣхъ кола нашего Довротливого Монархы въ керованію справали крѣю жаднымъ правомъ людскимъ не едла звазана и ограничена; що въ тыхъ областѣхъ Монархъ нашъ дѣлавъ, що розпорядикъ, тоі едло правомъ вѣхъ жителѣвъ тыхъ областѣй оковазбующимъ; а за все, що оучинивъ, лише передъ Богомъ и своимъ свѣдѣнію одповѣдавъ — и зъ дѣлѣ своихъ народамъ справѣ заивати небы и не е оковазанъ; томѣжъ то волянь Бога и свѣдѣніе Его единою едла порѣкою для народовъ подъ Его державою живущихъ, же ничогокъ такогю не схотѣвъ розпорядити, цовы са зъ дочиною и вѣчною нѣхъ цасливостію незгаждало. И кобы то все лише о самѣ колю нашего Довротливого Монархы ходило, то жаднѣхъ народѣ немѣгкы едвѣ едти ода нѣхъ цасливѣйшимъ; ко егюбойности нашего Монархы и цѣлои Его Родины, Его свѣдѣніе, доврѣ сердце и цира кола лише для доврѣ народовъ своихъ жити, вѣемъ жителямъ австрійскимъ и цѣлои свѣтѣ е знана. Але заходитъ тѣ инша рѣчь. Кран до монархїи австрійской належащихъ свѣтѣ дѣже розлагли; Монархъ вѣдла на каждомъ мѣстѣ едти, все, що са де дѣе, знати и все оупорядковвати не може; до того потрека много иншихъ людей и средствѣхъ. Такимъ средствомъ, акы выроздмѣти потреку народѣ и акы все выконати, що Монархъ яко право постановлявъ, свѣтѣ оурады. Але и оурады цю са тичитъ выроздмѣтѣхъ подрѣвъ народѣ, оказали

доги свою недостаточнѣсть; ко потреку народѣ не оумѣли доврѣ выроздмѣти. Отожъ акы тоіи заповѣдчи, оковиликъ нашъ Монархъ ноке средство, то е, сканкати народѣ черезъ депѣтоканыхъ, акы тѣи сказали, чогю народѣ потребе и акыхъ прѣвъ хѣе; а найважнѣйше прико, акѣ цѣ Монархъ нашъ надалъ, е тоі, цю жадного нокого прѣва въ едѣщинѣ не едѣ становити, на цю бы Соборѣ тыхъ ода народѣ вылаиныхъ депѣтоканыхъ не приставъ. За того са оказѣе, цю нашъ Монархъ ода тепѣрѣ прѣва выдѣвала оутѣвъ и законѣвъ вѣхъ жителѣвъ оковазбующихъ, не самъ, але разомъ зъ Сокоромъ депѣтоканыхъ оуживати едѣ; ода тепѣрѣ лише тоі едѣ прѣкомъ, цю Соборѣ депѣтоканыхъ оурадитъ и цю Монархъ потвердитъ; та томѣ то и оу насъ ода тепѣрѣ едѣ такъ, акъ то заиваи вѣе е въ Оугорщинѣ и Семоградщинѣ.

Найбѣлшомъ кагы е тепѣрѣшній Соборѣ оутѣководительный, на которѣи выборы депѣтоканыхъ по большой части кѣе са едѣбли — и котрый дна 18 го с. мѣсѣца мае са зачати, и зъ тои причини цѣ са доги не заивѣ, же въ Чехахъ выборы цѣ не оукѣчени. Предметомъ того Соборѣ едѣ Конституціи зъ 23 Березня с. р. и кождый оутѣпъ тои Конституціи Соборѣ тои едѣ врати подъ розвагѣ. Иминно на томѣ Соборѣ кыткнѣтъ са границѣ такъ для вѣлѣты Монархѣ напротивъ народамъ — акъ и границѣ оудѣлѣ, акый народѣ черезъ своихъ застѣпникѣвъ мае мати въ праводѣствѣхъ. Подъ розвагѣ тѣмъ также едѣ са врати, въ акѣмъ стоѣнкѣ кѣждѣ областѣ едѣ стоати до Монархы, до цѣлои Монархїи и до дрѣгѣхъ областѣй; багато докѣ крайного мае кѣждѣ областѣ приймати на себе, багато койка мае ставити, багато податкѣ мае давати и т. д. Сѣмъ тои оутѣководительный складати са мае зъ 585 депѣтоканыхъ. Галиччина поимале 96 депѣтоканыхъ, зъ котрыхъ на мѣсто Лѣвѣкъ 5, а на Броды, Тарнополь, Станѣславѣкъ и Перемисль по одному припадае; рѣштіи то е 89 депѣтоканыхъ на сѣа и мѣста, а кромѣ тыхъ на Бѣковинѣ 8, а на оковѣ Краковикъ 4. депѣтоканыхъ припадають. Сѣмъ депѣтоканыхъ Галиційскихъ подѣмо пѣзнѣйше, акъ са вѣе кѣ до Вѣдѣа позѣздатъ, а едѣмо также къ короткости оумѣщати, цю на томѣ Соборѣ едѣ са дѣвало. Тепѣрѣ лише тѣю оувагѣ зробимо, цю наши сѣланы выкѣрающіи сѣмѣхъ сѣланѣвъ яко депѣтоканыхъ на Соборѣ до Вѣдѣа, не найлѣпшѣ прилѣгдѣ зробили рѣскомѣхъ народовъ, а то томѣ, цю тѣи депѣтоканы належаи тои кѣдомости мѣзика, въ котромъ са Соборѣ пороздмѣвати едѣ, не мають, и о цю тѣмъ едѣ ходити, належаи не едѣдѣ могли пѣимити.

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 11.

Львівъ, Дня 25 Липця 1848.

Письмо сіе чаете виходить що тижень разъ ко Второкъ. — Цѣна покровна ко Львову 1 Ринск. 15 кр. Ср; къ оурадахъ почтовихъ 1 Ринск. 43 кр. сребромъ.

Преошаненный Епископъ Григорій выкраний є на депштоканого до вѣденного сеймъ въ окрѣ-зѣ Перемишльскоу.

Миръ Вамъ Братъ!

Радя Рѣки Головна выдаче потребъ и зважаче на оучиненны передложеня денекотрыхъ поменшыхъ радъ, абы Галиція зъ причины доухъ народностей, рѣкон и полѣкон, вѣла подѣлена на двѣ прокнѣціи, на рѣкѣ къ рѣкѣ вѣхѣд-ной, и на полѣкѣ къ заходной части Галиціи, подана диктѣише о тоє до Его Величѣства прошенѣе. Но понеже тоє прошенѣе дои не є оу-скѣченне, а Полаки и ложно называющіица „рѣкый Соборъ“ и тѣи Рѣшны, котри трима-ють сѣ Полаками, написали прошенѣе напро-тивъ сего подѣла и подписи зважали: для то-го Головна Радя рѣки подана за тѣмъ са-мѣмъ подѣломъ подъ днѣмъ 17го Липця 1848 до Высокого ц. к. Миністеріюмъ рѣдге прошенѣе.

Головна рѣки радя будѣвши тѣи прошенѣа поменшииъ радѣмъ къ ѡдпѣихъ желѣе, цѣомъ для попирана тои просьбѣ кюда сѣ рѣки лю-ди подписали на ообеныхъ паперахъ єте-пильковыхъ по 15 кр. давше заголокіє тѣкое по рѣкин и по нѣмѣцки, „Мы подписани къ окрѣ-зѣ рѣкой поминшѣи рады (мирѣ) пристѣпа-емъ къ прошенію до Высокого ц. к. Миністе-ріюмъ подъ днѣмъ 17го Липця 1848. Ч. 175 „ѡдъ нашои головнои Радѣ для подѣленѣ Га-лиціи на двѣ прокнѣціи поданоиѣ.

Головна Радя порѣчає нарѣдъ о семъ дѣлѣ докре ѡвѣдити, цѣ ѡдъ того подѣла наші до-кри должъ залежитъ, цѣомъ сѣ для того якъ найѡбѣльше рѣкого народа подписвало. Потѣмъ мають сѣ тѣи подписи якъ найѡкорше сѣдѣ до Головнои Радѣ надѣклати, а она зѣшла ихъ разѣмъ додатково до ского прошеніѣа и до своихъ подписѣкъ до Высокого Миністеріюмъ.

Ѡдъ Радѣ Головнои рѣкон ко Львову, днѣ 17 Липця 1848.

М. Кѣзѣмѣкій. Застѣпникъ предѣдателя.
Ө. Леонтовичъ. Секретарь.

Переѣторога.

Чѣмо; цѣ дѣкѣдѣи приходатъ тѣки выпа-ки, же люди на свои грѣшѣа верѣтъ пожички въ грошехъ, зѡковазѣица ѡдъ дѣсѣтъ рѣнскихъ по двѣ дни на рѣкѣ рѣшити, и тѣкъ верѣтъ лю-ди на довѣ по сто рѣнскихъ, тѣмъ споѡвомъ мало помалѣ впроваждѣтъ назадъ панѣщинѣ и верѣтъ зновѣ къ нѣколю єгипетѣкѣ, зѣ ко-трои наші Богъ ѡсѡводинѣ. Правдѣ, цѣо грѣшѣа лакоми рѣчѣ. Илѣжѣ тепѣрь єсть споѡвѣнѣсть за-рѣшити сѣ, и ходикше добре коло господарѣтва, лѣпше сѣ мѣти. Чѡмѣжѣ довѣи рѣшити? Довѣ три ѡдѣити, и чѣжѣ то довѣ такъ легко ѡд-дѣти? Я тѣ ѡдѣ на заѡковѣишиица чѡловѣкѣ и на єго заѡковѣнѣи грѣшѣи и дѣтѣхъ лихѣа рѡботѣ тажѣити. И кобы то цѣе пожичѣи гро-ши на полѣпшенѣе господарѣтва ѡверѣдѣти? Илѣ єли сѣ змирѣдѣтъ, то тѣкій ѡдѣ сѣмъ совѣ за свою нѣждѣ винѣи, и ѡдѣ на свою нѣдолю на-рѣкѣати не заѡдѣдѣи совѣ на поминѣванѣе за своѣи нѣрозѣиѣ.

Ѡдъ Радѣ Головнои.

Львівъ днѣ 21 го Липця 1848.

М. Кѣзѣмѣкій.

Застѣпникъ предѣдателя.

Ө. Леонтовичъ. Секретарь.

Зѣ Господарѣтва.

Найѣмѣише, и найѡдорожѣе чѡловѣкѣи заѡ-рѡвѣе. Цѣлѣ Господарѣтѣко зѣ ничѣ, найѡбѣлѣшій маѣтокъ го не тѣшѣи, колы заѡровѣа нѣ маѣ. Наѣмѣи передѣ зѣ Господарѣтва вѣдѣмо вѣмъ мо-кѣити о тоѣмъ, чоѣо наші заѡровѣае кѣмаѣе. — Найѡбѣлѣшѣ чѣстѣа нашоѣо житѣа къ хѣтахъ пере-вѣѣаемо; къ нихъ на сѣбѣтѣ приходѣмо, къ нихъ маѣмѣи дѣтѣи сѣ кѣховѣдѣмо; къ нихъ зѣвѣше ноѣвѣмо; а прѣидѣ зѣмѣа, прѣидѣ нѣмѣѣи, рѣдѣко колы ихъ ѡпѣѣаемо. Великий онѣи про тоє маѣють вѣпѣиъ на наші заѡровѣае. Илѣже маѣють вѣдѣи оураѣдени, абы нашоѣмъ заѡровѣаю не шкодинѣ, абы наші хорѡбѣ неѣтаѣали, алѣ и въ слаѡстѣхъ до оузаѡровѣаѣа поѣмѣали? Ѡто поѣвинѣи вѣдѣи наші хѣтѣи доѣитѣ кѣсоки; сѣдѣи, чѣити; маѣю-

ціи окна не мали, и дацїи їа откєрати; так-
же покинни мати комини. Але по найбільшій
часті ваши хати того кєго не мають; сдѣ-
такъ нязоньки, що чоловѣкъ середного взро-
стѣ оутякнєнє кѣ нїхъ згнати їа мѣститѣ, и
ажъ згорѣтѣ, анѣ, то голокѣ о бѣлькы розе-
кає; стѣны сдѣтъ вогки и гнили, про що спа-
щихъ близько коло нїхъ розмѣнѣхъ хорѣвъ и
слабѣстїи набиѣають; тѣкъ хатный (земля)
также такъ зогнѣный, що мѣкъ їа го рѣшитѣ,
смерѣдѣ нежитриманий кѣ цѣлої хатѣ їа роз-
лѣгає; а смерѣдѣ вѣакий здоровѣа людокомѣ
дѣже шкодѣный; але мѣкъ же їа ѣ ваѣ безъ то-
го обѣйти може, колы вѣ хатѣ тримаєтѣ кѣры
гѣни, телата. и т. п. То вѣ иншѣмъ мѣстїи,
але не вѣ людѣкомъ мѣшканю тримати покинни-
тѣ, колы хочетѣ, акиѣтѣ вы сами и ваши дѣ-
точкы и ваши слѣгы ѣдѣ хорѣвъ їа охоронїи.
Окна покинны вѣдти не мали, щѣбы хата мала
доитѣ свѣтѣа; ко мѣкъ каждая росѣа безъ свѣ-
тѣа обѣйти їа не може, и безъ него слаба,
вѣдѣа, и скои питомѣи баркы не доѣтанѣ, такъ
и чоловѣкъ безъ свѣтѣа здоровѣый вѣдти
не може. Але и мѣкъ же мѣд їа безъ свѣтѣа об-
ходити, колы мѣститѣ и покиннѣ працювати,
а колы безъ належитѣго свѣтѣа (мѣкъ вѣ зимѣ
колы малєнкѣ ѣконцѣ замерзнѣ и тѣмъ менше
свѣтѣа допѣкає) працює, тратитѣ зѣрѣ, и то
запєкнѣ наибѣльшѣ їа до такъ звѣанѣи кѣрѣчѣи
слѣпоты причїнає, на котрѣ наші люди пѣдѣ
вѣнѣ такъ дѣже хорѣють. Также конєчнѣ трѣба,
аки їа окна дали откєрати, аки можна воз-
дѣхъ (повѣтрѣ) вѣ хатѣ прочїстити, и ѣдѣвѣ-
жити; ко вѣ нечитѣмъ и зѣжитѣмъ повѣтрѣи
чѣловѣкъ рѣкнѣ мѣкъ кѣждѣ живѣчѣ сотворѣнѣе не
можетѣ вѣдти здоровѣый, вѣ наѣтѣ жити не мо-
же. Послѣдѣхѣтѣ зѣ оукаговѣ доврѣ люди! що
каміъ скажѣ. Мы повѣтрѣи или воздѣхѣи неки-
диѣмо, однаковѣ оно є и мѣститѣ вѣдти вѣ кѣж-
дѣмъ и наимєншѣмъ порождѣмъ мѣстїи. Тѣе
повѣтрѣе хотѣ такъ тонѣнкѣ и рѣдѣнкѣ, що го
видѣти не можна, зѣложенѣ є, мѣкъ то зѣ пєв-
ностѣкѣ зѣ надѣкы природѣи зѣнаємо, зѣ бѣльшѣ ча-
стїи; найважнѣйшїи частїи повѣтрѣа сдѣтъ такъ
зѣванѣый кѣасорѣдѣ, водорѣдѣ, сморѣдорѣдѣ, и
оугѣкорѣдѣ. Зѣ тѣхъ кѣасорѣдѣ наибѣльшѣ ро-
лю грає, и безъ него жаднѣ сотворѣнѣе жити,
наѣтѣ огнѣ палити їа не може. Хотѣ иншїи
частїи воздѣхѣи сдѣтъ, але єли кѣасорѣдѣи огнѣмъ,
чи ѣдѣдѣхѣнѣмъ живѣщихъ сотворѣнѣе спѣжи-
тѣый, вѣже воздѣхъ до житѣа не зѣаый; а воз-
дѣхъ здоровѣый, воздѣхъ, котрѣый вѣ собѣ до-
мѣтъ кѣасорѣдѣи мѣа, до житѣа мѣкъ найпотрѣб-
нѣйшїй, ко безъ коды, безъ ѣдѣженѣа довгѣый
часъ чѣловѣкъ обѣйти їа може, але безъ воздѣ-
хѣи анѣ хѣнѣтѣ обѣйти їа не можетѣ; ко нїмъ ѣдѣ-
нѣхѣ ѣдѣдѣаючи пѣдѣцѣи кѣасорѣдѣи зѣ воз-
дѣхѣи вѣ сѣбѣ вѣтагнѣного, а рѣштѣ воздѣхѣи вы-

дѣхѣючи. Не ѣдѣдѣхѣючи, аѣо вѣтагѣючи вѣ сѣ-
бѣ воздѣхъ кѣасорѣдѣи позѣаѣлѣный мѣдѣтѣ вѣ їа
чѣловѣкъ оудѣити, а чїмъ бѣльшѣ кѣасорѣдѣи
вѣ сѣбѣ вѣтагѣє, тѣмъ чѣловѣкъовѣи здоровѣе.
Дѣа того трѣба їа старѣти, аѣы воздѣхъ вѣ
хатѣ можна прочїстити, и ѣдѣвѣжити, то
зѣначитѣ, аѣы повѣтрѣе зѣжитѣ безъ кѣасорѣдѣи
выгнати, и иншѣго зѣ дѣкорѣи зѣ кѣасорѣдомъ
напѣдѣтити. И зѣ тѣи причїны покинны окна
до откєранѣа вѣдти зѣроблѣни, и чїмъ бѣльшѣ
хати и вѣшшѣа, тѣмъ здоровѣе, ко бѣльшѣ
воздѣхѣи вѣ собѣ мѣстити можетѣ, и мѣкъ є зѣмѣ-
кнѣна, не такъ корзо тѣйже дѣтѣ їа зѣжити.
Также зѣ тѣи причїны и бѣзъ комїна хата вѣ-
дти не покиннѣа; ко єли вѣ днѣмъ жити мѣамъ,
цїжѣто можетѣ вѣдти здорово, мѣкъ вѣже сами зѣ
того, що вѣшшѣе сказѣмъ, зѣмѣрѣковати мо-
жетѣ; вѣ зѣ дѣмѣи и ѣчи вѣлатѣ, и слаѣнѣють;
и дѣмъ вѣе прикѣптѣтѣ, и на вѣшцѣи ни що по-
стѣакити, ни мѣкий сѣпѣокъ можна мѣати; а не
разѣ и дѣа того гѣспѣдарѣ зѣбѣже продѣа, що
не мѣа дѣе го тримати. А єли їа на вѣшцѣи не
вѣдѣ кѣрити, то дѣже доврѣ тѣмъ зѣбѣже сѣпѣ-
патѣ, и сѣдѣины непѣтреба. — При стѣаѣланю но-
вѣхъ домѣвъ мѣйтѣежѣ тѣе, що сказѣвѣмъ на
оуказѣ, але и при старѣхъ можна много попра-
вѣити, и при старѣхъ можна комїнѣи новѣый дѣ-
ти, окна повѣлѣшити. и до откєранѣа припѣго-
вѣити; ко то дѣже до здоровѣа вашого по-
трѣбнѣе. —

Дѣе окна откєрити не можна, дѣже доврѣ що
дѣннѣе, ѣсѣовѣає колы кто лѣжитѣ хорѣый, воз-
дѣхъ откєрѣкшїи дѣверѣ зѣ хаты выгнати. Зѣло-
житѣ їа прѣстїрѣло кѣ чѣтѣкѣро, и нїмъ їа мѣа-
хѣє, и воздѣхъ зѣ кѣждѣго кѣдѣи, и зѣ горы и
зѣ долѣ воздѣхъ до дѣверѣи выгнѣає; также такъ
рѣбѣити, єли вѣ хатѣ смерѣдѣи мѣкий чѣдѣи, ко
кадѣло воздѣхѣи не напѣрѣкѣтѣ, тѣлькѣо зѣпѣо-
ванѣый воздѣхъ выдѣалити трѣба. —

Кѣлы хата, аѣо мѣа такъ звѣанѣи кѣдѣцѣи
догѣый чѣтъ вѣдѣи зѣаѣкнѣна, не трѣба ѣдѣ разѣ
до нѣи вѣхѣдити; але откєрѣкшїи чѣкѣати, ажѣ
воздѣхъ свѣжѣый наѣдѣ; аѣо свѣчѣкѣи нѣити пѣ-
рѣдѣ соѣою; и єли свѣчѣка не хѣчѣ їа свѣтѣити,
то зѣнаѣмъ, що тѣмъ кѣасорѣдѣи зѣжитѣый,
и що тѣмъ безъ него можна їа оудѣити.

Ж...

О ХОЛЬЕРѢ.

Зѣлѣдѣко, щѣмѣо по вѣѣкахъ тѣажѣон недѣо-
скоѣднѣ ѣдѣдѣхѣати почѣли: а вѣже зѣаєа, що
наша скоѣоднѣи мѣсѣа можетѣ їа на нѣакий чѣтъ
зѣмѣтити. Хороѣа хѣлѣѣра, котрѣи пѣрѣдѣ 17.
лѣтѣ такъ вѣагато лѣдѣи зѣ сѣго свѣтѣи зѣгор-
нѣла, такъ вѣагато рѣдинѣи ѣсирѣтилѣи ѣдѣ вѣхѣдѣ
и пѣлѣднѣа наѣертѣа до гѣрнѣцѣи нашого доро-
го отѣнѣтѣа; ко пѣндѣе вѣже вѣ Тѣврѣи, Молѣаѣѣѣ

рого потїпати. Бїли са хорока вмагнє, то тра тїло его однако накрїте натырати, окован-ко тамъ, декдрнї рдѣть, грднї жикотъ сдх-ини огрѣтыи платками ковнаныи тра тїло огрѣкати; тра натырати тїло чистою оковито-ю, ако тїкїе оковитою съ калфорокъ, хорого мо-жна окладати банками черепаныи наланыи окропомъ и зитканыи, а вже розогрѣтыи, а ко розогрѣтыи и шиатыи овкнаныи це-гляни, кладѣи ихъ до ногъ, а до жикоти, ко-ли бы го тамъ переркныи колѣ порывали; трека прикладати тепли, третїи хрѣномъ змѣцне-ни зъ рѣкою части горчичѣ и жити ако жит-нои мѣкки на оцтѣ ако водѣ зровнїи синапи-мы, и аде са также цю чверть годины хороми пити теплого слякого бѣварѣ зъ роокника (ме-лицы) ако зъ матки городокон (перцевон, кѣдер-натон) ако зо зкычїного рѣмѣнкѣ.

На перемѣнѣ тра дати хороми напитїеа троха роголѣ мало ослонѣго и безъ закрѣшкы, клїнкѣ мѣлїнѣного ако рыжѣкого ако бѣланѣного, и тре-ка мѣлїнѣ чїсто давати вышє описанѣ клїнкѣватѣ илькѣтїнкѣ (енїмѣ). Вже тоє може помочи, ако може са дѣже прїчїнїти до лѣкарїкон помочи. Холѣра не єсть для каждого заразнїа, оже зва-жающе на покїннѣсть хрїстїанкѣ, трека пома-гати хорыи, ко люди покїннїи са кзынїно ра-тѣвати. Такыи є приказъ Божїй. Прїпомяне-мо, цю также самє свѣте писмо наказѣе оуж-кати помочи лѣкаря, оже цю лѣкарѣ скаже ро-кнїти, и цю онъ подасть, того трека са тры-мїати. А за Божєю волею можна и зъ той хо-ровы выдѣжѣти.

Бїли вышѣе чогосъ нєрозумїли, и не зна-ли, якъ тоє рокнїти; то са зыпїтѣи ского докродѣа аде докродѣїкы, а они какъ ска-жѣть. — Прїсїмо кѣлѣхъ пи сїмннхъ надкѣ сїю черезъ Протомедїкѣтѣ будѣленѣ, межї людѣми розшырѣкати.

Плѣчь рѣскои матерї надѣ блднїи мѣ сыномѣ.

Rusio! tyś przeżyła hańbę swoich synów;
Rozpuść z niewola złażonych Rusinów!

Соколонкѣ снїкы, рѣднєнкїй мѣи снїнѣ!
Чѣмѣжъ незѣтѣжїшъ, чи кїдїшъ? и гїнѣ!
Мѣтѣ твѣа рѣднѣ, цюмѣ тѣа породїлѣ
На той свѣтѣ вѣлєнкїй, и такѣ оуходїлѣ —
Цюмѣ кзрѣлѣ здорѣко тѣло мѣи и дѣшїю,
Днїкѣ гордїшъ слѣкомѣ и вѣровѣ моєю!
Чїжѣ а вѣзѣ сѣмїлѣна? нємажѣ Боги кѣ мѣнѣ?
Цюмѣ ты мѣа покїнѣжѣ и кѣ чѣжѣи рѣднїѣ
Прїстѣкѣ сѣлжїти, — заѣжѣ на мѣтѣ рѣднѣ,
Бѣдѣи лїшѣ не мѣтѣ дїтїнѣ нѣгѣднѣ! —
О якѣжѣ тѣа зкѣти, якъ теперѣ вѣе чїтїти?
Перекїнѣчїкѣ съ тѣе снїнѣ! нєможѣ тѣа лѣкнїти!

Іакѣжѣ тажѣо сѣрдїю, пѣдѣ нїи тѣ-мѣ нѣсїи;
Всѣмѣ ии такѣ гадѣлѣ и Бога молїлѣ:
„О Боже мѣи Боже! и Спасѣа Мѣтї!
„Дѣиже мїи пѣдѣ цїстїкы, цюмѣ нѣстрѣдѣти
„Колїкѣ тажѣнѣко; дѣиже мїи дїтїнѣ,
„Цюмѣ Тѣе слякїлѣ, а мѣа старѣкнѣ
„Не бѣтѣдѣлѣ до смѣртї нѣколїи. —
„Дѣиже мїи Боже! кїто кѣ Твѣи колїи!“
И прїишлѣ годїна и а тѣа покїлѣ,
Грѣдѣи годѣкѣлѣ — до сѣрдїа тѣлїлѣ:
Нѣоднѣ нѣчѣнѣкѣ нѣпѣлѣ годїнѣкѣ,
Всѣмѣ о тѣе дѣлѣ, нѣмѣлѣ спѣчїнѣкѣ!
Вѣ тѣбѣ лїшѣ надѣю мѣлѣи а вѣднѣнѣкѣ,
Бо ты вѣе сїрѣтѣкѣ вѣлїкѣ вѣзѣ кѣтѣнѣкѣ. *)
Такѣ мїи са лїшїлѣ; и корѣгѣ на сїлѣ
Взѣвѣ нѣгѣ вѣ сѣон рѣкнѣ — вѣ нѣколѣ нѣмїлѣ!
Не разѣ мїи тажѣнѣко — самїи горѣкѣлїи,
Колїи корѣнѣ стѣдѣ **) — хмїрѣми оупѣлїи
На рѣкѣ зѣмїнѣю, на жїрѣ такѣ кѣрѣкѣкыи. —
И кѣтожѣ тѣа корѣнѣкѣ — чїи корѣгѣ лѣкѣкыи?
Не лѣжѣ мѣтїнѣнѣкѣ съ токовѣ оуходнїи
Вѣ стѣпѣ, кѣ лѣкы, кѣ горы тѣе оуносїлѣ, —
Грѣдѣи-мѣ зѣтѣдѣлѣ мѣа дїтїнѣнѣко!
Чѣгожѣ са дѣждѣлѣмѣ? — вѣднѣкѣ головокѣнѣко!
Цюмѣ ти мѣа покїнѣжѣ и стѣкѣ са цѣрїтїи...
Чїжѣ то нѣгрѣлѣхъ тажѣїй, мѣтїнѣнѣкѣ кѣтїдѣдѣти!
Чїи не знѣєшѣ снїнѣ! цю мѣтїрѣнѣ слѣзкы
Зѣводѣтѣ мѣтѣ бѣдѣ Бога сѣмїлѣна оугрѣзї! —
Не разѣ а скїзѣлѣ: „Мѣе соколѣтѣко!
„Не дрѣжїи съ орѣлонѣкѣи, ***) ко не твѣи
то вѣрѣтѣко.

„Онѣ тѣа прїлѣднїтѣ — оуѣдѣ съ соѣою,
„А а мѣтѣ нѣщѣстнѣ лїшѣи сїротѣю!
Тыкѣ мїе не сѣлѣхѣ, а теперѣ и знѣтїи
Тѣо нѣхѣнїшѣ, — цю а твѣа мѣтї! —
Скѣжїжѣ мїи снїнѣнѣкѣ! слѣкѣко на потѣлѣхъ —
Прїїдї до домѣнѣкѣ — пѣдѣ оуѣгѣ стѣрѣхъ...
Гѣмѣ тѣа породїлѣ, вѣ бѣтѣнѣкѣ хѣтѣнѣцѣ;
Бо тыкѣ мѣа кѣтїдѣєшѣ вѣ сѣонѣ пѣлѣтѣнѣцѣ!
Чѣю а чѣю твѣи голоѣ мїлѣнѣкїй,
Но слѣко не рѣкѣ, азыкѣ не рѣднѣнѣкїй: ****)
Не такѣ а ти снїнѣкѣ пѣлѣнѣкѣ спѣкѣлѣ,
Колїи тѣа спѣтѣнѣкѣ кѣ колїсѣкѣкѣ клѣлѣ.
И ты вѣе за мїною стѣвѣкѣ прѣмѣлѣтїи
Чїсто пѣ рѣкнѣ — якъ оучїлѣ мѣтї! —
Чїжѣ не прѣкѣдѣ снїнѣ? не дѣрїо а плѣчѣ! —
„Вѣрнїи, кѣрнїи нѣнѣкѣ, нѣи тѣа цѣе оѣкѣдѣ,
„И вѣдѣ кѣрнїи снїномѣ — прїстѣнѣ до сѣр-
дѣнѣкѣ. —
„Ії тѣа попрашѣю — рѣкѣ твѣа нѣнѣкѣ!“

*) Гѣлїчѣкѣ попѣкѣ пѣдѣ лѣцѣкѣю дѣрѣжѣкѣ, ко-
и вѣе Кнѣзѣ нашїи вымѣрїи на Гѣлїчїи.

**) Тѣрѣкы съ Тѣтѣрѣи —

***) Зѣ лѣхѣи.

****) Азыкѣ полѣкѣкыи.

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 12.

Львівъ, Дня 1 Серпня 1848.

Письмо сіе часомъ виходить що тижень разъ въ Второкъ. — Цѣна покрочна въ Львовѣ і Ренк. 15 кр. Ср; къ оурадахъ почтовыхъ і Ренк. 43 кр. срібромъ.

Блюк чистного заступника предѣдателя крылошана Миханла Квзкемикого съ причины домишачного дѣланія рады головної, загрѣблюще до дальшого рекного дѣланія. —

Чистнѣи дрѣзи!

Два вже мѣсаци минѣли, якъ зачалисьмо спольне надъ добромъ нашого рѣкого народа промышлати, и къ намѣрѣнію, щобъ народнотѣ нашѣ поднести, съ ксѣю рекнотѣю дѣлати.

Въ правдѣ вжѣлимо дѣже багато, але также и ще дѣже мало зрокни.

Багато: ко обѣдалисьмо зъ долговѣчного сна нашѣ народнотѣ; ко привелисьмо до познана жѣта, а жѣта сководного, народъ нашъ рѣкій долго оутиненый и згнѣвельный; ко кокресилисьмо къ немъ любокъ къ прокрѣщенію и обѣченію полезномѣ. Если намъ са тоѣ оудало, если намъ са оудало къ наполь обѣмерломѣ народѣ жѣта зновъ взвѣдити, и пригашенѣ икрѣ Кожитка въ гораций пламинѣ роздѣти, не нашнѣ прыпнѣймо силамъ, але помощи Всемогущого Бога. Бо тоѣ дѣло оучинити, надлюдскыхъ трека вѣло силѣ. Тѣшилиса вже наши корогы, и якъ вы на нашей могналѣ голосали, що нагъ вже немя. Правда! вже нагъ якъ вы не вѣло; кокъмо са оукриали, ти не къ нашн цѣбти; кокъмо гадали, ти не власнымъ нашимъ розвомомъ; кокъмо мовили, ти не нашимъ власнымъ языкомъ.

Ахъ! якъ то тяжко зерце болю стискае кидѣти на одрѣ смертельномѣ малодца. Айуть слезы и мильи дрѣзи и рѣдана мяти, и старенькый отецъ и ще мильша може дрѣга; о вѣрте ми дрѣзи, далеко, не ровне далеко сѣмнѣйше кидѣти, якъ цѣлий народъ, народъ сильный и величественный загикае.

Некочыннѣи наши горы дорогѣи скаркы крѣють; безчисленнѣи баны изобильно солѣ намъ дають, наши нывы, якъ море, просторонни, якъ золото збѣже родать, наши сѣножати и полонины неизчисленни годѣють стада; наши лѣсы многими насилени пачѣками. А чомѣжъ притыхъ вѣхъ когацтвахъ нашої землѣ, мы пер-

коперѣи си сыны аки нищѣи, и на власной родынѣ жѣємо якъ вы къ чѣжинѣ? Чомѣ о нагъ свѣтъ незнавъ, чомѣ о нагъ люди забѣли? Чѣжѣа накинѣли намъ законы, чѣжѣи назвали нагъ именемъ. Въ власномъ нашомъ отчетѣ мы незнаннѣ, взгорджени, понизени. Нини працю нашою пожитковали. — Якъ за товаромъ ходили за нашими людьми атаманы и притавники; а коли къ скварной спѣцѣ сонѣца рѣка дѣвица на ланѣ при жныкѣ стала потѣ отирати, що си очи заливаяъ, вже окономъ зъ гарапомъ до дальшой працѣ наганавъ. — Чижъ къ такой неколи могавъ нашъ народъ цѣлины вѣти? Однакожъ той то стоѣнокъ нашихъ людей зъ ихъ панамы називають паны патрїархальнымъ (отцѣвскимъ), а же Цѣсаръ и Царъ нашъ, оубольныкъ нашъ народъ зъ той неколѣ, то нарѣкають на него, що той то патрїархальный стоѣнокъ розбѣракъ? а гдѣжъ вѣлы тѣи то такъ добрѣи, якъ хкалатѣса, паны наши? можи то они жили зъ народомъ? ото дѣсь тамъ далеко на чѣжинѣ марновали (може изъ вѣднѣцями) тѣи кѣрвакмы потомъ рѣкыхъ рѣкъ оузенрани пожитки! а щобъ чоловікѣи остатного позбавити гроши, накали на наши села пакки, такъ названыхъ арендаторѣвъ, которѣи остатки ѣ вѣднѣхъ сѣланъ кысыкали.

Дарѣйте ми брата, що вѣмъ оповѣмъ, що мы са разъ къ молодости моей слѣдуло.

Пригадѣюи якъ теперъ; ещѣмъ вѣвъ къ школахъ никихъ, и вѣвѣмъ тогда при родичахъ монхъ къ чарѣ вакацій; знѣете, якъ то наши отцы зъ народомъ жили, въ згодѣ, многоти не разъ са вѣдали. Знѣемъ вѣхъ господарѣи цѣлого села, вѣли люди чистнѣи, оуцтѣи и працѣвѣти: дѣъ приѣхавъ писаръ отъ мандатора въ домъ моего родича. Скликая нащѣи присажныхъ; знѣемъ и того писарѣа дѣже добре; вѣвъ оученый, ко скончикъ дрѣгѣ клѣвѣ. Чогомъ отъ людей жадавъ; если си добре пригадѣю: потребѣвакъ стѣйки, ко къ согѣдѣмъ сѣлѣ къ панѣ окономѣи вѣли илѣныны; а вѣло то къ жныка и весь мѣръ въ поле. Присажный предѣтѣвавъ, що не може такъ хѣтко стѣйки дати;

къ томъ зоркая панъ писарь, ко мѣ пильно
было ѣхати, — хлюпъ челоуѣки къ писокъ, и
выгнакъ къ ей чашъ приганати стоикъ.

Икъ гадаете брата, що мѣ са тогды дѣла-
ло? Ото поѣшомъ къ кѣтокъ и рѣкнымъ спла-
ваемъ слезамъ. О брата мои! такъ ма сѣра-
це болѣло, кидачи народъ нашъ такъ оутинен-
ный, якъ иногда Моисея оузрѣкшого Егип-
таньина, который Иранлатаньина оутникакъ.

Але Богъ милосердный! зъ выского Неба
глядѣтъ на недолю рѣкого народа нашего. Все
миндло, цезля и тѣа, тажша якъ татарка,
некола; оупала сила нашихъ притикателей.

Кыньмо брата залонд на тое, що было; за-
бдымо кривды, мкыньмо дознавали; Най пропа-
дае кѣчине и гадка мындешон недолю; а мѣ са
не кѣрне назадъ день кѣрайшій, такъ най не
кѣртають давни нещаста. Я може лѣчше: най
жѣють къ памяти — най, якъ о Тѣркахъ и
Татарахъ — такъ и о тѣхъ послѣднихъ недо-
лахъ вспоминають наши гадкы и спѣванкы. Най
знають наши потомки, щомъ терпѣли; и кѣ-
домость того най нѣмъ едѣ переторогомъ и
набкою: що ино прокѣщеніе може нѣхъ спа-
сти отъ подобной неволѣ.

Выкѣтѣйшій Цѣсаръ и Царъ нашъ Ферды-
нандъ даровакъ намъ скокодѣ, — скокодѣ мы-
слии, скокодѣ дѣха. Оужикыймо тон скокодо
мѣдро, оужикыймо ей на тое: щомъ народъ
нашъ рѣкій, милдѣ нашъ родинѣ, правдые оу-
щастивили. Сталнѣмога зновѣ тѣмъ чимъ
еѣмо едѣи передъ кѣки; сталнѣмо са зновѣ на-
родомъ, занали мѣце къ великѣй родинѣ лю-
дей Европѣйскихъ; а хотѣ къ той родинѣ ед-
демо наймолодшій, не едѣмо однакомъ найпо-
слѣдѣйшій.

Але чѣстнѣй дрѣзи! не догитъ еѣтъ обѣдити
народъ до жѣта; треба и о средствѣхъ дальшо-
го его пропитанія гадати. Не той отицъ, мо-
кѣтъ люди, що жѣта давъ, але той, що на
люди прикѣтъ.

Оже брата и мы привелимъ до жѣта лю-
бымый нашъ народъ: але якъ маломъ еще
оучинили для его дальшого копитанія! оу насъ
школи ще рѣдкѣи, оучителей мало, книжокъ еще
меньше; а тѣи котри сѣтъ, не одподѣають
анѣ потребаи народѣ, анѣ дѣхоки чѣдѣ. Для
того брата моваю, що маломъ еще оучинили.

Наши силы слабѣи, а наши средства малѣи —
але дѣхъ великѣй, але кола сильна. Нѣже бра-
та разомъ! соковѣпѣмъ наши силы и наши
средства къ нашимъ дѣхомъ и колю, и то чого
не достѣе нашой силѣ и средствами, най надо-
лжитъ нашъ дѣхъ и кола; едѣмо крѣпкѣи
къ бранѣ; не страхаймога перепонамъ, воз-
мѣмъ Бога на помѣчь, трѣдѣмъ и кодрѣвѣн-
мо, а сильный дѣхъ переимежѣ всѣ припатѣтѣа;

осагнемъ наши наѣтрѣнѣа и покажемъ свѣтови,
щомъ мо годни еѣти народомъ.

Дѣлаймо брата къ томъ самомъ дѣлѣ, къ
мкомъ еѣмо зачали дѣлати и черезъ тѣи два
миндѣшій мѣбѣацы дѣлали, къ дѣлѣ згоды,
любвы и правды. И иншій народы, що тѣперъ
прекоходѣтъ дрѣгыхъ силою и прокѣщеніемъ,
може меньшимъ зачали.

Пѣкаймо молодое дѣревце нашой народно-
сти, хоронѣмъ молодѣмъ тѣмъ лѣторѣа отъ
кѣтѣхъ еѣръ, и непогодѣ: най кольно и еѣдно
кзриѣае къ дѣреко великое и цѣломѣ свѣтѣ
дывное; щомъ къ его тѣкы скокодо и кольно
спочивали наши дѣти и наѣдѣники, и солодко
вспоминали насъ, щомъ нѣмъ тое дѣреко ми-
лой народности засадили, и потомъ цѣрой
прицѣ нашой подѣкали.

Зъ сокорѣ оустакодательного къ Вѣдни.

Для 10го Липца зачали дѣпѣтовани, котри са
зъ рѣзныхъ провѣнцій нашего Цѣсарѣтѣа до Вѣ-
дѣа позѣздили, сходити са на нарады прила-
годѣущій; мали оустановити порѣдокъ об-
раѣтъ, обрати тѣмъчѣакого предѣдѣтѣла, кѣце-
предѣдѣтѣлѣкъ и секретарѣкъ; и розпѣзна-
вати важнѣости поединныхъ выкорѣкъ. Такъ за-
риѣтъ на пѣршѣмъ заѣдѣаню, оустановлено, абы
дѣпѣтовани найтѣршій кѣкомъ займили тѣмъ-
чѣакого мѣбѣа предѣдѣтѣла, и кѣцепредѣдѣте-
лѣкъ, а шѣтъ наймолодшихъ мѣбѣа секретѣ-
рѣкъ. (Кѣдѣльеръ, профѣсоръ права и совѣтникъ
Гѣбернѣальный зъ Вѣдѣа займѣтъ мѣбѣа предѣ-
дѣтѣла). Для розпѣзнана важности выко-
рѣкъ мали са жрѣѣали (любѣали) подѣлѣти
на 9 выдѣлѣкъ; каждый выдѣлъ макъ, выѣрав-
ши си предѣдѣтѣла, двоухъ спѣководѣтѣлѣкъ и
одного секретѣра, розпѣзнавати выкорѣ дѣпѣ-
тованныхъ дрѣгого выдѣлдѣ; такъ пѣрвый дрѣ-
гого, дрѣгый трѣтого, и т. д. а 9ый пѣрвого.
Колы 192. (кѣлшѣости) выкорѣкъ зѣ важныхъ
едѣе оузнанныхъ, тогды сокорѣ мае Найанѣи-
шого Пана проѣити, абы сокорѣ еѣкъ отворѣ-
ный (розпочатый). Колы для 12го Липца при-
ходило до головокѣа, къ мкыи спѣобѣкъ вы-
корѣ мають са розпѣзнавати, нашъ дѣпѣто-
ванный зъ Марѣампола, Профѣсоръ Гѣмнѣзѣаль-
ный зѣ Стѣнѣславока Прокопчицѣ, Рѣинѣтъ,
сказѣтъ, що кы треба, понекажѣ бѣлшѣа чѣстѣ
Гѣлѣнѣйскихъ дѣпѣтованныхъ не оумѣе по нѣ-
мецкы, сказѣти пѣрше къ короткости, о що
рѣтъ идѣ. — Мѣйеръ зъ Бернѣа къ Морѣвѣи ѣдѣ-
повѣтъ: Помѣжи нами сѣтъ Славѣаны нарѣѣа
не толькѣ польского, але и рѣкого, чѣского и
наѣрѣкого. Кѣкымога згодили разѣтъ на толко-
ванкѣ, товѣнѣмо мѣбѣли толковѣти (перекодѣ-
ти) кѣѣли азѣиками; зъ того кы повѣтѣаю
гѣрше замѣшанкѣ, якъ при еѣдованю кѣжѣ Бѣ-

килоныкон. Кто тѣ входитъ, нѣхай зѣ собою приносить можнѣсть роздѣнѣ розпракѣ; бѣдѣ дѣптованого жадаѣа не толькѣ то, абы принѣсъ свою оговорѣ, але также и потрібѣ ни кѣдомогти, а оговорѣкѣ закъ знанѣомѣсть азыка, въ котрѣмѣа обрадѣкати мае. (Загальни оклаки.) Профессоръ Фістеръ зѣ Вѣдѣа згадаѣа на то, що то є рѣчѣкъ сѣмилѣна каждого дѣптованого, абы знакъ азыкѣ, въ котрѣмѣа обрадѣ. Обрады кѣ дкохъ азыкахъ нѣгаѣа не точать. Кто не мае тои здольности, найѣа о нѣ постарѣе, инакше покѣтилобы прѣдѣкѣ замѣшанѣе Бѣенлонѣкѣ. Дарѣнна бы бѣла страта чѣдѣ и грошѣи. Шандѣо каждѣ народнѣсть, однакѣжѣ еднѣсть кымаѣе, абы розпракѣ бѣли кѣ нѣмецкѣмѣ азыкѣ: понекажѣ розмѣнтѣи щѣпы славѣныкѣи не роздѣмѣютѣа межѣ собою, а кѣмѣа часть дѣптованыхъ роздѣмѣе понѣмецкѣ. Одѣнѣ дѣптованѣи кѣжѣ, що кѣ патѣнтѣ кыкѣорѣкѣмѣ нѣбѣло кѣмѣнѣкѣ о азыкѣ нѣмецкѣмѣ; дѣа того є такѣ много того азыка не оумѣнѣнѣхъ; при розпѣзнаванѣю кыкѣорѣкѣ трѣа на тоѣ оукажѣати, и нѣскѣдомыхъ азыка нѣмецкѣого не припѣкѣати. Найкаѣа совѣтѣникѣ каѣмеральнѣи зѣ Вѣдѣа: Пракѣо нѣодѣкорѣтъ нѣ дѣлаѣе; кыкѣорѣ такѣ сѣтъ важнѣи, але дѣптованыхъ мѣ самыхъ сѣмилѣнѣе наѣкѣжѣ оуѣдѣнѣти ѣа, скоро тѣ не вѣдѣтъ пожѣточнѣи. Майѣръ вноѣнтѣ, абы азыкѣ нѣмецкѣи зѣ оурадѣкѣи азыкѣ совѣорѣ оузнѣти; але мѣкѣ дѣптованѣи закѣдаѣе, що такѣ докѣо, докѣ совѣорѣ не вѣдѣ оустановленѣи, о такѣ важнѣи рѣчи становѣити неможнѣа. Бѣлѣнѣкѣи зѣ Гинѣанѣ хочѣе, абы тѣмѣ чѣасѣо нѣмецкѣи азыкѣ зѣ оурадѣкѣи вѣдѣ оузнѣнѣи; на що ѣа Майѣръ згадаѣе. Шашкѣвѣи чѣашѣ свѣщѣнѣникѣ, славѣнѣи бѣсѣдѣникѣ зѣ пѣдѣ Стѣнѣкѣилѣока, рѣвѣнтѣ оукагѣ, що при кыкѣорѣхъ не кырѣчѣно, що азыкѣ совѣорѣ мае вѣдѣти нѣмецкѣи; кыкѣорѣ прѣтоѣ не могѣтъ вѣдѣти оуѣважѣнѣи; нынѣ трѣа толькѣ оѣмыслѣити спѣобѣ, абы хотѣ загѣломѣа могѣли пороздѣмѣити, о що рѣчѣ иѣа. Брѣстѣль: Тѣлькѣ той голоѣвѣати можѣе, кто мае оудѣлѣ кѣ обрадѣхъ. Не можѣе нѣкто голоѣвѣати, кто не чѣдѣ розпракѣ; толкѣкѣати неѣодѣбѣна, кѣмѣ трѣа толкѣкѣати славѣныкѣи, италѣанѣи кыкѣи и кѣлѣскѣи дѣптованыхъ и кто толькѣ загѣально знѣе обрадѣ, голоѣвѣати не можѣе. Кыкѣорѣ важнѣи, и нѣкого до кытѣдѣплѣна зѣ совѣорѣ приѣдѣкѣати неможнѣа. Иѣе кѣждѣи мѣгѣ знѣати, що кѣ азыкѣ нѣмецкѣмѣ вѣдѣтъ обрады, не повинѣнѣ вѣдѣ нѣкто оурадѣ заѣтѣдѣпѣникѣи прѣиѣмѣати, кѣмѣ до нѣго не здѣлѣнѣи, а кѣмѣ прѣиѣмѣкѣ, повинѣнѣ го зѣложѣити. Трѣа ѣдѣкѣкѣатѣа до оуѣтѣкѣости тѣхъ дѣптованыхъ, абы доѣрокѣлѣнѣе ѣдѣтѣдѣпили, абы нѣхъ кыкѣерѣтѣлѣа знѣали, що кто по нѣмецкѣи не

оумѣе, неможѣе нѣхъ справѣи ѣорѣнитѣи. Шашкѣвѣи покѣдаѣе щоѣа кѣ тѣмѣ справѣи тѣперѣ заѣпѣкѣати не можѣе, докѣ не вѣдѣ азыкѣ нѣмецкѣи зѣ оурадѣкѣи оузнѣнѣи. Найкаѣа: можнѣа тѣмѣчѣасѣо оустановѣити, що кыкѣорѣ важнѣи, але кто розпракѣи не роздѣмѣе, голоѣвѣати не можѣе. Фішгофѣ, лѣкарѣ зѣ Вѣдѣа кѣжѣ, що такѣхъ оукажѣити можнѣа зѣ гѣдѣхѣнѣи хъ; але кѣли бы нѣмѣ толькѣ оѣстѣтокѣ розпракѣи сѣказѣти, тоѣмѣ толькѣ знѣчѣило, мѣкѣи ишѣа на кѣнѣи розпракѣи прѣтѣмѣнѣи бѣли. Цижѣ такѣи могѣтъ голоѣвѣати. Сѣакѣа зѣ Городѣкѣи (пѣодѣбноѣ едѣнѣ нашѣ сѣланѣи хъ, котрѣи по нѣмецкѣ оумѣе,) хочѣе, абы дѣа не оумѣнѣнѣхъ азыка нѣмецкѣого оустановѣити толкѣкѣитѣа; хѣтоѣа дрѣдѣи вноѣнтѣ, абы нѣмѣ нѣхъ родѣкѣи оумѣнѣнѣи ѣа азыка толкѣкѣали. Фішхѣо кѣ прѣтѣвѣнѣи толкѣкѣитѣа мѣи, кѣ кѣ кѣ тѣхъ рѣкѣи дѣптованыхъ и нѣхъ голоѣи ѣдѣано; едѣнѣ докѣдѣ най ѣдѣтѣтѣа и инакше голоѣвѣати вѣдѣтъ. Моѣило ешѣе кѣлькѣхъ дѣптованыхъ кѣ тоѣмѣ прѣдѣмѣтѣи и жадаѣи на ѣстѣтокѣ, абы азыкѣ нѣмецкѣи вѣдѣ тѣмѣчѣасѣо зѣриѣзѣ зѣ оурадѣкѣи оузнѣнѣи; але на сѣлѣа едѣного дѣптованого зѣ Чѣхъ оуѣтѣа рѣсправѣа, котрѣи сѣказѣа: нѣма полѣкѣи дѣптованыхъ кѣ тѣмѣи нѣи; але трѣа заѣкѣати зѣ тѣмѣ прѣдѣмѣтѣи, ажѣ Чѣхѣи прѣвѣдѣтъ. —

Дѣа 15го чѣтѣано мѣкѣ кыдѣи пороѣлено: зѣ наѣи хъ Рѣвѣнѣѣ отѣцѣ Шашкѣвѣи спѣакѣоздѣтѣи мѣи, а ѣтѣцѣ Бѣлѣнѣкѣи и Гѣнѣдѣкѣкѣи сѣкрѣтарѣи. Оуѣстановѣено, що дѣа оузнѣна кыкѣорѣ зѣ неѣважнѣи прѣрѣѣа, абы совѣорѣ кѣжѣ вѣдѣа оуѣконѣтѣтѣдованѣи (оуѣстановѣенѣи); и о такѣхъ кыкѣорѣхъ ижѣ пѣзнѣишѣе ѣа становѣити вѣдѣе. Иѣе кѣлькѣ кыкѣорѣкѣ тѣдѣишѣи хъ совѣорѣ оузнѣа зѣ важнѣи, котрѣи Рѣдѣ тѣдѣишѣи оукажѣа зѣ неѣважнѣи, прѣ тоѣ и дрѣдѣи кыкѣорѣи наѣказѣа. Совѣорѣ кырѣкѣ, що толькѣ Совѣорѣи приѣлѣжѣитѣа прѣакѣо зѣ неѣважнѣи оузнѣкѣати кыкѣорѣи, а не Рѣдѣкѣи; а казѣа ии кѣкѣ актѣи кыкѣорѣи, мѣкѣ наѣкорѣшѣи прѣлѣати, вѣзѣ котрѣхъ о важнѣости кыкѣорѣкѣ становѣити не можѣе.

Дѣа 22 го Лѣпѣа Совѣорѣ той торжѣствѣнно ѣтѣворѣнѣи (зѣпрѣкѣдѣжѣнѣи), при чѣмѣи Ярѣхѣ-Кнѣзѣ Гѣанѣ мѣицѣ Цѣкѣара заѣтѣдѣаѣа.

Зѣвагѣ на тоѣ зѣвѣртѣа кѣѣхъ, котрѣи на оурадѣхъ почѣтѣкѣи на Зѣорѣ Гѣалицѣкѣи ѣѣо вѣжѣ заѣписѣали ѣѣо щѣе хотѣтъ заѣпиѣати, що крѣмѣи пѣостѣанѣѣенѣи пѣѣвѣрѣчѣнои цѣѣѣи 1. рѣнѣ. 15. кр. сѣрѣѣр. вѣлѣше ничѣого допѣлѣвѣати ѣа не повинѣно и що иѣинѣно такѣ зѣканѣе „ѣѣстѣальѣюнкѣѣѣ ѣѣѣо заѣпиѣѣи“ (Bestellungsgebühr), мѣкѣ прѣдѣа тѣмѣи оурадѣнѣи почѣтѣѣи дѣа сѣѣѣе зѣ заѣписѣѣанѣе на пѣисѣи чѣасѣѣи ѣѣѣо гѣзѣтѣи пѣлатѣити казѣали, ѣдѣа Зѣорѣ Гѣалицѣкѣи кѣ сѣѣѣтѣѣѣ Окрѣдѣжѣникѣи Начѣальнѣого Зѣараѣдѣ почѣтѣѣѣѣо гѣалицѣ. зѣ дѣа 22 го

— 10 —

TABLE 10.

Лавская, Дим в Берлин 1946.

Вго ц. к. Реличество найближшимъ постановле-
рода. И моглиже наши братья Рвины о насъ

ПОДЪЯВЛЯЮЩИЙСЯ, ХИТРОСТИ ДОЗНАВАЛИМО ОДЪ НИХЪ —

Изя куфуръ стороны могоуатъ нѣтъ тѣхъ въ Вѣ.

ДО КОТРОУХЪ ТВОРЕНА НЕ ВИДИМЪ АНѢ ПОТРЕБЫ,

ли по Галицін, якожъ мы дѣлтовани рѣскіи въ

КОЕ-КАКИМ ШКАП ПАЛЦЮ ИЗЪ ИСКРУШЕНОЙ ТРОЩИ?

Мѣсяцъ нѣколи. Брѣхна оу нихъ стали та си-

Принимать въразъ и проч. и проч.

1 р. Шашкевичъ. Кир. Блоньскін. Делотовани.

якы рѣкыи народъ до складу Польщи хотѣвъ належати, до проливаня крови за тѣю Польщю въкъ готовый и своей народокости — а именно рѣкои мовы са вырѣкъ: слышнѣ про тоѣ наши депѣтовани о той згодѣ зъ Полаками съ та-кими обѣрнѣомъ мокатъ; а хтобы са важнѣ ихъ слоками якъ терпкостѣ закънѣти — най читѣ безвѣстидно — фалшики розпрѣкы тои пар-тѣи — къ писъмѣ „Dziennik narodowy“ а тамъ на каждыи листѣ вычитѣ, якъ таа загони-ста партѣа лише рѣкыи народъ знебажити, на-шого Епископа и вѣхъ Рѣснѣкъ свѣтлѣйшихъ, котри ей завѣгамъ не спрѣають, очернити ста-рали; именно най заглавѣ къ 95. числу того народоваго денника, а тамъ зовачитѣ, якъ него-дикымъ спогокомъ оговѣстѣтъ нашихъ чистныхъ депѣтованыхъ Шашкевича и Прокопчица е оура-жена. А знаете за що? За того, що сѣтъ Рѣс-нами, що съ народомъ сильнѣ держатѣ и жадными подмовами не дають са зкодѣти.

Чистный выдателью и Братѣ милый!

Блѣдѣюща выѣдка становитѣ обѣповѣдѣ на памфлетѣ Билтязѣ. Щѣцкаго подѣ назковѣ: „Widkie sia wzialy szlachta, rany, pańszczyzna i piddani.“ Оуже народъ простый не такъ легко дастѣ са невинцами поколѣбати; але наши гдикотри отцы дѣхѣннѣ замяковали панькыхъ лѣкѣтѣкъ тай понадѣвалиа на хлѣбъ рѣкыи: розластѣли са на денникахъ и памфлетѣхъ пол-кыхъ, тай доѣтали . . полды. Годитѣ са имъ лѣкѣд смотрити; але гдѣжъ го знайдѣмо якъ не въ Твоей Зорѣ? наши люди ю полюбили якъ свою рѣднѣ сестрицю, ко она покѣдаѣ, що подѣ рѣ-ковѣ грдѣвъ дѣлѣа. Позкольже Братѣ къ Тко-имъ писъмѣ, яко въ органѣ мѣнѣа соворного, тотъ розговоръ полиѣтити, а имѣти вѣдѣшъ великѣ Богѣдпрогнѣ одъ мене тай одъ вѣхъ Рѣснѣкъ пракопѣакныхъ.

ЗЪ ВОДКИ ВЗАЛИ СА ЛЯНЫ И ПАНЫ?

Сочинитель розпрѣкы, ко францѣкѣомъ часо-писъмѣ „Revue des Revues“ 1847. о ровотизнѣ къ Галицѣи оумѣщѣнной, вымѣлаѣ мѣтнѣи по-натѣа о паньшинѣ; лѣгонько розпѣтѣ сѣй зар-канный мотокъ, а тримаючи са пѣсми гѣсторѣи знаходѣтъ згѣленѣ нѣткѣд. Частѣ того оучѣного розговорѣ подѣа са ко обичнѣи вѣдомостѣ ко коломѣ переводѣ.

„Икъ вѣкъ словѣнѣи кран, такъ и рѣко-галиц-кый край макъ дрекле своѣи рѣдѣ окромѣшный. Край вѣдѣ зложеный зъ громадѣ, а кожда зновѣ громада окромѣ са рѣдѣла и сѣдѣла. Надѣ вѣ-ли громадами исправѣвъ державѣд князѣ яко король, и кѣкъ край вѣдѣ его властѣнѣтѣю. Все по-ле припрѣаюче до кождѣи огады оуживѣла гро-мада яко свою властѣнѣтѣ надѣнѣ подѣ тымъ однакъ варѣнкомѣ, кы вызначѣнѣ частѣ тыхъ

грдѣтѣкъ соворно обраѣлаи а пожитокъ на со-ворни потрекы, громадѣи и обичнѣи обѣртѣла. Такъ на примѣрѣ мокачи: коли прѣйшло до войны, вымѣлаа громада молодѣвъ ко своѣи зѣрон и одѣжѣ тай на своимъ харѣдъ; газѣвъ ничѣ не коштовала така выпрѣка: вѣло съ чего почѣтъ и харѣдъ кокаимъ оустарѣти, ко на того вѣла прѣзначѣна частѣ пола громадѣкого. Вѣло такожѣ съ чего церковѣ покѣлати, свѣщенникѣд хѣтѣ и оутрымѣны прѣдѣлати, ко на сѣе вѣдѣ фѣдѣдѣшѣ — зѣмѣла. А макъ вѣкъ члѣни громады зарѣкѣно оуправѣлаи частѣ пола на соворнѣ оупо-трѣкѣнѣи лишѣнѣд; такъ вѣкъ громады вѣли ии рѣв-ни, а къ народѣ рѣкѣомъ вѣла рѣкѣнѣтѣ. Межи князѣми и народомъ не вѣло жаднѣи запѣны; ко щѣ тогда не вѣло шѣлахѣ тай лѣхѣвъ. Вѣкъ тотъ золотый оу вѣхъ словѣнѣкыхъ пле-мѣнѣ поколѣ зныдѣвъ, и лишѣ оу одныхъ Гер-ковѣ нѣзмѣнно дои дохѣваѣла.

„Король польскы, плѣнѣнѣше лѣковѣ и Галичѣ робѣли рицѣрами молодѣвъ, котри къ войнахъ обѣваговѣ надѣ дѣрѣгѣми горѣвали, и дѣвали имъ картѣд шѣлахѣкѣд на тоѣ, аѣи одъ тѣагарѣвъ гро-мадѣкыхъ вѣли оубѣлѣнѣи. Але такѣи молодѣдѣ, вытѣдѣпѣкѣше зъ кола рѣкѣнѣтѣ, слѣко вѣртѣли до своѣи родинѣ, но держали са двѣранѣтѣкѣ королевѣкого, гдѣ мѣли спѣобѣнѣтѣ щѣ болѣшихъ лѣикъ са доѣдѣжити. Такыхъ то рицѣровѣ, къ войнахъ и поѣдѣгахъ двѣранѣкыхъ знамѣни-тыхъ, постановѣлаи король польскѣ на коѣко-дѣвъ, старѣтѣвъ, кашѣтелѣновѣ и пр. наѣаю-чи имъ колъка яко колъкѣнаѣдѣатѣ сѣловѣ и такъ до нихъ мокачи: „поки жѣта вашеѣго, „обѣладѣйте грдѣтами на обѣщѣи обѣхѣдѣ обѣложе-„ними; люди нѣхай рѣкѣлатѣ макъ дои, а кы „памѣтайтѣ, аѣы по сѣлахъ вѣли церквы и вѣск „ладѣ, а къ частѣ войны аѣыкѣте молодѣвъ зѣ „зѣровѣ и харѣтомъ сѣдѣа прѣводѣли; що кѣмъ „са лишѣтѣ, вѣдѣе ваше. Тѣмъ чѣномъ наѣтя-ли доживѣтнѣи панѣкѣ. Доѣтѣдѣли тои чѣсти и рѣки дѣтѣи; но нѣйгѣдѣтѣше за панѣвъ наѣмѣлаи Полаковѣ.

„Коли къ Польщѣ повѣмѣраи король зъ ро-дѣ лѣгѣли, а Полаки стали королькѣ обѣирѣти, тогда шѣлахѣа дѣже ии розѣбѣрѣла: кождый ново обѣранный король мѣдѣвъ передѣомъ прѣсѣгѣти на оугодѣ мѣжи нимъ а шѣлахѣтовѣ сочинѣнѣ такъ прѣзѣани „пакѣта конвѣнта. Властѣ королевѣка стала занѣмаѣти и до оупадѣдѣ са хѣлитѣ. Гдѣ вѣдѣ къ сѣлѣ доживѣтнѣи панѣ, тамъ его сынѣ, вѣа и выдѣкъ хотѣвъ панѣкѣвати. Такѣто зъ панѣвъ доживѣтнѣхъ пороѣилиа паны дѣдѣчнѣи. —

Вѣе произѣкоденѣе согѣлаѣаѣе са съ подѣнами и плѣнами рѣкыи, котри проноѣатѣ о дѣкѣнѣи своѣодѣ тай гарѣздѣ Рѣкы; такъ наѣмъ прѣдѣдѣла гѣсторѣа, такъ наѣмъ прѣдѣдѣли сами полакы выхѣдѣдѣ, котри къ чѣжинѣ жыючи всю правѣд пѣредѣ свѣтомѣ выпѣкѣли и прѣзнаѣли.

ЗОРЯ ГАЛНЦКА.

Число 14.

ЛѢКОВЪ, ДНА 15 СЕРПНА 1848.

Письмо сіе часоме выходить шо тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покрочна во
Львовѣ 1 Ренск. 15 кр. Ср; въ оурадахъ почтовыхъ 1 Ренск. 45 кр. срікромъ.

ДО ЗОРИ ГАЛИЦКОИ.

ДО ЗОРИ ГАЛИЦЬКОЇ.
Одъ керниць. Слани до верігобъ Донѣ,
 На земли красної, богатої, широкої,
 Де Днѣстръ красавиць зъ Дніпила тронѣ,
 Тихо, велично, сплне нѣртъ глыбокій,
 Де сини воды Днѣпра Сякѣтницѣ
 Чистъ Ілрославию грімать Порогили:
 Талихъ живе нарѣдъ кылякной столицѣ, *)
 Нарѣдъ, що дрекле трамъ подкалинами
 Царогорода **), що грдѣли сконили.
 Розбываєть крѣпко тѣхъ Татарина
 Спасиєть Скорпѣ одъ кражого сына,
 Керкою сердца — сыны дорогили. —

Прикованъ твердо горькими сдѣлками,
 Данцѣмъ желѣзнымъ, до черной неволѣ,
 И на крестѣ крѣпкій вражьи рѣками: ***)
 Не зная тотъ народъ сковавшей долѣ,
 Надъ плачъ samotный, безсонными ночи,
 Надъ скатой кѣры надѣю на грѣхъ;
 Я здѣтый злобно зѣ цѣхѣхъ на подохъ
 Оудиренъ тѣжко слѣпотѣю къ очи,
 Идѣкъ Оуболѣхъ къ гадючѣи темниці,
 Голодомъ дѣши и моромъ серденька,
 Загнѣвакъ сѣмно на кланѣи землици,
 Мокъ килъ кѣзъ роги гинѣ зелѣненька.

Но чить молодцамъ слякной Вѣдобенъ!
Честь Ракѣзнѣ высокѣй державѣ!
Пирли желѣза, розверлихъ опоны,
А на Галицкѣй зѣмлици токавѣй,
На оуѣ Рѣин' скатон частинѣ,
Загрімѣвъ голоу въ нѣвинѣй годинѣ,
Паматный голоу вѣчковаго зѣна, ***)
И блиса радѣсть въ наши обѣлона.—

*.) Кієвъ — славная столица св.отца Р҃им.

**) Древний Константинополь называли древни Славяны Црогородомъ.

***). По дупадкѣ Вѣвкои и Галицкои столицѣ
ракошна Рѣка подѣ Татариною, Антокиною, и
Полскою державою — днесь Россія и Австрія дер-
жатъ тотъ великій народъ подѣ властію своєю;
решта того народѣ жиє въ Царствѣхъ оугорскоѣхъ.

****) Великий звонъ, которымъ передъ вѣкы свободны Славяны до общихъ склыкъваніи на-
радъ — называвъ ся звономъ вѣстовымъ.

Блаженный Девъ корецъ Ростиславскъ Трона *)
Крепкими силами извигнухъ сѧ зъ прогона,
И надъ Девградомъ, икъ пѣтнику зъ зѧ моря,
Возникла зора, блаженная зора.

Незнайный гостю на рѣскоѣ зѣмлицѣ!
 Звѣстѣнко мила райского зарана,
 Дѣтино нѣка, сонца красавицѣ,
 Цвѣтѣтко надѣи, перѣтѣнко скитана,
 Гладочокъ шитѣнѣхъ зрѣнище дѣвчѣна,
 Вѣтай же звѣздо на зѣмѣли Галича!
 Вѣтай на нѣвахъ, де каждая скѣба,
 Крыждѣми зрѣта, кѣркою зѣрочѣна
 Горѣлини слѣзы зѣлѣлата, сплавѣна,
 Де чорна дола, сѣмѣна загѣба
 Сѣмѣрикомъ грѣбъ дѣшѣ прѣкаѣнѣа;
 Вѣтай намѣ гостю, вѣтай Зоро мѣла!

Тяжкѣ перше сердца надѣжное тинко,
Перше слово, зъ гробовой могилы,
Перше кратного союза огнико,
Перше зерно свѣдѣшества силы,
И перша цвѣтка до вѣночка чести,
И перша стрѣна, пѣнь шнѣта закѣти.
На тѣонмъ личкѣ, якъ въ росы перлинѣ,
Блнстаетъ мѣна благодѣтнѣ свѣта,
По лѣвахъ тѣонхъ, на Славанъ картинѣ,
Новая вѣкка, свѣтого закѣта,
Для рѣской жизни по лѣтахъ неволѣ
Черткѣмъ злотомъ свободы и долѣ. —

Здравствуй же милая между сиротами!
 Де праведное чотырма столбты,
 Мачуха злаа красномѣ дитяти
 Простыниѣмъ сердцемъ закистила зрѣти!
 И сѣкѣмъ когѣ, абыми — горами,
 По надѣ Рѣкѣми розпаты водами,
 Не хай закѣтитъ, шкѣ красное сонце
 Въ каждыѣ хатинкѣ, въ каждое ѡконце
 Розѡбке хмары, розжене тѣмныи,
 Огрѣе грѣди и въ серденько глѣне;
 Абы ожила Рѣская дѣтина,
 Абы зыцнула Рѣская родина; —

*) Ростилакъ въѣвъ отцемъ першихъ само-
дѣльныхъ князей земли нашей — а Лѣвъ съ
первемъ Королевемъ Галицкомъ. —

ли — до обрадь надъ Западничокъ бутяковъ
Монархъи бѣде мѡгъ прѣстѣпити. Въ токъ тыхъ
обрадь бутяковѣно комііію до бѣложена тои
Западничон бутякы. Згоджѣноа на тоѣ, абы до
тои коміііи зъ кождои гѣбернѣалнои области
трохъ дѣдѣтоканыхъ належало. Зъ Галиціи на-
лежаты до тои коміііи нашъ Пр. Епископъ Пѣхы-
мѣичъ, Смолька и Зымалковикый.

О ГОСПОДАРСТВѢ СЕЛЬСКОМЪ.

Ото люксийи крата; Мы Вамъ сказали, же хочемъ, абысьте щаслики бди; а до того дѣла тра грошей кѣпа, а кѣпа. — Икъ кѣдѣтъ гроши, то кѣдѣтъ и краини хиты и добри колы и хороша одѣжъ икъсо, цю тѣлко схочѣте, за гроши добстанѣте. — Навѣтъ на старѣсть и къ прыпалкѣ кѣде порятѣнокъ. — Читни господари сильки! Икже то бы зрѣити, бы на потрѣбъ грошей мати? Ото такъ: Насампередъ треба са постарати о багато гноу. —

Гном скажете! гном! коли вы намъ сказа-
ли же порадите, какъ бы то скринку грѣшмин на-
попкнати, а вы намъ о гномъ ескажете. — И щожъ
намъ зъ гномъ? —

Погодѣтъ но, погодѣтъ люди добѣр, а мы зѣ
гною помиленькѣ и до грошѣй прѣидѣмо; ко зѣ
гною съ гроши родатѣ. —

Отожь треба ся старати, бы Господарь толь-
ко гною спратакъ, що зможе. —

На тоѣ дѣло зважте собѣ Ваше оубѣта, и
блинко хлѣбѣвъ и стаенъ кыкопайте ин имѣ,
къ колѣно глыбокѣ, а такѣ широкѣ, бы возомѣ
можѣ овернѣти, и такѣ спадитѣ, бы лѣхко кы-
тѣхати, и обсадѣтъ ю деревалин, ный тѣнѣ бѣде,
дабы гнѣй не кысихаѣтъ —

ТѢЮ ЗЕМЛЮ ЗЪ ЯМЫ ДАЙТЕ ТАМЪ, ДѢ БЫ ТРА
ЩОСЬ ПОДЪИПАТИ, АКО ЯКІН ДѢРЫ ЗРОБНАТИ; А
МЛД КЫМАРДЙТЕ ГЛННОКЪ, АБЫ СОКЪ НЕ ОУТѢ
КАЕЪ, И ВЪ ТѢЮЖЪ ТО МЛД КЫДАЙТЕ ВЕСЬ ГНѢЙ,
ЩО ЕА ВЪ СТАЙНИ ПОДЪ ХѢДОКОМЪ ЗНАХОДИТЪ; А О
ГОБЛНКО БУЧТѢ, БЫ ДОБРЕ ПОДЪ ХѢДОВЪ СТИЛИТИ.—

А! скажи Димитрій не ма чимъ стелити.— Чомѣ нема; е, толькѣ са розгляньте добре. Воломѣ не продавайте, ко солома зъ грѣнѣмъ кѣмъ по дѣху маѣмъ вѣти портѣнна.— Я тымъ спосѣбомъ пожитокъ въ двѣтеро бѣльшій вѣде, якъ той грѣшъ, на котрой са лакоमितе. Потомѣ зѣбайте пылко листѣ въ лѣтѣ, зѣбайте дробѣ, якъ лѣтѣ сопокий са зачыщѣ, зѣбайте мохъ, тростинѣ, перегорѣлого перѣю, вѣльковина, терѣнта, а то вѣмъ вѣгѣто гноу оумножитъ. — Далѣи зѣбайте вѣское зѣло, якъ города полѣте, и тамъ въ тѣмъ пѣмъ кѣмъ кыдайте. — Лѣтомъ, коли дѣты пѣдѣтъ, едно корѣвѣ, дробѣ безрогы, третѣ гѣи, найже кѣжде цѣо зможе въ полѣдне и въ вечерѣ въ вѣзанкахъ до домѣ принесе, яко то: рѣманцю, анѣдерѣва, гѣрчницѣ, пѣрейки, мокрѣ

цу, колакъ, лопѣхъ, липтицѣ, подорожникиѣ,
покиптицѣ, везникиѣ, локоты, кѣкля, блява-
тъ, кропики и иного пепотрѣбного зѣльки;—
ено бачте, вы тоѣ зѣлько везъ нагѣна бы-
ло. — Тоѣ зѣлько вѣю также найн выдаютъ
къ мид. — Но аны тоѣ вѣю къ мидѣ довре пе-
регнито, то тра мылины, гнойѣкъ зѣ хѣкъбъ,
мочъ людкъ къ тѣю мид пѣкати, а къ при-
падкъ погѣхъ къ лѣтѣ тра тоѣ навѣтъ и ко-
дою поливати. —

Вѣтъ дѣнокотри, що гноѣ на оулицю кыкы-
дють, а гноѣвкѣ въ потоки пѣкають.— Тѣ
то люди не знаютъ, якѣ шкодѣ сокѣ творять;
иначе бы они гноѣ и гноѣвкѣ добре пошля-
новали.— Навѣтъ зимила зъ роковъ, колото зъ
оулицѣ е хорошиицъ гноѣицъ, и добри на тоѣицъ
и капѣицы родать.

Зъ такового гноу мѣкъ онъ къ мѣѣ станицѣ
грѣти, богато пары выхѣдитъ, и гноѣй пло-
кѣе, такъ мѣкъ коли роговъ зѣдне, то пѣнѣе,
горѣлка коли незаткана стонѣе, выхѣтрѣе.

Томъ выскте заповѣгли тымъ спосокомъ, ажевыскте ѿкъ гноѣ зъ стянъ выкыдаѣте, за-разъ го и земилкъ трохы прысыпали. Земилъ до того можъ зъ пола зъ верха крати. А тилъ спосокомъ и гною и силы гною богато са оу-множить; ко земля моцъ тѣмъ къ сѣбе понатагае. Навѣтъ на зимѣ можебы мѣдъ походящѣ зрѣвѣти, соломою обѣкрѣти, и за погоды сѣ-хонъ земилъ на тоѣ дѣло навѣсти, бы къ потребѣ пры рѣцѣ была. Іакакъ бы то была пожиточна рѣчь, жебы кождаы глѣзѣ вертяучи зъ торгѣ порожно до домѣ, набравъ собѣ къ мѣстѣ гною.

Не разъ выждъ, якъ Господари зъ мѣста порожа
но безъ гною са до домѣ вертнють. Ихъ лю-
бымын! Чирѣзъ тоѣ великоѣ пожитокъ оупадне,
ко мѣрѣднѣ, якъ разъ къ тыжднѣ са въ мѣ-
стѣ вѣде, то на рѣкъ чынитъ разомъ вѣ; а про
тоѣ вѣ фѣръ гною, що легко можна бы зъ мѣста
прывести, тратитъ са. — вѣмъ фѣрами можъ
на пѣктора кѣрца жита поле згноѣти, а коли
гноѣ бы толькѣ шѣтъ лѣтъ потрѣва, помѣр-
кѣднѣтежъ оутратѣ, що на тоѣмъ поносите. Той
жѣ гноѣ зъ мѣста, якъ свѣжѣй, потреба къ
гноѣвѣню кыдѣти, дабы перегниль; а якъ пере-
гнилий, то на поле заразы кыкѣти и перѣорати.

T.

Дня 5. Върна с. р. одѣло ѿ къ Втрый
 сильне згромажены рѣшнѣкъ; кланѣ кожда гро-
 мада Втрыйкого окрѣга-выслали до того згро-
 мадина колькохъ застѣпныхѣкъ; налѣтъ того
 згромадина вѣвъ: оуложити до Божорѣ оуста-
 водатильного прошенѣ о залагодженѣ незвѣд-
 ныхъ потребѣ рѣского народа; заказати рядѣ о-
 крѣговѣ рѣскѣ и поѣкатити хорогвѣ для заказати
 ѿ мяочѣ гвардѣи народнои — роздѣлѣти рѣскѣ.

Вже о поѣз до десятон годыны зъ рана то-
гожъ дна выстрѣли зъ мозаѣтѣкъ черезъ чыт-

нихъ обывателей мѣста Стрыа оураджени кзы-
кали привѣдхъ зъ сѣль Рѣинѡвъ до згроми-
джина са на Слѣжѣ Божѣ до Цѣрквы-парохіаль-
нон, де также и часть залогы конікокон для
подання оуточности привѣдл.

Обрадъ той розпочахъ са посканджннѣмъ
хорогкы рѣкой *) передъ Цѣрквовъ къ окличѣ на-
рода и койка черезъ Всѣхъ. Декана Іановича. —

По скѣнчѣнѣмъ оурадѣ посканджннѣмъ, середъ
спѣкѣ „Въ нами Богъ“ и середъ гѣкѣ моздѣ-
рѣвъ и салкѣкѣ (выстрѣлѣкѣ) залогы конікокон,
оудакъ са згромиджннѣмъ народъ до Цѣрквы, де
черезъ Пароха мѣщского короткою промовою
вѣкъ привѣтанный. Оупракила са торжѣственни
слѣжѣн Божя; по Скангелію макъ краенѣ надкѣ
Деканъ Шкѣдѣцкый; найбѣрочнѣшнѣмъ оутѣ-
панѣ слѣжѣн Божон второваи выстрѣли зъ
моздѣрѣкѣ и зъ рѣшнѣмъ залогы конікокон;
потѣмъ настѣпило многолѣтѣткѣ для нашого
Добротликого Цѣсара Фердинанда.

По скѣнчѣнѣмъ наѣжѣнѣткѣ макъ нашъ оу-
ченын Свѣц. Данкевичъ передъ Цѣрквовъ зъ мовни-
цѣ на тоѣ оураджинѣ — до народѣ мовѣ най-
краишѣ, макѣмъ колы чѣли; мовикъ о народ-
ности рѣкой и о цѣли згромиджена; кѣхъ по-
рѣшнѣмъ до жикого некинакѣ и залогѣ коніко-
кѣ, котра зъ рѣкыхъ дѣти окрѣга Стрынско-
го сканджннѣмъ рѣне слово лѣпше, макъ кожде
инше, роздѣлиа; кыдко бѣло, що не однимѣ
конікокон крѣтила са слѣза къ очѣхъ. По бѣдѣ-
каню глинѣ народового „Мирѣ Австрій“ поскан-
чѣна хорогкы (для гвардіи рѣкой, котра са заве-
сти мѣ, призначѣна) бѣдѣна зѣстали въ сѣховѣкъ
залозѣ конікокон; именѣмъ той подаковакъ за
закѣрнѣ докодаціи капѣтѣнъ — а середъ о-
крыкѣ: „Наи жѣ Цѣсарѣ оудала са залогы кон-
ікока — зъ хорогковъ на чолѣ черезъ каніала
въ токирѣткѣ одного сѣлана къ рѣкы цѣкѣты
оукраного неинѣкъ черезъ мѣсто до началника
залогы, де хорогкы со кѣли конікоковыи гонѣ-
рами примилѣна зѣстала. Одинѣмъ дѣхъ оживлакъ
кѣхъ, и потѣшно бѣло кыдѣти, макъ са сѣрдца
конікоковыхъ и сѣланѣкъ роздѣлѣти не перѣстали:
„Мы са килин, мы кѣе бѣдемъ са килин — крикѣдла
залогы конікока до того рѣкого згромиджѣнѣмъ.

По бѣдѣкѣ того дѣла оуложено прошенѣ до
Соворѣ оутѣководѣтелного; межѣ иншнѣмъ проше-
но также и о подѣлѣ Галиціи на дѣкѣ прокѣнціи;
кѣкѣ тамѣ прѣтѣмни Рѣинны подпѣсали; а застѣ-
пнѣкы сѣль именѣмъ сконѣмъ и гродѣмъ; на ко-
нѣцѣ означилиа цѣлѣ згромиджѣнѣ, що лише

*) Хорогкы тѣмъ зъ цѣкѣтѣкѣ рѣкыхъ, на од-
нѣмъ сторѣнкѣ кыовражѣ Золотоѣ Лѣкы кѣпинѣ-
ющогоѣ на скандѣ, (гирѣ галицко-рѣкой земли),
а на дрѣгѣмъ надѣю къ постати дѣкѣнціи; на кѣрхѣ
нѣмъ концѣ держакѣ оумоцоканнѣмъ малѣнкыи
орѣлѣ австрійскый зъ мѣсконѣмъ кырѣзаннѣмъ.

нашѣмъ головѣмъ рѣкѣ Радѣ со кѣмъ ма помѣншнѣмъ
до неи са бѣдѣнѣшнѣмъ радѣмъ, зѣ одного по-
передника межѣ народѣмъ и радѣмъ оузнаѣ, и
що инѣ о польскѣмъ Радѣ, инѣ о такѣмъ звѣнѣмъ
Соворѣ рѣкѣмъ инѣмъ знати не хоче. — Вѣ
са потѣмъ роздѣлиа къ найбѣлѣшнѣмъ сѣпокою.

Найавѣнѣшнѣмъ Цѣсарѣ нашѣмъ и Корѣмъ оупѣтѣ-
ши по кыпадѣхъ къ Вѣдѣмъ 15 Мая занѣшлихъ
тѣмъ Столицѣ, оудалиа, макъ къ 2 Числѣ оутѣдо-
милиа, до Іисѣрѣкѣ, мѣста столѣчного Ти-
рольщины, де ажѣ до тепѣрѣ са своѣмъ родѣномъ
бѣкили. Много дѣпѣтѣціи фѣздило тѣмъ, аки
Найавѣнѣшого Монархѣмъ о покѣрнѣмъ до Вѣдѣ-
на проити; але досѣмъ Бѣмъ Величѣткѣ некидѣли
достѣтѣчнѣмъ порѣкѣмъ спѣкою межѣ Вѣдѣнѣкѣмъ,
на прошенѣмъ тѣхъ дѣпѣтѣціи не изѣлили. Ажѣ
на концѣ на адрѣмъ Соворѣмъ оутѣководѣтелного
зѣ спѣкѣмъ къ Вѣдѣмъ рѣшѣного Бѣмъ Величѣткѣ
Дѣпѣтѣціи зѣ тогожѣ Соворѣмъ кысѣланѣмъ къ Со-
вѣтѣ, т. е. 12го сѣго мѣсѣца до Вѣдѣмъ покѣ-
рнѣти прѣрекли, — що кѣхъ дѣжѣ оутѣшило.

Вѣ Італіи арміѣ австрійскѣмъ покѣдѣлиа не-
прѣтѣла кѣжѣ совѣрѣнѣно; тонъ къ розѣпѣцѣ на
кѣкѣ сторѣны оутѣкѣе. Столѣчѣмъ мѣсто Медіо-
ланѣ кѣжѣ наша арміѣмъ займѣлиа.

Мнѣмъ налѣмъ подѣти до кѣдомѣти нашого на-
рода настѣпѣющѣмъ околѣнѣстѣмъ о глыкоѣмъ кѣрѣ-
нѣмъмъ привѣзанѣмъ до монархѣмъ и чѣвѣтѣмъ скѣмъ
покѣрнѣмъмъ сѣдѣтѣлѣкѣтѣкѣмъ.

Першѣмъ дѣмъ Бѣтѣліонѣмъ рѣгѣмѣнтѣ Парѣмъ, че-
резъ новѣмъ вранѣмъ (рѣкрѣтѣцію) на 2100. лѣди
кыдѣнѣнѣмъ, мали са бѣдѣлѣти зѣ кѣхѣдѣнѣхъ
окрѣгѣмъ — къ далѣкѣмъ дорогѣмъ, до Кракова, а
можѣ ще и далѣмъ до Італіи — на кѣнѣмъ.

Далѣмъ то дорога... а покѣрнѣмъ не пѣкѣмъ.
Тѣмъ сѣрѣ не одного молодѣго вранѣмъ зѣтѣ-
жило зѣ родѣномъ, а кыгато, и дѣжѣ кыгато про-
ило о короткѣмъ оурикопѣ... Вѣмъмъ позѣлоно;
а хотѣ найбѣлѣша часть блиско границѣмъ мали
скѣмъ родѣмъ а оутѣкѣмъ кѣлиа не трѣдѣна: одна-
кожѣ, рѣдѣкѣмъ то прѣпѣдоѣмъ, кѣкѣ до одного
покѣрѣдѣли; инѣмъ одѣмъ не заѣзѣртѣрѣвакъ.

Вѣ першѣхъ дѣнахъ Липѣмъ с. р. постѣпѣла
трѣтѣмъ дѣкѣзѣмъ Ландкѣрѣкѣмъ рѣгѣмѣнтѣмъ Гартманѣмъ
зѣ скѣмъмъ Бѣтѣліонѣмъмъ къ дорогѣмъ до Італіи
бѣдѣнѣмъ; кыкѣмъ и прѣтѣли бѣдѣрѣкадѣжѣли
коніко изѣмъ Сѣмѣкѣмъ ажѣ до Старѣго Сѣла. Тѣтѣ-
ка коніко зѣжѣдалѣмъ бѣмъ бѣнды мѣзѣчнѣмъ коні-
кокон, аки заѣрѣла глинѣмъ народѣмъ: „Мирѣ
Австрій“; сѣлѣны бѣдѣкыше головы молѣли са
на клѣкѣхъ зѣ доѣро Цѣсара, зѣ зѣкѣтѣжѣнѣмъ,
зѣ спѣкѣмъ и зѣ цѣсликѣмъ покѣрнѣмъмъ скѣмъмъ дѣ-
ти и кыратѣмъ. По тѣмъ роздѣлиа са бѣмъ сво-
нѣхъ середъ головѣмъ окрыкѣмъ.

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 15.

Львівъ, дня 22 Серпня 1848.

Письмо сіе часомъ виходить що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна поврочна ко Львову 1 Реньск. 13 кр. Ср; ко бурадахъ почтовыхъ 1 Реньск. 45 кр. срібромъ.

БЕСѢДИ подчасъ фестинъ народкового рѣского, одправленого въ Станиславковѣ дня 30го Мая 1848. гокорена Григоріємъ Шашкевичемъ Парохомъ Оугринівкинимъ. —

Сей день, егоче сотвори Господь, козрадѣмъ и козвелимъ въ оны. Псалм. 117 с. 24.

Що Церковъ скатаа, Мити наша, кѣрнимъ своимъ дѣтемъ въ найторжествениѣшомъ дни цѣлого церковного рокѣ — въ рѣчницю преласнаго изъ грова востанія Іиса Хрѣта кселимъ голосомъ вѣщае, то а смотрати на сей тѣ одъ вѣка некидѣный, а теперъ такъ многочисленный соборъ, поглядючи на тоблко тѣ радости сіаючихъ лицъ, и знаючи причинъ, котра ихъ подкандла изъ спокойныхъ вѣтѣвъ домохъ, и тѣ собрала, же сказати нинѣ могѣ, сѣдѣ, же маю свѣдѣнный поковъ и прико. Бо ктожъ ми спиречити може, же для человека, котрый въ многолѣтній неколи, тяжкими скоканный канданами, въ глѣхѣй темниці горѣи рѣховѣ годины, день той, коли першій разъ выйдѣ на свѣтъ и оузритъ мене сонце и скокодною грѣдею въ докыхъ оданхъхъ нѣ чистѣ стрѣю козвѣшной прохолоды — коли першій разъ колни одъ оковѣвъ рѣкы, въ шнѣй синѣсти нека, поднеи высоко, высоко и снитъ совѣк и цѣломѣ свѣтѣи сказати може: „Симъ кольный!“ же днѣ той естѣ для него днѣмъ найщасливѣшимъ? — Тогда везиѣрнѣтъ солодкого чѣкѣтка розпирѣе сильно бѣуеа сердце — тогда розгорѣе око шле въ нево кыстрымъ посломъ горѣхъ подѣкѣ, а по вѣдѣмъ лицѣ котитѣа рѣкѣ слезъ роса. Але слеза та не естѣ то оуже кѣтѣднѣ колю, естѣ то слеза радости. Яслии той человекъ знаходитѣ чѣлѣи сердца, котрѣи радости его подѣлають, если знаходитѣ легко такихъ, котрѣи цирнимъ оутиникомъ долонѣ мѣлають еидъ скѣй оудѣлѣ и жичатѣ шастѣа въ оузикиной колноги — о такъ далеко колыша загрилитѣа радѣтъ, и широкымъ одголосомъ розѣтитѣа по вѣхъ конѣцахъ кселенной, коли на мѣтѣи того оукобленого поединчого человека полжитѣа цѣлѣи народъ, и коий той неипѣкѣдимѣо сѣдѣкомъ вѣчного радителя гѣсторѣи человекѣства оскорожде-

ный одъ докгон, докгон и тажкои неколѣ — неколѣ дѣхѣ и тѣла — дѣкнѣа едномъ силою, ко едномъ мыслѣ, и стѣне на скѣй вѣлѣнѣй одъ Бога еидъ презначенѣй простѣрони, и еднимъ голосомъ козвѣститѣа вѣлѣмъ народимъ земного крѣдѣ: „Симъ кольный! Симъ народомъ!“ ... Тымъ то одъ докгого снѣ пальцемъ кожнимъ козвѣдѣнымъ народомъ еслѣмъ мы лювѣзнѣи Братѣ! мы народъ Рѣскѣй Галицкѣй. Патѣютѣа лѣтъ перѣплѣло по крѣдѣ земнѣмъ, мѣкѣ доимъ нашѣ, — такъ краина давнѣй пѣлата самостоатѣлѣства рѣского народа, розпѣла въ свѣхъ стѣнахъ, а мѣтѣи великолѣпного строѣнѣа залаганъ смѣтѣи розкѣлѣны; въ тобѣ то докгоимъ прѣтѣгѣ патѣиотѣ лѣтъ непрѣзна сѣдѣа неѣтрѣдно и прѣдѣлими рѣзалимъ сѣкла еи чѣмъ наипѣлѣа покѣдѣнный народъ и еднѣ клѣнѣнѣотѣ по рѣдѣмъ заирѣа зѣ свѣтѣиомъ давнѣй короны Ромѣанѣвъ, Данилѣвъ, Леонѣвъ! Гѣлѣтъ, подѣтѣдѣ, подѣхѣкѣтво, погорѣдѣнѣе, фѣантѣимъ и порѣганѣе подали были совѣкѣ навѣзѣмъ рѣкы и крѣпкѣмъ звѣзѣавши межѣи собою союзъ розпочали гѣвѣтѣлѣнѣ коинѣ прѣтивъ нещѣстѣивого народа, и силѣиомъ выдѣрти еидъ найдорожѣи скѣрѣкѣ: вѣрѣ, азыкъ и имѣа. Але вѣчѣный правѣтель въ неѣкѣ заѣдѣнѣе не быти тобѣ такъ. Патѣютѣа лѣтъ докѣло менѣ свѣтѣ, же не легко выдѣрти народѣи то, що онѣ оукижѣ за скѣй найдорожѣи скѣрѣкѣ, и чѣго за жаднѣ цѣнѣ одѣати не хѣче. Бо котрыйже Богъ вѣлаѣ въ тѣи тысѣчи тысѣчѣи скѣропѣ дои мѣкѣи незнѣныхъ людѣи того дѣхѣ народѣкого чѣкѣтка, еслѣны той выѣкѣ заѣмѣрѣ въ нихъ дѣкѣно? Котрый же вы Богъ козвѣдѣкѣ въ тѣхъ тысѣчѣхъ тоѣ теперъ тѣкѣ сильно мѣлаю чѣеа житѣе, еслѣны оно, мѣкѣ нѣкра въ попѣлѣ, не тѣкѣло выло въ грѣдѣи кождѣого скѣимѣ Богѣ и скѣимѣ пѣимѣни вѣрного Рѣчѣни? Тѣ то кождѣи зѣ розвѣгомъ мѣлаѣчѣи покѣнѣнѣ коклѣкнѣдѣти слоками Апѣстола: „О глѣбѣнна когѣтѣтка прѣмѣдрѣости и рѣзѣи Божѣа! мѣкѣ непѣнатѣи сѣдѣ сѣдѣи его, и неизѣлѣдова-ни пѣтѣе его! Кто ко порѣзѣмѣлѣ оуиѣ Госпѣдѣнѣ? Яко кто былѣ дѣрадѣю его? Яко кто, перше далѣ еидъ, а вѣдѣ еидъ оверѣнено? Бо изѣ

давно вже оточене нашимъ войскомъ одъ стало землѣ, але одъ моря болныи пригнѣли маюче, доси га не поддало. Мѣнио вѣмъ сказати, зъ якои причины Австрія тѣмъ войнѣмъ провадитъ. Треба знати, що Італія на болше малыхъ державъ подѣлена. Королевство Сіцилійске має 8. миліонѣвъ людности, Сардиніе поєднати миліона, папѣство Папы Римского вѣздыко три миліоны, велике княство Тосканіе поєднати миліона; республіка Санъ Маріно маєтъ 8. тысячъ людности не має; а королевство Ломбардско-Венецке пѣть миліонѣвъ людности маюче, до Австріи належить. Складає га тое королевство зъ двохъ частей; Ломбардіа или Медіоланъ вже болше мѣ триста лѣтъ при родинѣ Цѣсарикѣ, а 130. лѣтъ при Австріи; только що одъ Французѣвъ за Наполеона була завоєвана, але при конці войны, 31. лѣта томѣ, зновъ га до Австріи вернула вразъ зъ Венеціѣвъ, котри въ замѣнѣ за инши краѣ тогды Австріи га додала. — Тѣмъ королевство подъ панованіемъ Австрійскимъ прійшли до найлѣпшого мѣсткокого бытѣ, мали болшии сковады мѣхъ дрѣвнѣ провинціи австріяцки и вѣзможли га въ люднѣсть дже великѣ; а хотѣ черезъ наданѣ конституцій и для областей італіанскыхъ жителѣ тамтѣиши жаднои вже причини не покини були мѣти на радѣ австріяцкѣй нарѣкати, однаковожъ знавши га люди, котри народъ до одорканя га одъ державы австріяцкои подіючили. На початкѣ перейшлии зими, колы Італіяны ко вѣсѣхъ державѣхъ, оговинѣ къ Сіциліи зачали протикѣ своимъ князямъ покитакати, и въ Медіоланѣ покитали непокоѣ оговинѣ зъ подѣвренѣмъ свѣдѣнаго Короля Сардиніакого, котрый бы Австріи Італію хотѣлъ подѣ свое панованѣ загорнѣти, и наветѣ цѣлон Італіи Королемъ га стати. Наданѣ конституцій, що мало народъ успокоити, дало еще гали до цѣлѣковитого неподѣканого покитаня къ Медіоланѣ, котрого мѣста люднѣсть дже велика. Войско наше, котрого болше частѣ складали тамтѣиши краяны, котри до непріятеля заразѣ перейшли, мѣгло опѣстити Медіоланъ безъ жикности, безъ порохѣ, безъ кѣль, безъ одежи; (Офіцеры и Генералы мѣгли зѣбѣтити тамъ цѣлый скѣй мѣсто; и понежѣ по цѣлѣмъ краю покитанѣ га розширило, и зо вѣсѣхъ державѣхъ італіанскыхъ и зо Швайцаріи множество оузеронныхъ людей покитанцѣмъ къ помѣчѣ скоро пригнѣло и король Сардиніакий зрадинѣ запекнивши для перейшого о цирѣи своей прѣязни нашего Монархѣ, выпокѣкъ 6мѣ войнѣ, и болше мѣкъ въ 30. тысячъ войска протикѣ нашомѣ зо вѣго оголоченомѣмъ войскѣмъ вѣстѣникѣ: мѣгло га тое ажъ подѣ болши крѣпости (фортецы) подѣ границу цѣфнѣти, и тамъ очѣкѣ-

вати погнѣкѣмъ нѣкого войска, котре для нагнѣвнѣшихъ непокоѣвъ и въ дрѣвнѣхъ провинціахъ не такѣ корзо могло пригнѣти. Такѣ Австрія мимоколыне впаля въ войнѣ, котрѣмѣ мѣнѣти провадити.

Але наше войско мимо дознаныхъ нещастѣ, найболшою закъшѣ палило и палиє охотою помѣстити га на зрадинѣмъ Сардиніакомъ, и теперѣ вѣзможнѣе новыи войскомъ доверѣ мѣ га дало въ знакъ, при чѣмъ наши галицки молодѣцѣ оговинѣ зъ рѣгимѣнтѣмъ Нѣжанѣ доверѣ га дозначили, але много ихъ, оговинѣ зъ першою, пѣтой и шестою компаніѣи въ тѣхъ краяхѣхъ болахъ смерть понесло. Народъ італіанскій, познакъшѣ скѣй вѣдѣи и сѣое теперѣшнѣ нещастѣ вѣсѣмъ поддала. Сподѣвати га, що не задовго цѣлѣковитый спокоѣ вѣдѣи приверниши; бо мѣжи войскомъ нашимъ и мѣжи сардиніакомъ вже закъшенѣ орѣжа на 6 недѣль нагнѣвило, абы га можна о спокоѣ угодити. На посадѣ тои угоды о закъшенѣ орѣжа вѣ сардиніакомъ войско котре га ще въ денекотрыхъ крѣпостѣхъ и въ Венеціи знаходитѣ, до скѣго краю назадѣ має повернѣти. — Знали, що одѣнъ зъ найважнѣйшихъ предметѣвъ угоды о спокоѣ вѣдѣи становити зверненѣ коштовѣ войны — зо стороны Сардиніакои, понежѣ ихъ такѣ богато державы Австріяцки мѣгло поносити.

Г.

Въ Пѣтницю т. е. для 18го с. м. одправило га тѣмъ къ Львовѣ къ Церквѣ мѣсѣи торжественное набожнѣство съ прикрашѣмъ спѣкомъ на подакованѣ Господѣ Богѣ, що дѣлѣ надѣю цѣлѣковитого оукоична войны італіанскои, а тѣмъ спокоемъ охоронѣи краю одъ дальшихъ стрѣтъ, аки на людѣхъ и на мѣстѣхъ вѣдѣи вѣзможны поносити. Докодацій Генералъ съ своимъ штѣкомъ и Віце-Президентъ Губерніальныи съ много оурадинѣми а на концѣ члѣны Рады нашѣи були на тѣмъ набожнѣствѣ. (Польскѣ писмо: „Gazeta narodowa“ зъ для 19го т. м. краждѣ на нашѣмъ Радѣ, а то томѣ, що тое набожнѣство за еи причинѣмъ одправило га. Мы на тои артикулѣ въ нагнѣвнѣщѣмъ Членѣмъ одповѣмо) —

Подобне набожнѣство одправило га также къ Понедѣлокѣ т. е. для 14 сѣго мѣсѣа къ Жовкѣ такѣ въ церквѣ ОО. Чина С. Василія Велиаго мѣкъ и въ костелѣ латинѣкомъ.

При тѣмъ поєднѣно къ Церквѣ хорогѣмъ для заѣвѣтѣи маючѣмъ гвардіи рѣiskon. На одѣи сторонѣ тои рѣiskon хорогѣмъ выєвразованыи св. Владимѣръ Великій, а на дрѣвнѣи Орѣль австріяцкѣи зъ львомъ рѣискѣмъ.

Вже довгий час о польско-рідкій радѣ, *) котра іа нокимъ именованъ: „Соборъ рідкий“ охристила и подъ днємъ 8. Червця с. р. одозвѣ до рідкого народѣ въ свѣтъ пѣстала, ничо не вѣло чѣти — и сподѣвати іа належало, що безкѣтѣни свои дѣланкѣ занехає; але теперъ вже вѣдимо, що рѣчь іа инакше має — и скѣтѣннѣше хоче вѣрити іа до дѣла. То є, до переконаннѣ Рѣснѣвѣ: що они ажъ тогды вѣдѣть щасливимъ, якъ вѣде Польща — и якъ вѣдѣть до тон Польщи належати. Намъ іа знає, що нашъ народъ не дасть іа о тѣмъ переконати; однакѣжъ той Соборъ рідкий прокѣ и хоче въ тѣмъ намѣрѣ кидати пишию рѣкѣ подъ назвою: Днѣвникъ рідкий. Вже наветъ найшови Редактора, а треба знати, що дѣже маєтти Пани: Кназь Лю Сапкега, Владзѣмиръ Графъ Дзѣдзшицкѣй, Александръ и Юліанъ Графи Дзѣдзшиски, Антонъ Графъ Голіевскѣй и много иннихъ панѣв и дѣдичѣв, котри въ передъ за найбѣльшѣ оуразѣ вѣлики почитали, и кѣмъ ихъ вѣдѣ називають Рѣснѣвѣ, належати до того Соборѣ. Правда то, що они кѣже теперъ бѣди напозѣрѣ черезъ того, що іа сами називають Рѣснѣвѣ, бѣдѣють чѣстѣ имени рідкомѣ; але однакѣжъ хотѣлибѣмо знати, чи тѣи Пани и Вѣлѣможи, що іа вже теперъ признають до насъ, понѣтиннѣ свѣтъ Рѣснѣвѣ и чи вѣдѣть въ дома зъ жѣнками и дѣтьми и слѣгами по рѣки вѣрѣдокати. Країна кѣто вѣла рѣчь; мы вѣсѣмо хотѣли, абы такъ вѣло — але то мѣ не вѣрѣмо и вѣрѣти не можемо.

Редакторомъ того пишиа для польско-рідкого Соборѣ подѣоливѣа вѣти — Скащѣнникъ Іванъ Вагѣлевичъ, зрѣкишѣа своѣй парохѣи. Зора наша, якъ вѣла, такъ вѣде попирати чѣсто рѣкѣ справѣ, и вѣде, якъ дои органомъ нашѣи чѣстѣи Радѣ. Тѣмъ повѣрѣлимъ промѣвѣ до кѣхъ свѣтлыхъ Рѣснѣвѣ, котри щирѣ рідкѣй справѣ спрѣмѣють, органъ тон справѣи своїми артикѣлами и на далѣ заимати.

Дна 1го Вѣрпна с. р. одѣвѣа въ школѣ славањско-рідкѣи Інститѣта Стѣвропѣітанѣкого при Цѣркѣ Оупенѣа П. Бѣцы пѣблѣннѣи екзамѣнъ; въ чѣтырѣхъ бѣдѣлахъ попибѣвали іа оученики читанѣмъ, грамѣтикою, рѣкою Дамѣкѣина, чѣслѣнѣмъ, писанѣмъ, спѣванѣмъ всего пѣнѣа церковного, такожде мѣбѣкального, и свѣдомѣствѣа оутѣаа церковного. Попиѣ тон дѣже добре выпакѣ. Однѣ зъ питѣмѣцѣкѣ, Площанѣкѣи кѣголѣснѣа дѣже країно мѣвѣ въ церковномъ азыцѣа доложѣнѣ; Іаковъ Козакъ декламѣвакѣ стѣхъ въ нашѣи клѣснѣи рідкѣи мѣкѣ оутѣорѣнѣи.

*) Зѣбачъ чѣте и вѣте чѣсло Зори нашѣи, дѣ заимѣа тон польско-рідкѣи радѣ, а теперъ того Соборѣ рідкого до кѣдомѣсти подѣни.

ЗЪ РАДЫ НАРОДНОИ.

Членъ нашѣи Радѣ Г. Зѣхарѣа Явѣдыковѣкѣй Зѣрадатѣль шпитѣаю Св. Лѣзара во Львовѣ дознакѣ тамѣтого тыжѣдѣа въ Трѣбѣавѣи, гдѣ іа до кѣпили вѣдѣа оудѣа, великѣи зѣбѣагы, и наветъ смѣртѣкѣ вѣдѣа загроженѣи. Того сѣмого дѣа, якъ тѣлькѣ до Трѣбѣавѣа до кѣпили приѣхаѣа, къ вѣчеръ по дѣкатѣи годѣнѣ подъ ѣкѣни его мѣшканѣа дѣкѣа на сѣмѣ передъ чѣти гѣлицѣа, зарѣзъ потѣмъ кѣкъ ѣкѣна къ его мѣшканѣу камѣнѣами повѣнѣвано, и черезъ ѣкѣна вывѣти до мѣшканѣа камѣнѣами кидѣаю, ганѣбѣащи го остѣтѣными словѣами, и грозѣащи ємѣ, що го тѣпекѣна смѣртѣ, що го шѣвѣнѣица чѣкає. П. совѣтѣникъ кримѣнѣальнѣи Кѣриловѣичъ, вѣдѣшѣи подъ тонѣи чѣстѣ 8 Г. Явѣдыковѣкого, старѣкѣ іа тыхъ напѣстѣникѣкѣа опѣамѣтѣти, але и его предѣаѣкѣна вѣли безкѣтѣнѣи, и ѣнъ сѣмѣ не вѣдѣчи жѣтѣа своѣго вѣспѣннѣи, мѣдѣкѣа оухѣдити. Але не доиѣтъ на тѣмъ, кѣло иилицѣа ѣкѣна и рѣаиѣи за Г. Явѣдыковѣкѣи кидѣали, на остѣтокъ и до хѣтѣи ѣкѣномъ зачѣали клѣзѣити; тогды перѣтѣрашѣннѣи Явѣдыковѣкѣй оутѣкѣа зо своѣго мѣшканѣа и кѣкъ до мѣшканѣа напѣрѣтивѣкѣа лежѣащѣго Г. Оутѣаѣновѣичѣа, ѣкѣватѣла Львовѣкого, и замѣкѣвѣа двѣрѣа за соѣю; але и тамъ за нимъ приѣтѣгли, и хотѣли двѣрѣа кѣвѣажѣити, кѣрѣащи, що не кѣидѣа ѣдѣа жѣвѣи, и не знѣти, щѣбѣа вѣло дѣаѣше сталѣо, кѣмъ припадѣкомъ кѣйтѣа тамѣочнѣи не вѣдѣа при тѣи напѣсти приѣтомнѣи, и кѣдѣаи невѣспѣнѣнѣтѣкѣа Г. Явѣдыковѣкого не казѣа на гѣвалѣа зазѣконѣити; и такъ лѣди іа зѣтѣгли, и напѣлиникѣкѣа розѣгѣнали, а трохѣа зъ нихъ зѣѣокѣли, и такъ вѣдѣного Явѣдыковѣкого мѣже ѣдѣа смѣртѣи ѣкорѣнили, котрѣи кѣже рѣштѣа нѣчи мѣжѣи нимѣи кѣзѣонѣе перѣвѣкѣи мѣиѣо своѣи неѣмѣчи до Львока вѣрѣдѣти іа мѣдѣкѣа. И то кѣе мѣало вѣдѣти за тѣе, що Г. Явѣдыковѣкѣй выпѣвѣаючѣи розѣпѣраджѣнѣи Прѣзѣдѣаѣлѣи, заѣказѣючѣе въ дѣнь 31 Лѣпѣца, на памѣаѣ Тѣофѣла Вѣтѣшѣковѣкого кѣкъ дѣмонѣстранѣцѣи, къ кѣстѣлѣ С. Лѣзара подъ его зарѣдомъ зѣбѣтѣающѣомъ недѣозѣконѣвѣа къ тонѣи дѣнь кѣаѣфѣаѣлокѣа кѣстѣаѣлати. —

Подѣемо тонѣи смѣдѣтѣи выпѣаѣкѣа до кѣдомѣсти, къ тѣмъ намѣрѣнѣю, щѣбѣи заѣвѣтѣгѣи инѣнымъ недѣѣкѣаѣдѣнымъ ѣпѣвѣдѣанѣкомъ и проѣиѣмо кѣхъ Рѣснѣвѣа оуѣиѣлно, абы анѣа зъ тонѣи приѣины, анѣа для инѣныхъ аѣкѣхъ понѣиѣныхъ кѣрѣвѣа зѣмѣити не шѣдали, и сѣми совѣа справѣдѣлиѣкѣсти не робѣили, тѣлькѣа къ такѣхъ выпѣаѣкѣахъ до приѣналежѣитѣго сѣдѣа іа оудѣакали, аѣо намѣа о тѣмъ доиѣили. А що іа тѣчитѣа кѣшѣе ѣписѣанѣго выпѣаѣкѣа, Рѣаа кѣже кѣкъ потѣрѣбѣи кѣрокѣа оучѣинѣили, абы тѣаа напѣльнѣа напѣаѣа не оуѣишѣа безѣкарѣи, и абы спѣкѣнѣи лѣди налѣжѣитѣго дознаѣали вѣспѣчѣнѣтѣа. —

Львовѣ дѣна 16го Вѣрпна 1848.

Вѣдѣаѣтѣль и зарѣчающѣи Редакторъ Я. Павѣнѣцѣкѣй. Типѣмъ Інѣститѣта Стѣвропѣітанѣкого.

ЗОРА ГАЛИЦКА.

Число 16.

Льво́въ, дня 29 Серпня 1848.

Письмо сіе часоме виходить що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна поброчна ко Льво́въ і Ренск. 15 кр. Ср; къ оурадахъ почтоковыхъ і Ренск. 43 кр. сѣвсрома.

ПЕРЕСТОРОГА.

Зо кѣхъ сторона докѣдѣна, що кѣакимъ письмами и также оутно розпѣкають межъ народъ ложни кѣсти. До такихъ кѣстей належить таа: „Іакобы наші дѣховенкѣтко бѣнто- „вало людей; іакобы Высокопреосвященный нашъ „Митрополитъ, Преосвященный нашъ Епископъ, „и Благочинники доѣтали за тоє рѣлкѣ, абы на- „родъ бѣнтовати и за рѣлкѣ комѣкъ тамъ за- „продати. Некѣрте томи, докри люди; то кѣ не правда и чиста напастъ! Бо то сердатѣ м- „киє люди на дѣховенкѣтко вѣше, що оно одно „межъ Вами маюче оучениость, оумиєна шире за „справомъ рѣкого народа, абы долю его полѣп- „шити.

Одъ Рады Головнои Рѣком.

Льво́въ дня 24. Серпня 1848.

Вѣдомо Вамъ добри люди, що зъ причины тои, абы са наші Всемилостивѣишій Монархъ докѣдавъ одъ самого народа, шки бы права бѣли добри, оуже скликаний сеймъ до Вѣдана, и той сеймъ, до которого также бы собѣкъ кѣбирали дѣпѣтоканыхъ, наряджѣна надъ тымъ, абы добри права для краю оуложити. Но понѣже вѣское да- „лнѣе благо, и вѣкакъ даръ сокрѣишѣ неходитъ одъ. Отца скѣтѣкъ, то Головна Рада запросила частне дѣховенкѣтко наше въ томъ намієрѣнію бѣдправити набожнѣтко, и запрашає Васъ на тоє набожнѣтко сойтиса и Бога просити, абы проѣкѣтивъ и оукрѣпивъ и чистныхъ членѣкъ со- „корѣ вѣдѣныкого и вѣагокѣрного Цѣсара, цюємъ, такъ сказати, въ самѣмъ зарѣдѣ нового пра- „кодакѣтва мѣкъ для вѣей монархѣи авѣстрѣйской, такъ для народа въ Галичинѣкѣ добри права кѣ- „пили, жѣвѣшамо и въ тишинѣкѣ и поминѣшамости на томъ скѣтѣкѣ жити могаи и единого ко Тройци Бога славили.

Одъ Рады Головнои Рѣком.

Льво́въ дня 24 Серпня 1848.

Любѣзни братѣ!

Оапокѣдно до бѣозвы нашон зъ дня 10го Мая 1848 оутворилисьмо въ головному Мѣстѣ

Льво́въ писменное Соединѣніє подъ назвою „Га- „лицка рѣка матица котре са старати бѣде печатати и народоки по найменшой цѣнѣ про- „давати добри и оужиточни книги ко оутвѣрже- „нію кѣтры и обичайности, ко розширенію вѣ- „домостей, ко розвитію крайнорѣчѣа, крайнописа- „ніа, ремѣла, господарѣтва и доброго кѣхована.

Соединѣніє тоє по сконхъ оустивахъ бѣде са складати зъ оіовкательи (фѣндаторѣкъ), шки- „ми нѣтолько поединчи оіовки, вѣзъ рѣжнѣцѣкѣ станѣ и кѣтры, но также стокарѣишѣа, то, є капѣтѣлы, дѣканаты, монастыри и проч. бѣди могѣтъ.

Кто оіовкательи сего Соединѣніа бѣди хо- „че, мѣє, єли стокарѣишѣ 100 рѣ., а єли по- „единчи оіовка, 50 рѣ. сѣвсрома, аєо разѣмѣ, аєо частали рѣвными черѣзъ 10 лѣтъ до кѣ- „ны сего Соединѣніа сложити, а за тоє по од- „номѣ екземплярѣ каждой одъ сего Соединѣніа кѣданои книжки, стокарѣишѣа по вѣа чѣсы, а поединчи оіовки дожикотно покрѣпати бѣ- „дѣтъ.

Заразъ при оутворѣнію сего Соединѣніа къ не- „мѣ 40. чѣстныхъ Рѣинѣкъ за оіовкательи при- „стѣпило, и зпомѣжи сѣє зарѣдъ сего Соединѣ- „ніа обрали, котрѣй са въ Льво́въ при хрѣмѣкѣ св. Вѣлико Мѣчѣнника Георгѣа находѣтъ и оуже спраками сконни занимѣє.

До кѣзненѣа сего соединѣніа не только рек- „нѣтъ оучѣныхъ, но и помѣчь щѣдрѣхъ Рѣи- „нѣкъ дѣже потрѣбна; для того са кѣхъ оу- „чѣныхъ Рѣинѣкъ запрашає, дабы зарѣдъ сего Соединѣніа, козможными писменными тѣорѣні- „ами сконни заимали; потѣмъ вѣзѣкѣтѣа кѣкѣ рѣкѣи стокарѣишѣа, то, є капѣтѣлы, дѣкана- „ты, монастыри, громады и про. такожде кѣкѣ по- „единчи чѣстни оіовки рѣкѣи, дабы до сего соеди- „ненѣа за оіовкательи пристѣповали; а кѣхъ тихъ любѣзныхъ братѣи нашихъ, котри оіовкательами сего соединѣніа бѣди немогѣтъ, аєо неходѣтъ, оуєрѣдно просимо, абы са по зможности своѣй щѣдрѣтою своєю причинили и томѣ соединѣнію добровѣольни дѣры принѣли.

Чѣстни и мѣна кѣхъ оіовкательи и добродѣте- „лей сего Соединѣніа бѣдѣтѣа до кѣнароднои вѣ-

Одъ Ряды Головной Рѣской. Лѣтоу дна 22
Сентября 1843.

ЗЪ РАДЫ РУСКОЙ СѢНѢВСКОЙ.

Нехъ съ зъ того постѣпки нашего Архипа-
стыра переконають претикники нашой наро-
доти и люды, также и тѣи, що съ ними трима-
ють, же голова церкви нашой Галицкон сѣд-
цѣмъ и дѣшню прилагая до народности нашой, и

Въ Оуникѣ dnia 17го Сирпня 1848.

M. M.

Польске писмо „Gazeta narodowa“ въ числѣ 95 зъ дня 18 Серпня с. р. въ артикулѣ подъ назвою „Czarnożółty patriotyzm Sto. Jurczuków“ не похвалила того, що са; мкѣ въ 15 числѣ Зорни донеслимо, зъ причины нашон Честнои Ряды набожыństwo въ подакѣ за надѣю приквернена спокою въ области италѣаньской и охороненыя краю бѣдѣ далышого проливаня крови бдпривило — ко, надѣи кѣчнѣ крѣткою дорогою выкрывлюванкыи добрыхъ и подтвѣдчанкыи злыхъ замѣрѣвъ и повѣдокъ окрѣтае рѣчь тѣда, яко бы то Рѣсинны тѣшили са зъ оупадкѣ Италѣановѣ и слѣжебъ Божѣ за тоє казали бдпривити, що Италѣаны вѣлыности позбавлени збѣтали. Въ томѣ разѣ приняишкѣ оказали Газета народна, що вѣлыше злысти мкѣ глѣзѣкѣ мае, ко хтожемы къ свѣтѣ вытѣрѣкѣ, що Рѣсинны моглимы народамѣ вѣлыности закыдѣкати, же моглимы имѣ жычити неколю. Рѣсинны хотѣли сами вѣлыныи вѣдти, вѣлыныи тѣломѣ и дѣхомѣ, радо кидатѣ вѣлыности на каждыи народѣ и найменшон не мають причины Италѣанамѣ чого злого жычити, ко бѣдѣ того народѣ нѣколи нѣчюго злого не оутѣрпѣли. И що са тичитѣ Италѣановѣ къ Ломбардско-Венецкой области, тѣи при теперѣйшномѣ складѣ рѣчей въ Акстрѣи вѣдѣтѣ мати вѣлыности, пекне не меншѣ мкѣ бы ю мали подѣ державовѣ Сардиньковѣ; а на каждыи выпадокѣ такѣю самѣю, мкѣ и мы тѣтка; а же мы теперѣ емымо вѣлыныи, навѣтѣ далеко вѣлынѣйшыи, мкѣ сами Французѣи въ свои репѣланцѣ, то чѣи нѣкто незаперичитѣ, хыка той, котроид чѣе тагале на оумѣ золютаа вѣлыности польскон шлахты передѣ рокомѣ 1772; ако така вѣлыности, дѣковѣ покѣтанкѣ въ рокѣ 1816 хотѣло розпочинати дѣло, акы можна каждыи, кто са зъ иншого становники на рѣчи задивляе и до него бы са прилѣчити не хотѣкѣ, къ локѣ выпалити ако стричкомѣ загрозити; ако на конецѣ така вѣлыности, мкѣ ю „Газета народова“ роздѣкѣ, акы можна каждыи, хто до ей хороггы не хоче прилагати, за помочекѣ збѣранон халлийстры оуличнон котачѣ мѣзикѣ спрякити и окона повывикати, — а потѣмѣ тыхъ оуличныхъ голодравцѣкѣ, называючи ихъ народомѣ польскыи, въ артикулѣ мкѣ похвалити.

Акстрѣяцко-Италѣанькыи области хотѣли са зъ подмоку короля Сардиньского бѣдѣ Акстрѣи бдоркати, акы, ако неподлагли державѣи становити, ако са къ Сардиньковѣ зѣдѣтити; може дѣвнѣйше Акстрѣа передѣ цѣсликыи выпадкыи для ей орѣжа вѣлякы са на тоє и склонила, еслѣкы тѣи италѣаньскѣи области вѣдѣли хотѣли часть довѣдѣ крайского на себѣ приймити; але имѣ са и того не хотѣло, томѣ тѣю часть довѣдѣ на нихъ припадающѣ, мы мѣстѣлкыи вѣдѣли поносити; для того прѣвѣдѣ сказавше, емымо и закѣше вѣдѣнымо за тѣмѣ, акы са Ломбардѣа

и Венецѣа зѣ Акстрѣю трѣмала, ко вѣлыне намѣ трѣби сильной Акстрѣи, акы нашѣ молодѣю вѣлыности протикѣ каждыи могли коронити.

И на конецѣ значна часть койка въ Италѣи складѣ са зъ нашихъ рѣкыи рѣимѣнтѣвѣ; не бѣдѣ намѣ зѣлежало ихъ тамѣ поглати ако бѣдѣкыкати; томѣдѣ кыходѣчи зѣ наданого вѣже намѣ становники, спрѣлѣнымо и спрѣати мѣнымо тѣи сторонѣ, но котрой наши и нашого народа вратѣ и дѣкти стоали; томѣдѣ вѣлымо, акы они побѣдѣли протикѣники, мкѣ акы вѣдѣли побѣдѣжени; а если Полакы вѣлыше симпатизѣдѣтѣ къ чѣжыи, мкѣ къ своимъ мѣздрѣкыи рѣимѣнтѣамѣ, то не дѣкно намѣ, чомѣдѣ Мѣздрѣ въ рокѣ 1816. къ ныи такѣ мало симпатизѣдѣвали; але дѣкно намѣ, що чѣе са дои не надѣчили трѣмалити къ своимъ народомѣ, и зѣ его становники попередѣе кыходѣти, акы го могли тѣмѣ пекнѣйше до себѣ прѣтагнѣдѣти. —

И зѣ рѣштокѣ питаемѣ, чи польскыи лѣгѣионн подѣ Наполеономѣ вѣли са зѣ неподлаглѣбѣ Гѣшпанѣи и иншихъ народѣвѣ, чи протикѣ, а чи оуткорѣна лѣгѣа польскыи зѣ емигрантѣвѣ (оучитѣлѣкѣ Газеты народовон) коюкѣа за неподлаглѣбѣи и вѣлыности Иракѣвѣ въ Африцѣ, чи протикѣ? Томѣдѣдѣтѣ найкы Газета народова мѣвѣчала! — Жалѣеа также таа Газета народова на Рѣсиновѣ, що въ обѣщѣню на тоє набожыństwo запрошѣдѣющѣмѣ, къ трѣхъ азыкахъ, рѣкѣмѣ, нѣмѣцкѣмѣ и польскѣмѣ кыдрѣкованѣмѣ — польскѣмѣ азыковѣ ажѣ трѣте мѣсце на концѣ по нѣмѣцкѣмѣ назначино; але намѣ са зѣде, що навѣтѣ къ томѣ обѣщѣню Рѣсинны для польского азыка далеко вѣлыше вѣзглядѣвѣ показѣли, мкѣ Полакы для рѣкѣкого азыка; понеже тѣи о рѣкѣмѣ азыцѣ цѣлакомѣ ничо знати не хочѣтѣ и розширѣню его са спрѣотивѣають; къ бѣдѣзѣахъ своимъ приняишкѣи и обѣщѣнахъ анѣ разѣ го чѣе нѣгдѣ не оужили, и такѣ го са вѣлатѣ, акы вѣдѣ запѣкѣтѣренный. Томѣдѣдѣтѣ крѣтѣрѣтѣко въ нашихъ оголошѣнахъ на зашѣтитѣйше мѣсце, мкѣ ажѣ на трѣте не зѣмѣдѣдѣ, и ажѣ тогды собѣ зѣмѣдѣжитѣ, мкѣ крѣта Полакы покажѣтѣ вѣзѣмѣмѣтѣ. И еслимы са хотѣли оунекиннати, що нашон мѣкы и нашого писма са не оучили, то доистѣ зѣе, ко мѣжи нами жѣючи дѣже легко моглимы са надѣтити. И доидѣжѣ Чѣхы и инши Словѣаны оумѣкѣютѣ го и оучѣтѣа? Чи може мѣслѣтѣ Полакы, що ихъ азыкѣ прѣзначѣныи до пановѣана? Годѣкѣ вѣже того! Чѣа имѣ вѣже разѣ поѣимѣти, що тѣдѣтѣ Рѣкѣ, а не Польшѣ. —

Зѣ кѣкѣхъ сторонѣ пригѣають до нашон честнои Рѣды подѣписи на подѣлѣ Гѣлицѣи на дѣкѣ прѣкѣнцѣи, на польскѣ заходѣи и на рѣкѣкѣ кыходѣи, и тѣшѣнтѣ намѣ, що нашѣ народѣ на тогѣ са охѣчо подѣписѣи и тѣмѣ вѣлыиштѣамѣ

не вкрить, котри якъ дакнѣйше го кѣ тѣмъ-
нили, такъ и тепѣрь го тѣмънати хотатъ, а
оуказаше са звыхнѣти нашъ замѣръ, межи на-
родъ розѣккуютъ фалшивѣ поголовскы, яко
тѣмъ подписи на тоѣ са свѣрили, абы рѣкѣ часть
Галіціи, одаѣлившѣ ю ода полъкон, до Россіи
прилѣжити. То чистый фальшъ! ко мы хочемъ
при вѣстрѣи збѣгати; — але хочемо тѣтка рѣ-
кѣ прокѣнцію мати, абы тѣтъ късюда къ шко-
лахъ, оурадахъ и сѣдахъ кѣ вѣло по рѣки а не
пополъки, якъ намъ Полаки свое схотѣли
натрѣтити. Подписокъ тыхъ надѣлано вже до
нашон Ряды болѣше якъ пѣтъдѣсѣти тысячъ и
просимо не оутанно ихъ свирати, абы са Бо-
корѣ вѣдѣнскый о томъ переконавъ, що на-
родъ нашъ того подѣлъ хоче. Вѣтъ наши дѣдъ-
товани къ вѣдѣни и священники и сѣлани дѣ-
же сѣтъ за подѣломъ и зъ нетерпѣливостекъ че-
кають тѣмъ хилѣ, коли вѣде о томъ на Бѣсорѣ
мока. Томъ люди доври подписитѣ! хто оу-
мѣе самъ писати, на нѣмъ вѣдѣнскую подпише,
а кѣ неумѣющіи писати на хрестиками са по-
дписуютъ, але оразъ на той, котри ихъ нѣма
при хрестикахъ подписѣ, для важности додѣтъ:
„Не оумѣющіхъ писати на ихъ прокъмъ подпи-
савѣмъ, а они знаки вѣдѣно-рѣнѣи при подпи-
савѣхъ начертали, що стверджю подписомъ моего
имени; доверѣе также вѣло, абы са ще хто яко
свѣдокъ подписавъ притомный подписавъ.“

ЗЪ ГОЛОВНОМЪ РѢСКОМЪ РАДИ.

Понеже каждый читати и писати оумѣти по-
виненъ, однакожъ по мѣстахъ, мѣстечкахъ и се-
лахъ много такъ оукогыхъ людей са знахо-
дитъ, що своимъ дѣтемъ при налѣпшѣй охо-
тѣ до надѣки допомочи не могѣтъ, а на-
вѣтъ и книжки за що кѣпити не мають, для
того дѣже бы то добре вѣло, жѣмы громади такъ
по сѣлахъ, якъ и по мѣстахъ и мѣстечкахъ
зробивши складѣ, пекне число Бѣкварѣкъ въ томъ
наимѣренію закъпили, дабы ихъ оукогымъ а хо-
тащымъ са оучити дѣтемъ роздати можна.
Кѣлькѣ кр. офѣрованыхъ на тоѣ, пекне нѣкого
бы не збѣожило, а може бы са причинило до
оущасливленѣа не одного, алько и до прилѣггы
цѣломъ нашомъ народови; ко многожъ то ра-
зѣвъ не стало са, же той, кто на дарованѣй
книжочкѣ ако о выпрошенѣмъ кѣсникѣ хлѣба
почае са оучити, стѣе са оздоровѣа народа. —

Въ Львовѣ дня 9го Сѣрпня 1848.

НА ХОЛѢРѢ.

ПРИШНИЦЪ радить хорого на холѣрѣ по-
гидити къ цѣркѣ къ стѣдѣнѣ, а сликовитого къ
перѣтоанѣ къ дома кодѣ, и шматомъ омоченому
къ кодѣ натирати его рѣкы и ноги. Бѣли хоро-
го порвали корчи, то нѣмъ го погидитѣ къ ко-

дѣ, тра мѣ-мокрою шматомъ натирати тѣло, ажъ
корчи оустанѣтъ, а потѣмъ съ нимъ до цѣркы;
коли макъ колѣтъ къ животѣ, то тра мѣ да-
ти лѣкатиѣ стѣдѣномъ кодомъ, а колѣтъ оутѣ-
пѣе, при чѣмъ може также стѣдѣнѣ кодѣ пити.
Хорый сидѣтъ къ цѣркѣ къ кодѣ, покы зъ не-
го оаходѣтъ, и покы бѣкѣе черѣзъ годинѣ, а
подѣагъ того можна нечитѣ кодѣ кѣлькѣ разъ
оаѣнѣити. Коли бѣкѣанѣе и оаходѣ оустанѣтъ,
кандѣа хорый дѣтъ годинѣ спочивати, потѣмъ
обѣкѣанѣе къ змочѣне простирало, а покрѣа ко-
цѣи ако вѣрѣтали, опонѣю, сѣрѣкомъ, кождѣ
хѣмъ; по деѣтѣхъ ако пѣтѣнѣцѣтѣхъ минѣ-
тахъ понѣкѣанѣа тоѣ обѣкѣанѣе на скѣжо, по-
тѣмъ сидѣтъ хорый къ кѣпѣкъ стѣдѣнѣ ако зъ
перѣтоанѣ коды, кто слѣкѣшѣй. на дѣкѣнѣцѣхъ
минѣтъ. Такъ тра постѣпати дѣа, три дни, и
дѣанѣа хоромѣ кѣанѣе молоко, хлѣкъ житныи съ
мѣломъ.

Лѣкарѣ СЛАВѢКОВСКІЙ радѣе, що холѣра
найоуцѣнѣйшѣй напаѣтъ фѣвры (припѣнѣици) и
радѣтъ тепѣла оаѣгати и не зѣстѣждѣкати,
мѣрно жити, и дѣати о сѣкѣ, коли бѣре зимѣно,
ако коли нестрѣкѣнѣтъ. Тра поѣдинѣи потравы
ѣтити, много стракъ не мѣшати, и кѣлого са
вытерѣгати. Можна ѣтити мѣло, шарый корѣкъ,
роѣболъ, хлѣкъ дѣверѣкѣпѣенѣый и не на дрѣждѣжѣхъ,
сликѣкы сѣшѣни, картофѣлѣ (кѣдѣбѣкъ) не много,
окоцѣкъ мѣло, кодѣ можна пити и доѣтитѣ,
самѣ ако съ кѣномъ, горѣкѣкѣ мѣло съ чѣмъ
горѣкѣмъ, чорѣномъ кѣкѣ оѣоѣлико къ дорожѣ, цѣн-
тѣрѣю, полѣнѣ, татарѣкѣ зѣлѣ (лѣпѣхоѣе корѣнѣкѣ)
ранѣ по трохи. Тра жѣкѣтъ тепѣло трымѣти
оѣоѣлико къ дорожѣ, абы также не переѣкѣнѣ-
ти, и тогда зѣдѣшѣе тѣло стѣдѣномъ кодомъ обѣнѣ-
ти, къ вѣчѣръ тра до хѣты; и на нѣчь неѣѣѣѣ-
тѣа, чѣсто са кѣпати, надѣщо не кѣхѣодѣити.
Хорого тра на постѣль положити, окрѣтити,
дѣати мѣ чорѣнѣи кѣкѣ безъ цѣдрѣ, по томъ зѣа-
рити цѣкѣтѣ липѣкого, кѣжѣго дѣрѣкѣа, мѣанѣи,
мѣтѣкы перѣцѣкон, и дѣкѣати пити, ажъ са тѣло
огрѣе; потѣмъ трохи роѣболѣ, клѣнѣкъ, на мѣлѣ
варѣного, горѣкѣ зѣлѣа и трохи коды. Три тѣж-
ни потѣмъ дѣже мѣрно ѣтити.

Захѣвалѣютъ также кропѣкъ лѣкарѣ Шѣфѣри
и Бѣаѣфѣрѣа, котри можна къ кѣ Апѣтикахъ
дѣѣтати.

М. М.

Въ вѣдѣни 21 и 23 с. м. зайшли вѣдѣли неѣпокон,
а то черѣзъ робѣтѣникѣкъ, котри си мѣриѣкѣали,
що нѣмъ денѣа заплата трохи зѣнѣжѣна зѣѣстѣла.
Гварѣа народѣа вже ихъ вѣрѣкѣдѣкъ дѣпоѣоѣа —
але в оѣѣѣ прѣтѣмъ зѣнѣдѣли а до 60 зранѣно.

На Бѣкорѣ вѣдѣнѣкѣомъ тепѣрь о томъ розѣпрѣ-
ѣаѣютъ, чи за зѣнѣенѣе пѣанѣиѣны мѣе вѣдѣти мѣе
кѣнаѣдѣгороѣженѣе дѣкѣнымъ пѣанѣмъ дѣанѣе, чи нѣ?

З О Р А Г Я Л И Ц К А.

Число 17.

Льво́въ, дня 5 Вересня 1848.

Письмо сѣ часомъ выходитъ що тыждень разъ въ Второкъ. — Цѣна покрочна въ Львовѣ 1 Риникъ. 15 кр. Ср; въ оурадахъ почтовыхъ 1 Риникъ. 45 кр. срівромъ.

ЗАПРОШЕНЬЕ УЧЕНЫХЪ РУСКИХЪ НА ЗЪЅЗДЪ ДО ЛЬВОВА.

На обще свѣтлыхъ нашихъ Рѣснѣвъ желанье запрашиваемо черезъ сѣю о́дозѣвъ вѣхъ ученыхъ мѣжей народа нашего, абы зѣхѣлиа до Львова на день 7/19 Жоктна (Октобра) с. р. Заданкомъ зѣхѣздъ того бѣде:

1) Оутинувити для азыка нашего однаки формы, а для письма нашего прѣйинити найто-сканѣйшѣ писовню; кысѣтити рѣжницю мовы нашою о́дъ азыка староглованького, такоже о́дъ російького и о́дъ польького.

2) Надарити оученымъ мѣжею нашимъ спогѣбно́сть, абы до себе зелижилиа и полѣчилиа до вполньныхъ праць лѣтерацкыхъ, абы могли кнѣнати мисли свои, розширити вѣдомости, спротѣвати понатѣа скоа.

3) Згромадити и пѣзнати силы оученыхъ азыка рѣкого, зорганѣзовати и подѣлѣити працѣ свои лѣтерацки о́дповѣдно потрекамъ народа нашего. —

4) Оуткорити Инститѣтъ народный на спогѣбъ „Мяты Чикон“ яко покровище лѣтератѣры нашою, абы бѣвъ въ отношѣннѣ зо кѣмъ лѣтератами рѣскими, образомъ мислей оученыхъ нашихъ; абы занимавъ сѣа наклады плодѣвъ лѣтерацкыхъ; абы зениравъ памятки гѣсторически родѣ нашего и азыка нашего по краю розинпани и доси вѣзъ кѣтити въ оукритѣа закопани; цюкы розпнѣювакъ стоювни до потребъ народа заданѣа; цюкы бѣвъ органомъ взаимности кѣслогланьскою, отношѣнѣа нашего зѣ оученими вѣхъ иннихъ цѣпѣкъ слованькыхъ. Завѣдѣнѣе таке то́лько за вполньнымъ порозѣмѣнѣемъ и ко́лннмъ оученыхъ нашихъ кыкоромъ до житѣа привѣденѣ оутримати сѣа и скѣтечно дѣлати бѣде могло. Оутякы такого Инститѣта оуже кыготовленнѣ, свѣтломѣд собороки прѣдложени бѣдѣтъ. —

Конечна потрека такого зѣхѣздъ мѣна кождомѣ свѣтломѣд Рѣснѣови. Тымъ пѣтемъ потѣпали народы западни и стали на кысочнѣ, котра насъ замѣквати може, но не повинна о́д-

нати намъ о́вагы. Главный примѣръ братѣй нашихъ Слованъ южныхъ и братѣй Чѣховъ, котори перѣдъ 20 лѣти — можѣ сказати — тамъ бѣли, о́дкѣдъ мы тепѣрь кыходимъ; най бѣде намъ зѣхѣзовѣ, прокованикомъ. Чинѣ ко́лши трѣды и запоры, то́мъ ко́лши най бѣдѣтъ наши оуинѣа; а дастѣ Богъ, цю поведеа намъ, ко не про себе працувати бѣдемъ, ино для довра 15 мѣлонового рода. —

Оуже часть велика того народа нашего оскѣвѣнина, до оучагы прѣкъ оыкватѣлькыхъ, до оутяковѣтѣка припѣчениа, зачала тинѣдти сѣа до свѣтла; приидѣ сѣа радо гадкамъ нечѣвннмъ древню величавыхъ прошѣдшѣхъ времяѣ, и любѣеа къ надѣхъ и розправахъ въ рѣдно́й своѣй вѣтѣдѣ. Но число писмъ и надѣкъ народныхъ дои такъ малѣ, великымъ тай кыстороннымъ потрекамъ народа до цѣла некыстарѣа. И новыи проѣкты мѣнѣтерѣальныи до реорганѣзацѣи школъ нашихъ принаѣвъ за подѣтакѣ проѣкѣщенѣа мѣвѣдъ наро́днѣ. Отожъ нѣо́зѣвна потрека постарати сѣа оученымъ нашимъ, абы и нашъ мзыкъ стоювни до ского розкитѣа по школахъ нашихъ отримавъ мѣще; абы займаниа якъ найкорше о́дповѣдннми тымъ потрекамъ працалин. Чижъ не до́знилиа сами на собѣ, яка то мозола зенирати надѣкы въ чѣженнѣй моѣкѣ, якъ велика оутрата чѣсѣ, силѣ и мѣстѣд, нѣмъ нагромадишъ свѣтилиа а чѣсто и дѣха притѣдмишъ и не кыро́кнаешъ чѣженѣцкомъ, котрыхъ азыкомъ оучивѣа; ко то́лько въ рѣдно́й моѣкѣ мислѣ ти молодѣнка належно розаѣнитѣ сѣа. Кождый зѣ насъ такъ само такъ тажко трѣдикъ сѣа и конечно о́дкнѣвъ сѣа о́дъ народа ского, а наро́дъ якъ бѣвъ, такъ позѣтѣавъ сѣа тѣмнѣй, вѣзъ свѣдомѣсти своѣй, вѣзъ той о́тѣхы, цю дѣха пѣдноитѣ и загрѣае кѣмъ мирѣа причинати сѣа до вполньного народного проѣкѣщенѣа, цѣстѣа и славы народно́й. —

Про тоѣ кыкѣаемо на сѣй зѣхѣздъ вѣхъ чѣтнѣхъ мѣжей нашихъ, котори дои такъ жертѣвенно оуправляли нѣвѣ народно́й нашо́й словѣности, трѣдамы мозолннми дѣкѣали скою мѣвѣ зѣ тажкого ей оупадѣдъ, о́кразѣвали и спо-

ко́льностію, на́дками і ба́гатіткою. Рѣ́ке нма́ да́вно за́вкне і по́гордѣ́нє спо́мина́а і́з чѣ́тїю; рѣ́ке сло́во до́си за́блєра́юче на́ вы́гнаню́ о́жнє і́ ста́аа вѣ́тѣно́мь крѣ́ныхъ штѣ́къ і́ сло́вєно́стєй, рѣ́кїи́ сєла́нїнѣ́ до́си ма́ло що́ бо́льше о́дѣ́ скотїны́ цѣ́неннїи, збо́гачєннїи. те́перѣ́ пра́ками о́бєквїтєлє́тка прїкїра́е го́дно́сть чо́ловѣ́ка; Рѣ́кїи́ де́къ по́дно́сїтє́а нзѣ́ розвїалїнѣ́ Га́лїчїа, і́ зо́лото́ скѣ́ю го́лодѣ́ ду́кїзѣ́ своїмѣ́ дѣ́тємѣ́ — вы́стрїмѣ́ стрѣ́лає́ по́зоро́мь кѣ́ розвїта́ючє́а ко́крєнїї́а зорю́ — грѣ́мкїи́ нї́дєка́е го́лодѣ́ кѣ́ верхї́ Карпаты́, по́ на́дѣ́, стрѣ́и́ Бѣ́лѣ́, Бѣ́гїа, Днѣ́стра Прѣ́та і́ Сєрє́та і́ дѣ́тїи́ скѣ́ю взїва́е о́коло́ сєбє́. О́ гдє́жѣ́ зная́а Рѣ́кїнѣ́, ко́трынє́ы бы́лѣ́ глѣ́хнїи́ на́ єго́ го́лодѣ́? О́ гдє́жѣ́ зная́а Рѣ́кїнѣ́, ко́трынє́ы за́ кѣ́рѣ́, о́тєчє́ткѣ́ і́ Ца́рѣ́, не́ бы́лѣ́ го́то́къ кї́латїи́ о́статнѣ́ ка́плїю́ своє́й кро́кї? . . О́ гдє́жѣ́ зная́а Рѣ́кїнѣ́, ко́трынє́ы не́ бы́лѣ́ го́то́къ ска́затї: Бю́да! Бю́да! ко́рогї́ Рѣ́кїого́ Нї́мнїи́ кї́н! сю́да і́з ка́шнїи́ штїї́кє́тїа́мї! ото́ грѣ́дѣ́ мо́а! тѣ́ о́удартє́. Нан́ лє́нє кро́вѣ́ мо́а рѣ́кою́, а́кы́ за́гасї́ла кї́кє́тє́чє́а гра́нѣ́ ка́шнїи́ нї́на́внїстїи́. Нан́ врї́знє́ кро́вѣ́ гѣ́то́ю ро́го́ю, а́кы́ скро́пїла і́ за́жївїла́ цѣ́вѣ́токѣ́ ца́стїа́ розвїка́ючїи́а на́ Рѣ́кїон́ нї́кѣ́, є́сїи́ то́го о́умїло́-ї́тїкїтє́лє́нкого́ о́кѣ́пѣ́ трє́бѣ́ вѣ́чнїа́ сѣ́дѣ́а.

А́лє́ нѣ́! До́бєротїнє́ыи́ на́шѣ́ о́тєцѣ́ кѣ́ нє́кѣ́ не́ трє́бѣ́ о́дѣ́ на́гѣ́ за́ свої́ дѣ́ры́ крѣ́акон́ цѣ́ннїи́. Цѣ́лїво́стѣ́ на́ша́ тї́ха, ко́торѣ́и́ пра́гнє́мь, не́ мо́же нѣ́ко́мїд̄ сто́атї на́ за́вадѣ́. Во́стѣ́нє́ на́ше́ нзѣ́ грѣ́кїи́ не́ розжа́рїтѣ́ прѣ́тїкѣ́ на́мѣ́ за́вкнїтї; дѣ́ла́ то́го, лѣ́вє́зна́а брѣ́тѣ́! кѣ́ сє́н дє́нь, ко́трыи́ на́мѣ́ со́творїкѣ́ Го́сподѣ́, ко́зрѣ́адѣ́мїа і́ ко́звє́нїлїа́; во́ є́стѣ́ то́ дє́нь на́шого́ ко́крєнїї́а. И́ те́перѣ́ сѣ́дї́шнє́ мо́жїмѣ́ і́з цѣ́ркѣ́ю спѣ́ва́шїи: Во́скрє́нїї́а дє́нь! і́ прѣ́кѣ́тїлїа́ то́р-жє́ткѣ́мь; і́ дрѣ́гѣ́ дрѣ́гїа́ о́бїнє́мь, рѣ́цїа́мѣ́ Бра́тїє́! а́ нє́на́вїда́щїмѣ́ на́сѣ́ прѣ́тїмѣ́ кї́а ко́крєнїї́емѣ́ і́ та́ко ко́зо́пїє́мь: Хрї́сто́сѣ́ ко́крє́е нзѣ́ мї́ртѣ́вѣ́хъ, смє́ртїю́ смє́ртѣ́ по́пра́вѣ́, і́ сѣ́-щїмѣ́ ко́ грѣ́сѣ́хъ, жївѣ́тъ дѣ́ро́ка́вѣ́. —

ЧЕСТНИ БРАТА!

Роза́нчїи́и́ го́лодѣ́ да́ють і́а́ чѣ́тї, же́ кы́ лѣ́-пшє́ вѣ́ло, а́кы́ сѣ́вѣ́ннїкѣ́мѣ́ о́до́братї́ грѣ́нѣ́, а́ дѣ́тїи́ нї́мѣ́ на́ о́утрї́манкє́ за́плѣ́тѣ́ лї́ше́ чї́сто кѣ́ гро́шє́хъ. На́ то́є́ нзко́лькѣ́ мї́ нѣ́ко́лькѣ́ сло́-ва́мїи́ Ва́шѣ́ ду́ка́гѣ́ звє́рїднїи́; є́ то́ нє́о́ дѣ́жє́ ка́ж-на́ рѣ́чѣ́, не́ то́лькѣ́ що́ ка́сє́а́ са́мїхъ же́ сѣ́вѣ́-ннїкѣ́вѣ́, а́лє́ та́кже́ і́ на́шого́ на́ро́да.

Земля́ та́а, ко́торѣ́ю́ мї́ о́ужїка́емѣ́, то́ бо́ль-шє́ю́ ча́стє́ю зѣ́ по́бо́жностїи́ на́шїхъ́ прѣ́дкѣ́вѣ́ на́мѣ́ на́дїннїи́; то́ рѣ́ка́а́ землї́ца́; та́ то́мѣ́ кро́мѣ́ на́шого́ прої́звє́лє́нїа́ нѣ́кѣ́то́ не́ смѣ́е́ на́мѣ́ о́до́кратїи́.

Почва́ (земля́, грѣ́нѣ́) є́ то́ і́стїннїи́ ка́пї-тѣ́лѣ́, ко́торїи́ за́кшє́ скѣ́ю на́йпє́кнї́кїшѣ́ цѣ́нѣ́

ма́е; і́ вѣ́зпѣ́ннѣ́ то́го́ ка́пїтѣ́лѣ́ нє́за́кнїнїа́ о́дѣ́ кї́ако́го́ по́лїтї́чє́кого́ вѣ́лѣ́нїа́. Та́а́ то́ почва́ нї́кѣ́ жївї́ла, о́дѣ́ го́лодѣ́ хо́ронї́ла, сто́-до́лы́ нї́повнї́ла, і́ прї́ до́бєрѣ́мѣ́ Го́сподѣ́рїтѣ́ по́ смє́ртїи́ на́шїхъ́ ро́дїчїи́ і́ на́мѣ́ бля́года́рнїи́ сѣ́дѣ́тїї́а́ лї́шїла, дє́ прѣ́тївнє́ о́го́бї́ннѣ́ кѣ́ лї́-чє́ннїхъ́ (о́уро́днїхъ́) го́да́хъ́ чї́новнїкї́и́ на́вє́тѣ́ і́з 600 — 1000 р. сє́р. пла́ты, дѣ́жє́ скѣ́дно́ житїи́ мѣ́сѣ́тѣ́, кы́ і́а́ о́дѣ́ до́кѣ́вѣ́ о́хо́ронї́лїи́. Хто́жѣ́ то́ кнѣ́зѣ́ чї́новнїкї́а́ і́з 1000 р. сє́р. пла́ты, кы́ мѣ́сѣ́ о́утрї́матї́ па́рѣ́ ко́ровѣ́, а́кѣ́о́ скѣ́нїи́ ко́н-нїи́ тѣ́хатїи́, а́кѣ́о́ ча́дѣ́ сво́и ко́ла́мїи́, ко́ро́ка́мїи́, ко́ннїи́, брї́чкѣ́ю і́ пр. о́упо́сїжнїи́. —

Всѣ́ тї́и до́годо́ностїи́ зе́мля́ на́ша́ на́мѣ́ о́у́дѣ́-ла́е, і́ зѣ́ са́мо́и вѣ́дѣ́нностїи́ о́уже́ за́лї́дгѣ́ на́ то́є́, кы́ і́а́ нє́и́ не́ по́кї́да́тї, і́ нє́ро́зкѣ́ажно́ не́ крї́чѣ́атї: „ко́зкї́мѣ́тѣ́! ко́зкї́мѣ́тѣ́! не́ хо́чє́мѣ́ є́н; „ко́зкї́мѣ́тѣ́́ зе́млю́, гро́шїи́ да́нѣ́тї!“ —

За́пє́кно́ га́да́ють тї́и, що́ та́кѣ́ мо́клѣ́тѣ́, же́ і́ по́томѣ́ мѣ́кѣ́ на́мѣ́ зе́млю́ о́дѣ́вє́рѣ́тѣ́, мо́жѣ́ лє́хкѣ́о́ вѣ́дє́ Го́сподѣ́рїтїи́, і́ тї́и́ то́ кї́и до́годо́-нє́тїи́ прї́ цѣ́ло́й а́ мо́же і́ по́дкї́жшє́нѣ́й пла́тѣ́ ма́тїи́.

До́бє́ра́ кы́ то́ дѣ́жє́ рѣ́чѣ́ вѣ́ла, — а́лє́ і́ та́жкѣ́ мо́гѣ́тѣ́ і́а́ о́шѣ́кѣ́тї, а́ о́шѣ́ка́кшє́ і́а́ разѣ́ до́ ста́-ро́го́ ста́нѣ́ по́кє́рїднїи́, да́рє́мнѣ́о́ о́уже́ вѣ́дє́.

Га́да́ють тї́и, же́ грѣ́нѣ́а́ бє́зѣ́ па́нѣ́щїннїи́ за́в-шє́ та́кѣ́ лє́хкѣ́о́ мо́жѣ́ вѣ́дє́ на́вѣ́тї, а́кѣ́о́ на́нї́н-тїи́, мѣ́кѣ́ до́нї; — на́й но́ мї́нє́ 10 лѣ́тѣ́, а́ пє́к-но́ зо́бѣ́чїдѣ́тѣ́, мѣ́кѣ́ то́ і́ о́у́ на́гѣ́ о́ ка́кало́чѣ́кѣ́ зе́млѣ́ дѣ́жє́ та́жкѣ́о́ вѣ́дє́. —

А́кѣ́о́ мї́слѣ́тѣ́ мо́же, же́ по́ о́до́браннє́у́ грѣ́нѣ́а́ на́ша́ пла́тѣ́ кѣ́ гро́шє́хъ́ бо́льшїа́ кы́па́дє́. — Да́кѣ́ кы́ то́ Бо́гѣ́, і́ мы́ о́ то́є́ ста́ратїсѣ́ до́жнї́кѣ́, а́-лє́ прї́ нї́нѣ́шнїхъ́ о́бї́то́а́тє́лє́кѣ́хъ́ тѣ́ мѣ́рѣ́дѣ́, же́ ца́стїє́мѣ́ на́зкѣ́тїи́ кы́ кы́па́далѣ́, да́кы́кїи́ і́ го́лыхъ́ 500 р. сє́р. по́лѣ́чїлїи́. А́ чї́жѣ́ та́їно́, мѣ́кѣ́ со́кро́кїи́щє́ кра́ю́ є́ кы́чє́рпѣ́нє́; а́ ко́лїи́ до́ те́-пє́рѣ́ до́кѣ́лѣ́дѣ́но́ до́ фѣ́ндї́шѣ́ рє́алї́тї́ного́, а́ що́жѣ́ то́ вѣ́дє́ прї́ по́мно́жє́ннїхъ́ вы́да́ткѣ́хъ. А́ чї́жѣ́ те́пє́рѣ́ і́ да́кїи́ і́ о́учїтє́лѣ́ не́ сѣ́хо́дѣ́тѣ́ житїи́, і́ о́ сво́ю́ крѣ́кѣ́дѣ́ і́а́ о́пѣ́мї́днїи́; а́ і́ на́ нї́хъ́ зѣ́вѣ́-кѣ́тїи́ не́ мо́жнїа́. По́кѣ́да́ють: мѣ́кѣ́ ма́ю́ грѣ́шѣ́, то́ бє́зѣ́ кло́потѣ́ кї́є́ ма́ю. Сѣ́тѣ́ то́ тї́и, що́ а́-кѣ́о́ не́ о́умї́кѣ́ють, а́кѣ́о́ не́ хо́чѣ́тѣ́ Го́сподѣ́рїтїи́. Ко́-лїи́ мї́и на́ по́чаткѣ́ не́ ста́ло́ хлѣ́ба́, а́ вѣ́ло́ тро́хє́ гро́шїа́, то́ кѣ́же́ та́а́ нє́кы́го́да, же́ одє́нѣ́ сѣ́дгїа́ то́лькѣ́о́ кѣ́же́ на́ по́сїа́кѣ́ до́ дѣ́лє́кого́ мѣ́сѣ́тѣ́, то́ за́ хлѣ́бомѣ́, то́ за́ нї́шо́кѣ́ жївнѣ́стє́кѣ́ по́-трѣ́бнїи́. До́ма́ мѣ́кѣ́ ма́ю́ по́кнѣ́ сто́до́лѣ́ і́ пї́к-нї́цїю́, ма́ло́ що́ ка́гѣ́мѣ́ о́ є́нїи́ по́трѣ́бїи́ житїа́; а́ кї́ю́ за́ го́то́кє́ кѣ́пнїи́, то́ по́мїа́лѣ́ і́ зѣ́нѣ́чнїи́ грѣ́шѣ́ розѣ́йде́а. — На́ ју́га stolae і́ пр. на́й нѣ́кѣ́то́ і́а́ не́ о́пє́рѣ́е, ко́ і́ то́мѣ́ вѣ́жє́ ча́сѣ́ нє́ко́н-чє́ спрї́а́е. —

(До́кѣ́нчє́ннє́ на́стѣ́пнїтѣ́)

Число 18.

Львівъ, дня 12 Вересня 1848.

Письмо сіе часомъ виходить що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покровни ко Львовкѣ 1 Ренкк. 15 кр. Бр; къ оурадахъ почтовыхъ 1 Ренкк. 45 кр. срібромъ.

О ПОДѢЛѢ ГАЛИЦІИ.

Вѣсть, жеа Рѣсини о подѣленнѣ Галиціи на двѣ части и со двояма Гдѣрнѣамин старяуть, поразили Полакикъ якъ грѣмъ огневый и дѣхомъ скочили до дѣла, абы якъ ко вѣкамъ такъ и къ тимъ дѣлѣ перепони намъ положити. Заразъ напротивъ того запротестовали, и теперъ съ великимъ поранкомъ старяуться зкрати пѣдписи до того протѣстѣ. Ей! важникото рѣчь для нихъ, ко кони знаютъ, же такій подѣлъ китрѣтитъ имъ зъ рѣкѣ тотѣ паличкѣ чародѣй-нѣ, которомъ надъ нами старшѣвали и которомъ границѣ Польски означати мали; — важна то рѣчь и для насъ, ко такій подѣлъ вѣде головнимъ закладомъ нашего жита вѣльного и народного и правѣ саомытного, а до того найинишѣшохъ запоровъ напротивъ панована польского; такій подѣлъ надѣтъ нашою мзкою и обрадкою достойное показанье и розширенке. Для того то Полаки не ено пѣдписи до протѣстѣ зєируютъ, але некотори ихъ свѣщенники стали навѣтъ по костеляхъ люди до едности, не сердцѣ, але полѣтично намакати и перестерегати, абы никто прозвкы о подѣлѣ Галиціи не пѣдписовалъ, хотъ имъ недиакно листомъ пастирскимъ зъ дня 24го Чѣрвца т. р. до Ч. 151 заказано было, правити зъ аиконы о полѣтицѣ и рѣчахъ свѣтовихъ. Але то байки! Мы дѣлимо, же зєиранье пѣдписивъ зъ ихъ стороны якъ непотрѣное такъ и безкористное. Непотрѣное, ко и безъ протѣстѣ каждый имъ оукѣритъ, же кони бы ради и дальши надъ нами старшѣвати, и границѣ саомытной Польски, которѣи ще нѣгдѣ неми и Богъ знае чи коли вѣде. ажъ по за нишѣ зєилю потагнѣти; о тимъ знае такжѣ Радъ добре и не потребѣють мѣ того пѣдписами доказовати. Але тоти пѣдписи не можѣтъ имъ такжѣ пожиткѣ принести, ко не ихъ вѣдѣтъ питаи, чогобы кони на нашѣй зєилю жичили, але насъ, яко перковитного и личишѣшого народѣ, а мы докажемо за помощѣ Бога пѣдписами и вышнихъ класъ и громадѣ цѣлихъ, же хочемо мати оубѣне рѣ-

ское Гдѣрнѣамъ, а къ Бозѣ надѣа, же наше старанье пожаданиямъ свѣдѣткомъ оукѣчане вѣде. Бо то рѣчь натѣрпна (естѣвенна) и не потребѣючи доказивъ, же Рѣсинимъ для оутримана своѣй народности пѣдѣ взгладомъ адмѣнѣстраційнимъ вѣдѣ Полаковъ вѣдѣленнимъ быти потреба. Напротивъ нашего намыслѣна, говоратъ Полаки, жеа ослабляемо, елиса вѣдѣ нихъ вѣдѣклимо, ... а вѣ чинѣже и колиже кони намъ помагали? Мы противне сѣдимо, жеа, тогда наинишѣшѣи скрѣпимо, елиса вѣдѣ тыхъ, що намъ ещѣ николи ничего доврого не зѣдали и теперъ намъ ничего доврого не жичатъ и наши естѣвенныи права намъ вѣдѣмаклатъ, полѣтично вѣдѣклимо, ко то вѣками стѣвержина правда, же са сили тѣриють и ослабляють провадчи неѣтачѣ корѣ съ противниками. Що до нихъ то правда, же имъ безъ насъ помочи оубѣде при кокрешеню Польски, але мы имъ явно визнаемо, же до жа-данѣи ани дякѣи ани прѣдѣи належати не хочемо. Чи кони коли вѣде, тое насъ не охѣдитъ, але тое знаемо, же тысачи крикачивъ спѣвающихъ: Jeszcze Polska nie zginęła, не здолають кокрѣити неѣщѣи, ани загнѣшити голоѣ (може прѣрѣчного) Коцѣмши: Finis Poloniae (Конецъ Польски)! Мы кѣримо, же не яка централна Радѣ ани инѣтелѣгенціа людѣи, але Богъ свѣтомъ радѣтъ, и же по короткѣй покѣтѣ а кѣзъ поправки годѣишѣ надѣвати спѣиѣи и саомытности. Мы видио, многого лежи ними теперъ е партѣи, котѣи са неяви-датъ и лежи сокомъ оугризють, котѣи са пописивахъ шкѣлюють, котѣи сѣтъ живимъ доказомъ, же негода е имъ дѣдиню спѣитизною народѣ польского; а прѣцѣ зѣстѣпила свѣ-пѣи очи некотори Рѣсинимъ, що са съ идеаломъ неѣднѣстѣи неладѣ въ еднѣтъ лѣчитѣ хотѣтъ! — Кажѣтъ дальши Полаки, жеамога не покини розѣѣковати, колимо доѣи еднѣ долю съ ними дѣлили — ба а также то еднѣмо долю дѣлили? хѣба такъ, же кони при тѣи еднѣ доли дѣлѣтѣльно а мы терпѣ-

ЧО ГЛА ЗАХОКАЛИ, АКО НИИНИИ СЛОВАМИ, ЖЕ КОНИ
 НАСЪ ОУТИКАЛИ И ПОНИЖАЛИ, А МЫ ОУТИКЪ И ПО-
 НИЖЕНЬЕ ТЕРПѢЛИ; ТИМЪ СПОСОБОМЪ ЕДНѢМО ДО-
 ЛЮ МИЛИ, АЛЕ НЕ ИНАКШИМЪ; НО ВѢДЪ ТАКОИ ЕД-
 НОИ ДОЛѢ ХОРОНИ БОЖЕ ВѢКЪ НАРОДИ! КАЖДЪ НА О-
 ИТАТКѢ, ЖЕ ЕДНОСТѢ ВѢДѢЧНѢ ПІДЕМО; А МКДЖТО
 ЕДНОСТѢ? ЧИСЛО МОЖЕ КОЛИ ЕДИНИМЪ СЪ НИМИ НА-
 РОДОМЪ БЫЛИ? АКО ЧИ МОЖЕ ХОТЬ СЕРЦА НАШИ ЕД-
 НОИ СЪ НИМИ МИЛИ БЫЛИ? О КОНИ САМИ ДОБР-
 ЗНАЮТЪ, ЖЕ СОВѢ СЕРЦЪ НАШИХЪ НИЧИМЪ НЕ ПРИ-
 КАЗАЛИ И НА НАШѢ МИЛОБѢ НИКОЛИ НЕ ЗАМІДЖИ-
 ЛИ. ОУЖЕ И ТІПЕРЬ ХОТѢМЪ ЕДНОСТѢ ВЫЛА НА ПА-
 ПЕРИ И НА МАПѢ; АЛЕ ЕДНОСТИ СЕРЦЪ НЕ БДЕ И НЕ
 МОЖЕ БЫТИ СЪ ТИМИ, КОТОРІИ НАМЪ ВѢДѢЧНИХЪ
 КРИКѢ НИ ЕНО НЕ НАДГОРОДИЛИ, АЛЕ НОВИМЪ ПО-
 КРИВДЖЕНКОМЪ И ПОНИЖЕНКОМЪ ДАВНѢ НЕНАВИСТѢ
 НА НОВѢ РОЗАРЛИ. МѢСТО ЖЕБЫ НАМЪ МИЛИ ДО
 ВѢДЗИКАНА ПРАВЪ НАШИХЪ ПО БРАТЕРІКѢ ДОПОМА-
 ГАТИ, ЖЕБЫ СОВѢ РЕТЕЛКНИМЪ ОБХОДЖЕНКОМЪ ЗЪ
 НАСЪ ЦИРИХЪ И ЖИЛИКНИХЪ СОВѢДИКЪ ЗАБѢЛИЛИ: КО-
 НИ НАМЪ КО ВѢКЪ ПЕРШКАДЖАЮТЪ, А ЛОЖНИИ
 СЛОВАМИ КІЕ: КОЛЬНОСТѢ, РОКНОСТѢ, КРА-
 ТЕРІТКО ГОЛОСАТЪ! НЕ ПОВИННИ КОНИ ЗЪ ОКА
 СПДЩАТИ, ЖЕ НАСЪ Е ІО. МІЛІОНИКЪ (А ТО
 ТРОХА КОЛЬШИ МКЪ ВѢКЪ ПОЛАКНИКЪ И СО ЗА-
 ШЕНИИИ РВІНИИИ) И ЖЕ ЧЕРЕЗЪ ОУТИКАНЬЕ
 И ПОНИЖДКАНЬЕ РВІНИКЪ ПОЛЪКА ПО-
 ГІЕЛА! ЧИЖЪ НЕ ЛѢПШИ БЫ БЫЛО КОРИСТАТИ ЗЪ
 ТОИ НАДКИ И НЕ КІРАТИСѢ КЪ ПІАКА РВІНИКЪ, АЛЕ
 СІРАТИСѢ ТАКЪ МОНОЧИСЛЕННИИ НАРОДЪ ЗАБѢ-
 ЛАТИ СОВѢ ПІАЗНИИМЪ СОВѢДОМЪ? НАЙСѢ КІАТЪ
 ВѢДЪ НИИИХЪ НАРОДИКЪ, НА ЧИМЪ КОЛЬНОСТѢ
 И РОКНОСТѢ ЗАЛЕЖИТЪ; НАИ ЧІАЮТЪ МАНѢ-
 ФЕСТЪ ХОРКАТИКИХЪ И СЛАВОНЬКИХЪ ДІПДТОВИ-
 НИХЪ ЗЪ ЧІРЦА Т. Р., КЪ КОТОРИИМЪ СКАЗАНО:
 „ТІИ НАРОДИ, КОТОРІИ СОВѢ ПАНОКАНЬЕ НАДЪ НИ-
 ИИИ ПРИКАСАТИ ХОТАТЪ, ТАКЪ МАЛО ПОНИ-
 МАЮТЪ ПРАВДНОЕ ЗНАЧЕНЬЕ КОЛЬНОСТИ И РОКНО-
 СТИ, МКЪ ТІИ, ЧО ДІАКШИ ПѢДЪ ТАКИМЪ ПАНО-
 КАНКОМЪ ЗОІАЮТЪ; АНИ ЕДІИ АНИ ДРДГІИ НЕ
 ДОЗРѢЛИ ЕЩЕ ДІА ВІОКОИ ІДІИ ЧОЛОВѢЧІТВА
 „(Humanitae).“ ТО ГАНЬБА ДІА НАСЪ, ЕСЛИ-
 БЫСМО ИМЪ ДІАКШИ ПѢД ЛѢГАЛИ, АЛЕ И
 ДІА НИХЪ ГАНЬБА, ЕСЛИ ДІАКШИ НАДЪ
 НАМИ СІАРШОКАТИ ЗХОТАТЪ; АЛЕ КОНИ
 ТОГО ЕЩЕ НЕ ПОНИМАЮТЪ, И БЕЗЪ КОІЮ НЕ МОГЪТЪ
 ІА РОЗІТАТИ СЪ ТИМЪ СІАРШОКАНКОМЪ И СО СКО-
 НИИ НА НИЧИМЪ НЕДЗАІАДНИИИ ПІАРОГАТИВИИИ,
 ТАКЪ ДЖЕ ИМЪ ТОТО ПАНОКАНЬЕ НАДЪ НАМИ ЗА-
 ІАКОВАЛО! *) —

I. A.

*) Редакція пріймаєше тымчасово пракопиць, який въ Зори дои оужикае, а то на такъ довго, докы загальний голось нашихъ оученыхъ не портаюватиць що иншого — оумѣщае по кишій артикль зъ пракопиюль черезъ того оученого сочинителя І. А. оуживаньямъ.

Зѡ Лѣкова. Въ Середѣ т. е. в Вѣренѣ въ чинѣ полѣднѣйшій попокину тѣтки окропнѣ скрито-боѣткѣ на израѣльцѣмъ раѣнѣ Конѣ и єго родынѣ; а повѣдокъ до того занаа бѣвъ фланатизмъ релігійный жидѣккихъ старѣвѣрѣкѣ. Бо трѣба знати, що и тѣтка Жиды на двѣ частѣ са подѣлили; одни — старѣвѣрѣ тримають са въ сконхъ релігійныхъ рѣчахъ дѣже твѣрдо талимѣцкихъ засадъ и старыхъ зничѣкѣ, окы-чѣкѣ и накычокъ, и найзакзатѣйшими сѣтѣ неплѣтѣлами дѣрѣгыхъ Жидѣвъ, котри стирѣй своѣй стрѣй за нѣмецкѣй змѣняли и на денекотри приказы талимѣцки, яко са зѣ по-стѣпомъ чѣсѣ и окѣтѣвъ незгаджающѣи не оука-жѣють. Першихъ назывѣють тѣтѣ также полѣ-кыли, а полѣднѣхъ нѣмецкыли Жидѣми. Незгода межи тѣми обома сектѣми найгорше за-чала са оказѣвати, якъ нѣмецкѣ Жиды кыдѣ-докали си оскѣнд сѣнагогѣ на краѣкѣкѣмъ перѣд-мѣкѣтѣю и якъ си прѣймили на раѣнѣа кѣполнѣ-ного Конѣа, чоловѣкѣа доитѣ скѣтѣлого; а най-кѣлише са показѣла заразѣ въ першихъ чѣсахъ по-конститѣцѣи — коли старѣвѣрѣ старѣли са то-го раѣнѣа Конѣа подѣ позорѣмъ, якокы нѣмъ рѣ-лѣгѣю фѣлшовѣкѣ, оуѣдѣти, на єго дѣмъ нападѣ-ты и на оулицѣ го зныкажѣти; грожѣно мѣ такѣ-же смертѣкѣ, аленѣкто не кѣрнѣкѣ, аны фѣнати мѣ-ажѣ до такого оскѣдного чинѣ мѣгѣ са поѣдѣнѣ-ти; однакѣокожѣ такъ са стало. Въ Середѣ въ полѣднѣ — жѣнѣкѣ Жидѣ прѣйшовѣ до каменницѣ, къ котрой мѣшкавъ Конѣ; мѣкѣ са пѣтѣти когѣкѣ въ сѣнѣхъ, дѣ кѣхѣна того раѣнѣа; кѣоѣ-шовѣ тѣмъ и подѣ позорѣмъ що си хѣче братѣ огнѣю до люлѣкы, кындѣкѣ въ горнѣцѣ зѣ роѣоломѣ аршинникѣ; кѣхѣрка не тѣмѣчѣи нѣчо злого, не оукажѣла дѣже, аны той роѣолѣ на стѣлѣ — и тѣмъ спѣокобѣмъ зѣжнѣкѣ трѣдѣизны раѣнѣа Конѣа, єго жѣна, шѣтиро дѣтѣи и слѣдѣа, вѣсѣхъ дѣкатѣро. Раѣнѣа и однѣ дѣтѣи вѣже оумѣрѣли, тѣмѣтѣи лѣжѣть бѣзѣ наѣѣи, ко трѣдѣизнѣа за-вѣдѣна мѣе бѣти дѣже мѣѣцѣна. — Але зѣроднѣа жѣднѣа нѣколи са не оутѣѣтѣ, и самѣ зѣроднѣарѣ не знаѣ, аныкы го спѣокобѣмъ пѣлѣцѣ Бѣжѣи на-знаѣдѣ, аны го лѣди поѣзнали и вѣже сѣдѣи на зѣм-ли оукарили; такъ томѣ нещѣаинкомѣ зѣроднѣа-рѣки при томѣ єго чинѣ оупѣкѣ капѣлюхъ кѣ-огонѣ, и хѣтажѣ го шкѣдко зѣ огнѣю поѣрѣкѣвъ, єдинѣкѣ наѣдѣмѣлила го са трѣхѣа кѣрѣна чѣстѣ, що кѣхѣрка, котрѣ такѣже отѣроѣна спѣѣтерѣгла. Зѣ-опѣдѣ оскѣкы єго чѣрѣзѣ соѣѣдѣкѣ, котри го кѣ-тон чѣсѣ коло помѣшкѣна раѣнѣа кыдѣли, вѣпѣкѣ рекѣзѣорѣ полѣѣѣѣйный на мѣнѣа, кто кы то мѣгѣ-бѣти — поѣйшовѣ до помѣшкѣна поѣдѣзѣѣного, и при поѣдѣканѣу зѣнашовѣ такѣже тон наѣдѣмѣ-линый капѣлюхъ. Зѣтого поѣкодѣ єго и чѣе чѣѣти-рохъ, на котрыхъ кыло поѣдѣзѣѣнѣе, що томѣ-чиновѣи не сѣтѣ чѣжѣми, прѣтрѣмѣно.

Въ томъ то слѣдую выпадлоуки прогити, кы
наши скащенники кбли безбрачни; а и безбрач-
номъ на силѣ безъ города и парѣ моргѣкъ гдн-
тѣ, дже тажко приходитъ жити.

Вношѣ томѣ, же подобни голови, пькно сѣтъ
скащенниками и оврадоки, а же на томѣ и
нрѣдѣ къ оутѣрѣкѣ, и нрѣдоки противни; —
и надѣюсь, же оу безпристрастныхъ людей согла-
сѣе полѣчѣ.

ЛѢВѢ ДНА 12 СЕРПНА 1848.

А. Т. парохъ сельскій и членъ
рады голокной рѣской.

ЗЪ СОБОРУ УСТАВОДАТЕЛЬНОГО
ВЪДЕНЬСКОГО.

[illegible]

школъ головати, коли они не знаютъ что то школа? Ане селаны могѣтъ вѣсти спокойни, ко- за ними и ихъ правами дрѣги депѣтовани, хотѣ не сѣтъ селанами, добре мовили, далеко лѣпше, якъ депѣтовани селаны, котри лише мовчали.

(Продолженіе на слѣдующей стр.)

Заки о дальшихъ росписяхъ надъ тѣмъ кнѣземъ Кудалѣхъ донесемо, подаемо же теперь до вѣдомости заиди черезъ Бокорѣ оутякода тѣмъ къ тобѣ къглядѣ выречени: тѣмъ сдѣтъ къ короткости: Зногитѣ сѧ поѣдникъ и патрімоніальныи стоѣнокъ зо кѣли на той стоѣнокъ стагающиии сѧ оутякаии; Грѣнтѣ и зелию належитѣ сѧ оѣдъ тагарѣ оуболнити; кѣ тагарѣ зѣ поѣднычого стоѣнкѣ кыпликающіи: панщина, данины, десятины и прч. зногатѣ сѧ; за денекотри зѣ тѣхъ тагарѣ отримають дѣдичини паны оумѣрковане кынадгородженке зо скарѣдъ крѣдкого; а за денекотри не кѣде жадного кынадгороджена. Пряко крѣдъ къ лѣтѣ и пряко пѣсокыка зногитѣ за кынадгородженкемъ.

Писаю полки: „Gazeta narodowa” къ Числѣ 100. въ днѣ 23. Серпня въ артикулѣ: „Zawiazek Rady Sw. Jurskiej” межѣ иншими невинцами и неосткореными рѣчами мочить: що мислѣ до заказана нашои рады подаявъ П. Яноръ Графъ Голуховскій въ напѣркѣ, аки зничити рѣлины полков рады; що за тоѣ къ надгородѣ збѣтивъ подвиженый на степенъ Віцпрезиденти Гверніального; що рада наша бѣдѣ радѣ наскон кидатки покираѣ и повирала ажѣ до оуткорена теперѣшного Міністерѣдѣ по 500. ренк. среб. мѣлчанѣ. То кѣ вѣзкитидна врехна и чисти напастѣ зо стороны тои пакотки любашои гизѣтки народокон.

Въ Перелишии напечатаниа въ чисто мило-рѣцкѣмъ издѣніи: „Покѣсти зъ Пыкъма свѣтотоу“ написани Антоніемъ Довранскимъ, парохомъ Валакскимъ. (Цѣна одного экземпляра 10. кр. сер.)

Во Львовѣ къ типографіи старополѣвской
вышли тѣмъ двумя письма:

1) въ языцѣ полукѣмъ:

Słów kilka napisanych w obronie ruskiej narodo-
wości, przez A. Pietruszewicza. (Цѣна 15 коп. сере.)

2) въ языцѣ нѣмецкомъ :

Ан die Russinen: Gedicht aus dem polnischen übersezt mit
kurzen historischpolitischen Notizen über die Russinen.
(Цѣна 10 кр. среб.). — Радио кождомъ тѣмъ
пѣнья совѣтъ кѣптити. —

Въ 17. Числѣ Зори зайшла на 4. сторонѣ
въ 1880й передѣлцѣ въ 7. строчцѣ ошеники;
мѣсто „оуродныхъ“ читай „голыхъ“

По девятое. Патрімоніальныя оурады мають
судовность и полѣтичный зарадъ тымчасово
ажъ до запровадження крайовыхъ оурадѣвъ на
коштѣ державы на даль забѣдовати. —

много вутратили, много вутерпѣли, много крови пролили. И ми Рѣины можемъ также сказати, щомо много для вольности черезъ патыть лѣтъ вутратили, много вутерпѣли, много крови пролили! ще больше якъ Полаки, и то для нихъ и къ ихъ рѣкахъ! то и мы годни вольности! то и мы засиджили и права скогоды! Боронѣмъ же и тѣи права наши цѣлюю моцею кѣхъ силъ нашихъ! Дбаймо о добрѣ долю народа нашего рѣкого! Много ранъ его гоѣти має каждый свѣтлый Рѣинъ скатѣ покинность! Ний Лекъ нашъ сильный ѡпирае кѣлки непрѣтеки напады, абы на Рѣи зацвили добри часы!"

Переспорога.

Доходять насъ кѣти, що сѣтъ такі люди, котри оководжѣна ѡдъ панщины до злого надѣжикуютъ; ѡтъ наприкладъ: що сидять дѣлины цѣлыми въ корчмахъ и напикуются, тай занебѣють и марнѣють господарѣтко и заревокъ. И также ѡдти, що похваляють чѣсти крадѣжи. За такі велики грѣхы бѣде Богъ тажко кярѣти. Чижь то годится Бога такъ гнѣвити за тѣю Бѣо великѣ милость, якомо теперь дѣзнали? Чижь то така кѣачность за Бѣо милосердіе? Чижь то лѣлка Божѣ має намъ помѣжити на погикель нашъ? Довери люди! застановѣтѣ и напоинняйте єдинъ дѣрого; вы котри тѣи слова читаете або ѡбѣте, поднѣтѣ головъ кашъ и при каждой спосебености гокорѣтъ дѣлкѣ, а гокорѣтъ сильно, щобы вутѣткѣвали са тѣи, котри нѣчого иного нахѣтѣ не хочѣтъ знати и рѣкити, якъ но пити, ѡупикатися и кристи. Запекне то знокъ зачнѣтъ теперъ сила горѣти, якъ то звычайно къ осени кѣкае, коли зачинають позеирати дары Божѣи пропикати, и хѣты въ нѣладѣ зѣставляти; тай на кѣнѣ пропикѣе працю свою, кѣдѣтъ нарѣкати на тажкѣи передѣококъ! Оже перестѣргайте сѣбе, и гокорѣтъ совѣк смѣло правдѣ, абы разъ тоѣ нещѣсны пѣаньѣтко счезло спожежи народа рѣкого кѣе и такъ окрѣчанного за пѣаньѣтко!

О пропинаціи.

Сеймъ кѣдѣнѣкѣи ѡурядѣвъ а Бѣо Величѣтво Цѣсарѣ кѣе подпикѣвъ знѣенке приидѣвъ горѣлки и пивѣ. Але скажете, насъ не приидѣвали до горѣлки, до пѣаньѣтка; а пивѣ лѣдко дѣ можна кѣло дѣстѣти, и того лѣдащого. Овшѣмъ скажете, насъ ѡучили и загрѣвали до мѣрности, до стрѣмѣжливости, а нѣкто томѣ са не противѣкъ. (Сѣи противѣлика, но же Цѣсарѣ дѣкъ кѣкъ тѣке право, ти не позыкали; во дѣкѣише, якъ са къ Церкѣкѣ кѣвало, щобы люди кѣстерѣгали са горѣлки и пѣаньѣтка, то са такого свѣщенника чипали и позыкали, же народѣ бѣнтѣе.) Пракѣ, що за пановѣна кѣстрѣяцкого до пѣаньѣ

тѣва не могли приидѣвати; то также кто ѡупикѣва, кѣкъ самоѡольными пѣакомѣ, на тѣмъ вѣльшѣ свою провинѣ и ганѣбѣ. — Алежь за польского пановѣна приидѣвали до пѣаньѣтка, во нахѣдали горѣлкѣ, абы пропѣнаціѣ добре нѣли, и ще неѣодакѣи ѡдѣмѣли за панщѣинѣ до магазинѣ ако до жидѣ, абы и взѣти за працю горѣлки; также на прикладѣ нѣмъ дѣли комѣ картѣ женѣтѣи, то перше помысли до магазинѣ, доки не набѣкъ когато горѣлки, и такъ то приидѣомъ заправѣный зѣбѣтъъ народѣ нашъ до пѣаньѣтка, до горѣлки; а паны и жидѣ мали зыкъ и то великѣи зыкъ, абы ще тоѣ, що чоловѣкъ совѣк при тажкѣи панщѣинѣ мѣгъ загосподѣрѣвати, зо стѣдоми, зѣ оворы, зѣ коморы, зѣ хѣты, зо скрынѣ, зѣ пола и города, а нахѣтъ зпѣдѣ кѣркъ заѣрати, и чѣловѣкъ къ дранѣтѣи и при голоѣи корѣи зѣстѣкити. Тай ще дѣкали помѣкъ а казали платѣти якъ хотѣли, и дѣ инде не кѣло можѣи брати того прокѣлатого трѣнкѣ, но къ свого аренѣара, котрымъ дѣкѣи мѣкъ приѣво коли взѣти, якъ кого перѣхопѣкъ, що кѣдѣи инде нѣтъ и тѣмъ квартѣ горѣлки, и ажъ цѣсарѣе право той приидѣвъ знѣло. Такъ кѣло дѣкѣи! такъ то дѣкѣи корѣи и горѣлка совѣк пановѣли! Зѣ того кѣго позѣстѣло дѣи такъ, що но паны кѣрѣтъ горѣлкѣ, стакѣлатъ совѣк корѣи, и прѣймають на свое аренѣ жидѣвъ, котри по малѣхъ силахъ за горѣлкѣ тыѣаки для сѣбе и для панѣвъ зѣырають! Бо то нарѣкають люди, же кѣдѣи; же не мѣють и защо дѣокъ кѣпити, пѣокиѣи наймитѣи, школы поставѣти, подѣтѣкъ ѡплатѣти; а прѣцѣжь мѣють кѣдѣи тыѣаки пропикати! може не пракѣ? застановѣти са тоѣлько надѣ жидѣи: а зѣ кѣдѣи жидѣи аренѣарѣ такъ панѣють, перѣи, ѡдѣжъ къ лѣтѣ когатѣ, а къ зимѣ дорогѣ фѣтра носятъ, къ тыѣмъ корѣи мѣшкуютъ и ще до того черезъ цѣлый рѣокъ щѣтыжѣи къ сѣбѣи цѣакомѣ ничѣ не рѣватъ, а прѣтоѣи кѣлѣ гѣлѣ кѣдѣи и добре и жѣють, не зѣ тыхъ то, що по кѣише сказѣно, пропитѣхъ тыѣаки? На той зѣмѣтоный арѣнкѣ зѣстѣли нѣложѣи акѣизи и то велика акѣизи, що не мало причинѣло до того, же паны кѣ горѣлкѣ а сѣ ними пѣаньѣтко зачали зникати. Кѣы кѣли цѣакомѣ счезли! Теперѣ дѣкае, и мы кѣмъ неѣаѣоко лѣкѣише донѣмѣ, же сеймъ кѣдѣнѣкѣи и Цѣсарѣ тѣке дѣли пракѣ, що громаѣи може сами свою корѣи мѣти, тѣмъ своего шинѣара поѣадѣти, що прихѣдѣ зѣ пропинаціи къ корѣи громаѣи кѣдѣи громаѣи; однакѣи сами громаѣи, або той шинѣарѣ мѣють са о трѣнкѣ старѣти. Добре вы кѣло, жѣкѣи горѣлка цѣакомѣ счезла, а за тоѣ добре нѣко, ако по дѣкѣи мѣдѣ при кѣакоѣи мѣрности и бѣзъ пѣаньѣтка наѣтали; во тѣи трѣнкѣ не сѣтъ такъ шкоѣливи; и кѣе громаѣи

маючи зникъ зо своєю пропинаціи не такъ іа дже стратить. Алежъ тра на тоє оуважати, аки шинкаръ євѣ нашої кѣры; чоловѣкъ почитивий, котрийє неощѣдкакъ и пѣянтво не попиракъ, оу злодѣѣкъ не перекѣплювакъ, и корчмѣ дла громады и подорожнихъ чисто оутрымѣвакъ. Вже чѣмъ лѣтатѣа жида коло громадъ; то перетерѣгаємъ, аки громады мали розѣмъ. —

Тѣ ко Львовѣ вийшла дѣржавна мова гокорѣна (по польски) на сгромаджѣню Академикѣвъ (польскихъ). До чого кже прѣйшло, погладѣйте. Кажѣ, аки повстала Польша (найбѣи тамъ тоє гокорѣвъ); алежъ далѣй кажѣ, що вѣтаа Польша докѣнчила дѣло Христова. Не розѣмѣмъ, чѣ си гадаѣ, що дѣло Христова ще потребує докѣнченѣа бѣдъ Польщи! По томъ якъ вѣ іа рѣвакъ зъ словъ христовыхъ и апогтолѣкихъ, що вѣаки вѣасть бѣдъ Бога, кажѣ, що жертвою Христѣаньства євѣ Христѣ, а жертвою докѣнченѣа христѣаньства є Христѣ-нарѣдъ, то єсть: Полаки. Ожѣ мѣмъ нового Христа: нарѣдъ польскѣй! Алежъ пекно доврѣ мыслащи Полаки такъ далеко не поѣдѣтъ свои сѣлѣости и дѣмы, щѣвѣ хотѣли подобно Пилатѣ оѣдити Христа, и євѣти Іисѣ-гома Христомъ! Далѣй кажѣ, що Христѣ на крѣстѣ сомѣвѣа (зконтпѣвъ) о вѣмъ, а новѣй Христѣ (Полаки на три крѣты распѣти) не сомѣвѣа, бо отъ свѣжѣа офѣра, свѣтѣй Тѣофѣла (Вѣшнѣовѣкѣй, которого тѣ тамтого рокѣ за оучѣтъ при повстанѣю въ рокѣ 1816 подѣ Нарѣкомъ смертѣвъ оукаранѣ) на новѣмъ дѣревѣ покѣщенѣа оумираючи выкрикивѣвъ: „Єще Польки нѣє зѣвѣла!“ то значить: „єще колынокъ нѣє зѣвѣла, бо польки а колынокъ єсть єдно и то само!“ Жѣвѣ того Тѣофѣла нѣдѣ Іисѣа Христа прѣвозноситѣ, то новѣ рѣчѣ! то нови зѣмытѣ! Ожѣ и на Іисѣа Христа пориваютьѣа загорѣацѣ! И тоє гокорѣтъ, що и „Нарѣдъ-Христѣ“ (то є Полаки) не задовго закладѣтъ сѣдити мертвыхъ и живыхъ, и що вѣкѣ станѣтъ прѣдѣа тѣмъ страшнымъ сѣдоимъ ихъ: Горѣ тамъ євѣ Короламъ, Францѣ-замъ, Нѣмцѣамъ, Москаламъ, але що щѣ? горѣ, сторѣзѣ горѣ, вѣагнымъ родакамъ, котри єще не хотѣтъ оузнати годности вѣ вратѣ своихъ, не хотѣтъ пѣзнати вѣжи цѣли Польщи и ширѣтъ розакѣнѣє мѣжѣ єднимъ народомъ. Тоє зѣааа тычитѣа наѣ Рѣинѣвъ, що не хочѣмъ за Польшѣ коувѣти и до Польщи налѣжати, до Польщи тѣако, котра іа на самого Сына Божого Іисѣа Христа порывѣа! Ожѣ наѣ кже не ино за нарѣдѣнѣтъ нашѣ рѣкѣ, але и за вѣрѣдъ, за Іисѣа Христа стоати и терпѣти! Єтѣйможѣ! и терпѣмъ!!!

Іванъ Ф.

Второй списъ дарѣвъ

Головнѣй рѣкѣ Радѣ бѣдъ дна 22 Липца до дна 11 Вѣрна 1848. зложѣнныхъ.

- 1 Дѣвродѣтелѣ зѣ Бѣча. 41 рѣ. — к.
- 2 Радѣ оекѣдова Нарѣвѣа окрѣга Берѣжаньского 17 — — —
- 3 Радѣ оекѣдова Калѣвѣа окрѣга Стрѣй. 15 — — —
- 4 Громада Лѣсеницы окрѣга Львов. 2 — — —
- 5 Нѣзнѣомѣй дѣвродѣтѣй 2 — — —
- 6 Громады Оульгѣиковѣ и Тѣрношинѣ окрѣга Жолѣковѣа 12 — — —
- 7 Радѣ оекѣдова Подѣгацѣа окрѣга Берѣжаньского 30 — — —
- 8 Радѣ оекѣдова Іѣролѣвѣа окрѣга Перѣмѣиского 15 — — —
- 9 Іѣанъ Новѣковѣкѣй парѣхъ зѣ Кѣлѣ-чѣцѣ окрѣга Самѣборского 10 — — —
- 10 Дѣканѣтъ Оуѣтѣцѣкѣй окрѣга Стѣани. 35 — 26 —
- 11 Чѣины головѣнон рѣкѣон Радѣы 10 — — —
- 12 Громада Вѣнникѣ окрѣга Львовѣк. 4 — 36 —
- 13 Дѣканѣтъ Сѣаѣатѣкѣй окрѣ. Тѣрно. 65 — — —
- 14 Радѣ оекѣдова Комаѣрно окрѣ. Самѣ. 21 — — —
- 15 Радѣ оекѣдова окрѣга Стрѣйского 11 — 20 —
- 16 Радѣ оекѣдова Болѣхѣовѣа ок. Стр. 30 — — —
- 17 Тѣодѣоръ Вѣтѣвѣцѣкѣй парѣ. Дѣлѣшѣа 10 — — —
- 18 Брацѣтѣо цѣркѣи Дѣлѣшѣакоѣн 5 — — —
- 19 Брацѣтѣо цѣркѣи Комаѣноу 5 — — —
- 20 Мѣхѣилъ Вѣаѣкѣкѣй парѣхъ Дѣвѣовѣ 5 — — —
- 21 Дѣканѣтъ Вѣаѣтинѣкѣй окрѣ. Колом. 15 — 10 —
- 22 Дѣвродѣтелѣ нѣназѣвѣащѣйѣа 20 — — —
- 23 Дѣвродѣтелѣ нѣназѣвѣащѣйѣа 5 — — —
- 24 Громада Жѣвѣацѣкѣ окрѣга Жолѣковѣ. 4 — — —
- 25 Радѣ оекѣова Олѣко окрѣга Золѣчѣовѣ. 12 — — —
- 26 Громада Стрѣниѣвѣа окр. Золѣчѣовѣ. 2 — — —
- 27 Катѣрина Т. сѣпрѣга Іѣрѣа 2 — — —
- 28 Стѣфанъ Кѣлѣкѣ сѣлаѣникѣ зѣ Рѣдѣна окрѣга Львовѣа 1 — 10 —
- 29 Громада рѣдѣнѣа окр. Львовѣа 1 — 20 —
- 30 Лѣвѣцѣкѣй парѣхъ зѣ Тѣрки окрѣга Коломѣйского 5 — — —
- 31 Радѣ окрѣга Берѣжаньского 20 — — —
- 32 Радѣ оекѣдова Затѣварѣникѣа окрѣга Сѣаѣоцѣкоѣа 25 — — —
- 33 Радѣ окрѣга Стѣаниѣакоѣа 17 — 4 —
- 34 Радѣ оекѣдова Нарѣвѣа окрѣга Берѣжаньского 12 — — —
- 35 Радѣ оекѣдова Іѣкорѣвѣа, окрѣга Перѣмѣиского 15 — — —
- 36 Радѣкѣвѣчѣа парѣхъ Жѣвѣовѣа окрѣга Жолѣковѣа зѣ своимѣ парѣхѣан. 4 — — —
- 37 Радѣ оекѣдова Оуѣвѣа окр. Золѣч. 50 — — —

Разѣомъ Золѣт. Рѣнѣ. сѣвѣромъ 385 р. 36 к.

За тѣи дарѣ чѣстнымъ дѣвродѣламъ сѣаѣдѣаа вѣагодарѣнѣє.

Одѣ Головѣнон Рѣкѣон Радѣы.

Во Львовѣ дна 11 Вѣрна 1848.

З О Р А Г А Л И Ц К А.

Число 20.

Львівъ, дня 26 Вересня 1848.

Письмо сіе часомъ виходить що тыждень разъ ко Второкъ. — Цѣна покровна ко Львовкѣ 1 Реньк. 15 кр. Ср; въ оурадахъ почтовыхъ 1 Реньк. 15 кр. сребромъ.

Ц. к. тѣтнійшо крайомъ Президіѣмъ при-
слало нашой Четной Радѣ на рѣкы
Застѣпника Предѣдателя Вѣчестного
Михаила Кѣзьмиского писмо нагѣдпа-
ющон оінокы.

Вѣчестнѣйшій Господине!

Высокое Міністеріѣмъ проікѣшена розпорадже-
ннѣмъ сконилъ зъ 31 минѣшого мѣсѣца, Ч.
3659 овавило крайомѣ Президіѣмъ зъ покодѣ
предложеного бѣдъ Головнои Рѣкон Рады Наро-
днои прошенѣ о введеннѣ рѣкого обѣченѣ къ тѣ-
тншнхъ оучилищѣхъ съ початкомъ школьного
рокѣ 1848/9 слѣдѣущѣ:

Его ц. к. Величество изколили кы-
речи рѣкны права рѣкон народности зъ
каждою ннною народностѣю Цѣсарѣтка
и приказали по тѣйже засадѣ къ кра-
евыхъ орѣдоканахъ постѣпати. Міні-
стеріѣмъ ширѣ са старѣе, той наказъ безъ на-
мнѣшого оуцѣрѣдъ виконати и для того звѣрнѣло
цѣлѣмъ скою оукагѣмъ на многократни до сѣбе пода-
ни проікѣмъ о взгладѣ на рѣкѣмъ мовѣмъ при пѣлич-
номъ обѣченнѣ. Міністеріѣмъ доходило, що са
кже къ тѣмъ взгладѣ стало; а розмислило и
постѣновокило, щомъ са ще при тепѣрѣшнихъ сто-
іднѣкахъ — и то зарѣзъ къ чинѣмъ привѣсти дѣло.

Многи и велики трѣднѣости сѣтъ до покѣна-
на. Они походѣтъ зъ великои оіширности, на
мѣкѣмъ дотыкающіймъ правила мають бѣти розта-
гнѣни; зъ цѣлѣкокитого занѣдѣкана ажъ дотѣперъ
той важной потребности народнои; зъ конечно-
сти, абы кже къ дѣлѣмъ бѣдѣшомѣмъ переокра-
женнѣмъ пѣличного обѣченѣ черезъ кыпередженнѣ не
оуѣлижати; зъ незѣдѣного взгладѣ на стоимѣ-
кы финанскы (мѣетковѣ) краю; ко тѣмъ жадѣнѣмъ
оумѣрковѣканнымъ житѣлѣмъ краю нѣможе переочити.

Що са тичитѣ школъ народныхъ, то кже
ц. к. Галицкѣмъ Гѣбернѣмъ давѣнѣйше оудѣлило кон-
систоріѣмъ розпораджѣннѣ, абы ко кѣмъ нарѣ-
днѣхъ школахъ тѣхъ окрѣгоѣмъ (цѣркѣлоѣмъ) Га-
лицкѣхъ, къ котрыхъ люднѣмъ цѣлѣкомъ, або

перемѣгающе е рѣкою, наѣка къ рѣкой мовѣмъ
преподаѣлиса и абы къ тѣмъ намѣрѣмъ потреѣ-
ни принаѣгоджена для нагѣдѣнѣющого рокѣмъ школь-
ного починилиса; черѣзъ що къ тѣмъ взгладѣ
кѣмъ са стало, що тепѣрѣ можливѣмъмъ бѣло и
зѣдѣлати могло са.

Що са тичитѣ Гимназій, Гѣбернѣмъ зѣдѣ-
нѣхъ и отѣчѣтѣвоѣкѣнѣхъ мѣжѣмъ такъ зъ ста-
нѣмъ оучительского мѣко и зъ иншѣхъ станѣмъ за-
проісѣло, абы рѣкѣмъ мовѣмъ тѣмъчѣшого мѣко кѣль-
нѣмъ предѣмѣтѣмъ и безплатнѣмъ оучили. Міністеріѣмъ
наказомъ сконилъ зъ дня 28. Верѣсѣмъ 1848. Ч.
3602. зарѣдило, абы са тоѣ зарѣзъмъ съ нагѣдѣ-
пѣнѣнѣмъ рокомъ школьнымъ 1848/9 черѣзъ
тѣмъчѣшѣмъ оучитѣлѣмъ дѣлѣло, котри, елиѣкы
нѣхъ оіолинонѣмъ кымаѣгали, вынаѣдѣгороджена до-
поминѣнати са мають.

Взгладѣмъ кѣмъдѣлища (оунѣверситѣтѣмъ) льѣвоѣ-
ского, Міністеріѣмъ кже оу Его ц. к. Величѣмъ
потреѣни крокъмъ для заѣведенѣмъ кѣтѣдры рѣкого
мѣзыка оучинило и абы для важности, мѣкѣмъ
тѣмъ кѣтѣдры оучительскѣмъ для дальшого кыдоѣко-
наленѣмъ и розширенѣмъ рѣкон словѣннѣмъ мати по-
кинѣнѣ чѣмъ не тратити, оурѣдило оно пораѣдѣчѣ-
не оѣсѣдженнѣ оіонѣмъ, однаѣко съ доѣлаткомъ, що
имѣновати са мающіймъ профѣсѣсѣмъ одноѣмъ роѣко-
мъ нѣкѣдѣшомѣмъ (для проѣкы) поѣдѣати са має.

Оѣдъ оѣгладѣмъ и чиннѣмъ, мѣкыми нарѣдѣмъ рѣ-
кѣмъ тѣмъ оуѣтанѣмъмъ попырати бѣдѣ, также по
кѣлѣшой чѣсти и скѣтокъмъ еи заѣлѣжати бѣдѣ.

Міністеріѣмъ оузнаѣмъ съ великимъ оудѣволь-
ствомъ дотыѣмъсоѣмъ трѣдѣмъ оіонѣмъ о поѣдѣненнѣмъ
народного проікѣшенѣмъ и оѣчѣкѣмъ зъ заѣѣрѣнѣмъ
не оіаѣвленѣного дальшого оуѣнѣлокѣна, мѣючи тѣмъ
соѣѣтѣмъ, що тѣмъ кыдѣнѣмъ оуѣтанѣкѣнѣмъ
скою ширѣмъ кою орѣдѣмъ (потреѣмъ) рѣкого наро-
дѣмъ заѣлѣгодити овавило.

Мѣю чѣмъ Вашѣмъ Вѣчѣстнѣмъ о оіонѣмъ того
мѣністеріѣмъмъ поѣтанѣкѣнѣмъмъ съ тѣмъмъ доѣлат-
комъ оуѣѣдомити, що для оѣсѣдженѣмъ ноѣодѣ-
творѣнѣмъ кѣтѣдры оучительского мѣзыка рѣкого, съ
котрою платѣмъ роѣчныхъ 600. рѣнѣ. ср. полѣѣченѣмъ,
разѣмъ оуѣѣгъ (конѣѣѣгъ) роѣписѣкѣмъ и оіаѣмъмъ и
проч. и проч.

Голѣѣховѣкѣмъ.

Въ обѣщенію оурадокомъ въ газетѣ льков-
кой зъ дна 15. Верена с. р. Ч. 108. той оу-
бѣтъ о катедрѣ мзыка рѣкого при тѣтійшомъ
вѣдчиищѣ вже росписаный и оубѣгатель о тѣю
поладѣ мають са до коньца сего мѣсяца до Ме-
треполѣт. Консистора окр. гр. к. подавати. —

Переспорога.

Вже колинь незадогго доминнїи и мандаторы
вѣдѣтъ знинны, а натомиѣтъ стане старшина
громадѣка, мѣсика и сельска. Іака тога старши-
на має вѣдти, тоє окаже вамъ радѣ, и мы вамъ
также скажемъ. Таа старшина не вѣде вамъ
силомѣць накинени, але вы самы вѣдѣте си о-
нѣю вывѣрати бѣльшостію гологоць, якъ каждый
вѣде си найлѣпше и сѣмѣenne гадати бѣзъ
жадного примѣсѣ. Оже перестѣргаемъ васъ, що
выѣте са жадномѣ примѣсѣи не поѣдавали, и
щовыѣте собѣ вывѣрали людей, котри мають
страхъ Божій, котри сѣтъ розмѣрковани, ко-
три мають оувагѣ, котри сѣтъ сѣмѣенни,
котри сѣтъ крѣпкои и твердой волѣ, котри не
хочѣтъ ничіей крывды, котри собѣ не розви-
рають, але мають для каждого чѣтъ, котри
сѣтъ тверези, и при горѣлицѣ справы не вѣдѣтъ
сѣднѣти, котри пѣанкѣвѣ и инномѣ зломѣ не да-
дѣтъ потѣхы, котрымъ можна щокъ повѣрити,
котри надѣвѣ и школѣ вѣдѣтъ попирати, сло-
вомъ, котри сѣтъ чѣстни и доври люди и ко-
три вы доври собѣ поѣдѣпали. Огоблико же оу-
важайте при вѣмъ томъ на такого, котрый вы
ще оумѣкаѣ читати и писати. Также тра за
тымъ обѣтати, абы мока и писмо старши-
ны громадѣкон вѣдл и рѣски. Если выборъ вашъ
злѣ выпадѣ, то на никого, но на сѣбѣ вѣдѣте
мати нарѣкати. Для того каже са вамъ за-
вчѣсѣ, абыѣте са могли доври намыслинѣ.

Одѣ Рады Головної Рѣкои

Льковѣ дна 18 Верена 1818.

Переспорога.

Нѣмъ ще сѣмъ вѣдѣныкѣи и Цѣсаръ ста-
новчо о школахъ вырѣдѣтъ, то вже мѣнїстерѣ-
дмѣ надѣкъ подѣ днѣмъ 2 Верена т. р. Ч. 5692 и
1302. и наше гѣвернѣдмѣ до Ч. 67940 оупере-
джаючи обѣвили, що въ школахъ народныхъ,
яки доси називалиса школами нѣмецкими, має
са давати надѣка въ моѣмъ матерноѣи. Если вы
до того ще не вѣдлѣ оученики и оучители оупого-
блини, то са мають таки оупогоблениа почини-
ти, и принаймѣнѣ въ школахъ трѣвѣальныхъ а на
головокныхъ къ першѣи класѣ повинна вже ма-
терна мова вѣдти запроваджена. Полаки заѣвѣ-
гають, абы мока польска по школахъ заѣмѣла;
то найса полаки оучать по польски, але наша
мока матерна, народна рѣка; то рѣски дѣти
повинны са по рѣски оучити. Оже народѣ
рѣкѣи повиннѣ вѣсильно обѣтати за тымъ

доверимъ правомъ и за скою мокою, и кыма-
гати, абы право тоє мало скѣтокъ! Тогда вы-
падѣ надѣка для дѣтей рѣкскихъ легко, и мока
наша рѣка прѣйде до своей давной чѣсти. Если
вы де по правѣ томѣ непостѣпали и рѣсинамъ
польскѣ моѣмъ наѣдыали, то просимъ намъ до-
нести, абы домагагнѣса помочи радѣ.

Одѣ Рады Головної Рѣкои.

Льковѣ 18 Верена 1818.

О гвардіи или спражи народной.

Доври маемъ права; але абы тѣи права не
стратити, и ихъ собѣ заѣвѣспечити, то трека
силы. Пракда, що въ народѣ велика сила; но
таа сила рокинениа и не справлена. Оже абы сила
народна для охороны правъ вѣдлѣ скѣплѣна и доври
оуложена, то вѣсмилоствѣтѣишій Цѣсаръ и Царъ
нашъ призволивъ гвардію (стражъ) народнѣ. По-
лаки заризъ са того оухватили, и гвардію со-
бѣ оучинили; а мы рѣсины не творимъ си гвар-
дію! и тоє може намъ на злѣ кыити! Кажѣте,
же вы не хочѣте гвардіи для того, во она поль-
ска. То оучинѣтъ рѣскѣ гвардію, и радѣ
цѣсарѣкѣи не протикнѣса, але призволаѣ мѣнї-
стрѣнокъ рѣкѣи, котрый вѣде оголошеній. Тай
никто зъ Полакѣвъ не може са вамъ на доко-
дителя наѣкнѣдти, але кого си вы бѣльшостію
головоць оберѣте; на прикладѣ, якого аѣшитѣ-
ваного конна (жолнѣра); тѣи вѣде васъ кыдѣ-
вати и вами доводити. Сама громада повинна си
вывѣрати спомежи сѣбѣ зарадѣ гвардіи. Кажѣте:
Що є войско; що даѣте рекрѣтовѣ; що тѣи васъ
мають боронити. Алежъ войско має инни спра-
вы, а гвардіа инни, и чижъ вѣдѣа є войско! Тай
не гадѣйте собѣ, що гвардіа такъ якъ войско
має ити на вѣйнѣ; во гвардіа на мѣсци своимъ
зѣбѣтаѣ, абы чѣгомъ дѣлѣити, якъ войско саме
не выстарѣаѣ. Кажѣте: що не має коли мѣнї-
стрѣнкѣ оучити, во тра коло господарѣтѣка хо-
дити. Нѣ тогда, коли можна, коли са госпо-
дарованю не перешкодѣтъ; тай мѣнїстрѣнокъ
для гвардіи поѣдинчій. Кажѣте: не ма орѣжа
(коронѣ). Пракда, ще на сѣмѣмъ вѣдѣныкомъ не
розѣдѣжено, чи край, чи самы громады мають
орѣже справляти. Алежъ можна са тимчасово
довгими хотѣжъ не окѣтнѣли кѣлами, пѣками,
косами (розѣмѣка, коса повинна вѣдти напроѣтъ
наѣгнѣти, щовы дѣдѣного коло сѣбѣ столѣного не
скѣлѣчнѣти) и проч. оузеровѣвати; но жебы
са завчѣсѣ вложити доври. Я орѣжемъ пѣльнымъ
и шаблами домагагалоѣ войско. Може са
кто боѣтъ, що яко гвардѣста, то вже ставѣа
воакомъ. Нѣ, онъ не перѣтаѣ вѣдти господа-
ромъ. Зѣважайте си ще на тоє, що тепѣрь вѣдѣа
непокой, що може де выпѣти рѣвѣнокъ, що
може де кто поѣпѣивѣвати, що злодѣи зачина-
ють шнѣрити: але якъ вѣде гвардіа, якъ вѣде
стражъ, якъ вѣде вѣе готока и оуправлена сила;

то не може такъ легко зинти нелады. Тогда
зли люди вѣдѣтъ мѣти страхъ, и якъ бы десь що
выпало, то вже гвардіа може порадошне вы-
тѣпити и до охоронѣ са взати, якъ права
гвардіи припишуть; але не такъ, щобы въ не-
ладѣ, безъ прикодѣ каждый свое рожикъ; черезъ
що ставса но ще вѣльша замѣшанина, ще вѣль-
шій непорядокъ, ще вѣльша шкода, а навѣтъ
крывда и безправье. Оже для безпечнытка прѣкъ
сконхъ, для спокою и лады, для постраху
злыхъ людей заказуйте са въ гвардіи! каждая
громада для себе: роздѣлена що стари и хо-
рочити не могѣтъ вѣти до гвардіи потагани,
окажѣми они охоронѣ потребѣтъ. Оже такъ са
рѣчь мае, що до гвардіи. Сами советъ розважте,
що она для какъ дѣже потребна. Бо иначе сами
советъ вѣдете вынны, ели какъ шкисъ корога
скрывдытъ.

Д Ъ Д Ъ.

Ктожъ не выдѣкъ вже зъ какъ дѣда,
Що го згинѣла въ трое вѣда?
Що мѣ когы зѣвшикъ голодаъ,
И траѣ нимъ зимино холодаъ,
Що якъ шланка спѣхъ зъ хорова,
Яжъ мѣ шпаятъ въ лахахъ хрова.
Въ глѣбѣ головы очи втѣкли,
Вѣкъ и зимино зѣмы згѣкли,
Синока гѣбока вразъ вразъ клепе
Іакъ день, такъ ночь все щокъ шепче,
Грѣшнымъ тѣломъ свѣтитъ вѣды,
Вы знаете дѣда люди!!

Въ переднококъ, въ тажкомъ рокѣ
Дѣда зъ горбиный зъ слезокъ въ окѣ
Ледко же ногы колоче;
Але жѣ — вѣти хоче.
Кобы хлѣва хотъ дровинкѣ,
Хотъ борщикѣ окропинкѣ
Выпросити, вымолити,
Выплакати — абы жити.

Ихъ ода хаты такъ до хаты
Колоче са дѣда горватый;
Але страшный допѣтъ зъ неба
Оуиникъ вѣднимъ людемъ хлѣба.
И дѣда мило не скончае,
Молитъ, проситъ, нарѣкае.

На горбочкѣ середъ села,
Тамъ когачкы хата вѣла;
Гнѣздо вѣска на коморѣ,
Деять коровъ на оворѣ,
Полотъ въ димѣ, мѣдъ въ сѣдинѣ,
И полотна покни скрипѣ.
И хлѣбъ розперъ охорогы,
Хлѣба покно по подъ ногы;
Тамъ дѣда залѣзъ, зъ за порога
Рѣвне плаче, проситъ Бога

О шанибѣтъ господинѣ;
Чей го погода нинѣ.
Въ томъ когачка дѣрмы скрипѣ,
На жѣвѣрака злобѣны крикѣ:
„Чого мавчишь коло хаты?
„Чомѣ дѣтемъ не дашь спати?
„Чакъ бы вже разъ перетати
„Людемъ очи выдѣрати!
„Пречъ нероко, пречъ гѣлѣтай!
„Хочешъ кристи — а та знаю.
„Не хоче ти са рожити
„Идешъ, бы що де влопити.
„Гѣджа! Гѣджа! крию дѣда!“

И вдовца ей соѣда,
Котрой хотъ дѣмъ не когачый,
Взала дѣда до свой хаты,
Хотъ дѣточокъ кѣпкѣ мала
Дѣдѣ вѣти — що можъ дала.
Голова мѣ зъ нѣдѣ зинѣла
И сорочковъ го прикрывла.
Ще зачала промислати,
Іакъ бы то мѣ дрѣгѣ дати.
И дѣда вѣпникъ въ небо очи
Сѣнокъ гѣбока втажъ шепоче:
„Завтра що зачнешъ рожити
„Богданъ не могаеъ скончити!

Минѣкъ вечеръ, ночь настала,
Вдовца ще до дна вѣтала;
Скатымъ крестомъ са крестила
И такъ советъ говорила:
Кобы старца якъ прикрити,
Сорочекѣ мѣ оушити,
Божъ го нѣдѣ страхъ приѣла,
Сорочка потребна вѣла.
И полотна кѣсень мая,
Чи выстарчитъ? ще не незнаю.
На сорочкѣ три змѣрити;
Іакъ выстарчитъ, вѣдѣ шити.

Ледко мѣрѣ взала въ рѣкы
Яжъ плотно росте въ штѣкы.
До вечера ода поранкѣ
Разъ въ разъ мѣритъ вѣзъ оустанкѣ,
И недай Боже скончитъ,
С сорочкѣ зъ чого шити!
Сто штѣкъ полотна самого
Іакъ клѣбѣкъ листъ тоненького.
И швакцины? хѣстока въ кѣкты?
Яжъ са мило подивити.
Покнѣ хатѣ намѣрила
Тогда словамъ оукѣрила,
Що дѣда зъ неба спросивъ окопѣ
Въ когѣхѣнѣ серца глѣбокомѣ.

Вже когачѣ ктокъ давъ знати,
Вѣжитъ до вдовцы хаты,

Мало не з'їсть себе самѣ;
Той дѣдъ перше вѣвъ къ ей домѣ.
Не вѣдожъ мѣ вѣтки дати
И толькѣ добра доѣдати?
Ей зъ лакомитѣ и зъ заздрости
Дриждѣть жилы, тріщать косты;
И вже хоче са скрити
Бы са зъ нѣвъ вѣкомъ подѣлити.

Я вдовица кеселенько
Одозвѣла лядоу дененько:
„Тѣю хѣткѣ крайнѣ въ кѣтѣ
„Возьмѣтъ кѣмо мене дѣты;
„Що Богъ скатый дѣе зъ неба
„То и ближнимъ дати треба.
„Мыжъ же его не кѣтъ дѣти?
„Не маємо жѣжъ са любити?
Богачка са ктѣмъ вѣла
Іакъ полѣ пахѣ хѣткѣ вѣхила;
Задѣрла нѣтъ, щѣмъ мрѣхила
Тай до себе поѣхила.
„Почкай кокомъ го доѣтала
„Того дѣда, мѣмъ знала
„Що бѣдъ рана зачинати.
„Гроши! гроши! рахѣвати”.
Такъ до себе сама мовить:
„Нѣкто ми го не бѣмѣвить.

Блико тиждѣнь вже минѣе,
Іакъ богачка кыгладе,
Стоить къ дѣрѣхъ, къ бѣнѣ сидить,
Дѣда якъ на злобѣ не выдѣтъ;
Іажъ спостереже злики,
Згорѣлый лѣзе калѣка.

(Докончѣнне настрѣпнѣ.)

З'їздѣ оуцѣныхъ рѣкѣхъ, на котрый запро-
шенѣе наше къ числѣ 17. Зори Галицѣмъ вѣло оу-
мѣщѣно, и котрый, якъ тогды казано, къ Че-
твѣрѣ дна 19. настрѣдѣющѣмъ мѣсѣца нового
стила має са розпочати, наряды свои вѣде
мати въ Семінарій рѣкѣй. Выражаючи пекѣнѣ на-
шѣ надѣю, що нѣкто зъ Рѣвнѣмъ довро свого
народа на серци мающій, и якимъбѣдѣ тѣмъ
томъ своимъ отечѣствѣ присѣджити са мѣгдѣщій,
бѣдѣ тогожъ соворѣ оуцѣныхъ рѣкѣхъ нехѣе са
оухѣлѣити: проинѣе, абы хотѣщій своѣмъ быт-
ностѣмъ той соворѣ промакити, такъ са вы-
крали, щѣмъ зъ тиждѣнь кѣмъ Лѣковѣ могли за-
вакити; и най зѣмѣмъ заразѣ по своѣмъ прѣ-
ѣздѣ до Лѣкова, зѣмѣмъ са къ гостинниці
Семінарицѣй оу комѣйи присѣтована до з'їз-
дѣ оуцѣныхъ рѣкѣхъ, котра приѣзжающихъ на
той соворѣ прѣимати, ихъ имена записѣвати,

и о помѣшканѣ для потребѣющихъ того, на
чѣмъ з'їздѣмъ погтарати са має.

Лѣковѣ дна 23. Вѣресѣна 1848.

Зъ комѣйи приготѣвана до з'їзѣдѣ
оуцѣныхъ Рѣкѣхъ.

Зо Львова.

Е тѣтъ къ нашѣмъ краю — на нашѣй рѣд-
нѣй рѣкѣй землі горѣтка такѣхъ Полаковѣ,
котрымъ конѣтитѣца и вѣлѣни права, якимъ
повиннибымы са тѣшити, сѣтъ нѣчимъ; они
лише хотѣтъ Польщы, и толькѣ Польщы къ
дѣкѣхъ границѣхъ, такъ абы и наша рѣка зе-
мля съ рѣкѣмъ народѣмъ до неѣ належала.
Абы до тѣмъ Польщы прѣйти, хотѣтъ тѣмъ ша-
инѣмъ бѣдѣ Іакѣтрѣй оѣдорѣтитѣ, хотѣтъ зъ Ро-
гѣмъ, найсилнѣйшимъ моцѣрѣтѣмъ въ Сѣ-
ропѣ, вѣйнѣ розпочинати, хотѣтъ нашѣ край,
нашѣ вѣхѣхъ на найгорѣше нещѣтѣе и кровѣпро-
латѣе кытѣвити. Зъ того, що рѣдѣ народѣмъ
полѣкѣ тѣтѣйша въ бѣозѣкѣ своѣй зъ дна іго
Чѣрѣца 1848. къ 31 Числѣ пѣмѣмъ полѣкѣмъ:
„Gazeta narodowa” мовѣла: „що (тогды) порѣ-
шенѣе вѣлобы вѣло ще нехѣтѣне”; зъ того,
що тѣмъ „Gazeta narodowa” въ Числѣ 111. мо-
вить, що Сеймъ Вѣдѣнѣмъ не оузнаѣ за пра-
вѣный и що въ Числѣ 117. къ артѣкѣлѣ: Potęga
rewolucyjna (сила револѣцѣйная) такѣмъ дѣже до
револѣцѣи и до повѣстанѣ крайнѣ оушѣхѣе и дѣе
до зѣмѣлѣна, що и тѣтъ повѣстанѣ могло
бы са легко оудати; зъ слѣкѣ вѣлого полѣкѣмъ
Сѣнерѣли Бѣмѣ зъ сѣмѣгѣраціи поверѣдѣкѣшого на
чѣртѣцѣ арѣдѣмъ зъ его пѣдписѣмъ выдрѣкова-
ныхъ, дѣ мовѣтъ: „що прѣйшла вже хѣвила,
абы за ордѣе оухѣпити и кѣвѣкѣ вѣлѣкѣ на
смерѣтъ о Польщѣмъ стѣити; зъ того що пѣмѣ-
мо: „Dziennik Stanisławowski” зъ дна 23. Вѣ-
ресѣна къ Числѣ 7. напомикаѣ „що лѣда хѣвилѣ
може заѣкѣтити порѣ чѣнѣ” зъ того вѣго
можна вѣсѣити, що сѣтъ такѣ короѣвѣныки,
кѣтри спѣкѣй къ краю нашѣмъ въ корѣтѣмъ
чѣмъ наѣдѣтити мѣмѣлѣтъ. Томѣ народѣ рѣкѣй,
вѣдѣ приготѣванный! вѣдѣ вѣчѣный! Фѣрѣмѣ
стражѣ народѣмъ, то ѣ, рѣкѣмъ Гѣкарѣю, абы пере-
шкодити вѣнтѣмъ полѣкѣмъ на рѣкѣй землі и
сѣмъ са оперѣти. Не вѣтъ то сѣтъ такѣ Полаки;
ѣ и мѣжи нѣмѣмъ значѣна чѣмъ, що хѣе спѣкою,
такъ якъ и мы; томѣ то тѣмъ короѣвѣныки на
нашѣмъ и тѣхъ оушѣрѣковѣнѣйшихъ Полаковѣ такѣ
дѣже вѣражѣдѣютъ, и нашѣмъ Рѣдѣмъ и „Зѣрдѣ” то-
мѣ, що до спѣкою вѣзѣкаютъ, къ своѣхъ пѣмѣ-
мѣхъ не оустанѣно чѣрѣнѣтъ.

Г. Д.